

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 21 16-30 HAZİRAN 1998 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

TOKAT VE AMASYA'DA ÇATIŞMA; Karadeniz'de konuşan siper yoldaşlığıdır

✓ Devrimci mücadelenin hizmetinde, pratik ihtiyaçları temelinde eylem birliği çerçevesinde biraraya gelen ve içlerinde TKP(ML) önderliğinde TIKKO, PKK önderliğinde ARGK'nın da bulunduğu DEVRİMCİ BİRLEŞİK GÜÇLER, Türk ordu birliklerinin operasyon güçlerine başarılı bir devrimci saldırı gerçekleştirdiler.

✓ 23 Mayıs 1998 tarihinde, Tokat ilinin Turhal ilçesinin Eren'li köyü ile Amasya'ya bağlı Karataş Köyü arasındaki kırsal alanda gerçekleştirilen saldırı sonucu Türk özel harp güçlerinin mensubu 3 özerk tim imha edildi.

● Sayfa 4-5'te

KAMU EMEKÇİLERİ İŞ BIRAKARAK HÜKÜMETİ UYARDI

Hükümetin, kamu emekçilerine '98 yılının ikinci 6 ayı için öngördüğü % 20 maaş zammı ve grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasa tasarısına karşı, Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu'nda örgütlü onbinlerce kamu emekçisi 7 Haziran'da alanlara çıkarak iş bırakma çağrısı yaptı. Ardından

11 Haziran Perşembe günü birçok ilde vergi, sağlık, enerji birimleri ve eğitim emekçileri başta olmak üzere hizmet üretimini durdurdular.

● Sayfa 7'de

Devrimci güçlerin birlikte mücadelesinin ilk adımı atıldı

DEVRİMCİ BİRLEŞİK GÜÇLERİN KURULUŞ BİLDİRGESİ

✓ PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, DEVRİMCİ SOYKİT, TKP (Kıvılcım) tarafından oluşturulan Devrimci Birleşik Güçler yayınladığı bildiriye şu görüşlere yer verdi: "Kontregerilla, mafya, çete T.C. devletine munferat bir tehdit değildir, devletin karakteristik özelliğidir. Ve suların altında yüzen tokyekün haksız imha savaşının sonuçlarıdır. Haksız savaş tüm egemen sınıfların şimdiki durumlarında üzerinde anlaşılmaları konseptler. Nitekim günümüzde gelen her bir hükümet, MGK'nın emriyle olursun savaş postallarını giymiştir. Parlamento, medya, tüm kuruluşlarıyla tokyekün haksız savaşın hizmetini göre konumlanma, T.C. devletinin aşikar olan somut bir olgusudur. Sözde hükümet, parlamento, anayasa göstermeklidir.

✓ Eylem birliğimiz, halklarımızın safları ve alternatifinin devrim ve sosyalizm olduğunu bir kez daha ileri sürer. Bu mücadelede daha ileri biçimleri hedefler"

● Sayfa 6'da

Aslında sağlığım elvermesede, kendimi zorlayarak Ölüm Orucu direnişimizin 2. yıldönümünü nedeniyle duygularımı yoldaşlarımla paylaşmak istiyordum, ama kurtuluşun şahdamarı olan gerilla, yine her zamanki hızıyla "önce beni yaz" dedi.

O nların coşkusu beni de sardı ve onlara selamlarımı gönderme isteğimi gemileyemedim. Bu, son eylemlerin verdiği moral-den öte, Halk Ordusu içinde örgütlenen bir partinin üye, sempatisan ve kadroları için gerillanın neyi ifade ettiğine dair her birimizin üzerinde derin etkisi olan moral değerlerin bir yansımasıdır. Bunun için kendi kendime "yoldaşların ilçeleri basıyor, sen şu köhne zindanın zeminine basamayacakmısın" diye söylüyorum. Yani sürekli motivasyondan dem vururken, gerilla "al sana motivasyon" dedi ve benim kaçırımı kalmadı. Bahaneye de ihtiyacım yok. Bizi en iyi motive eden şey yiv ile

MERHABA YOLDAŞLAR

set arasında döne döne ilerleyip hedefi döven kızıl kurşunların vınlamasıdır. Şu an bu müziğin ritmi diğer alanları olduğu gibi zindanlarda kuşattı. Bulduğumuz alanların silahlarını kuşanıp sesinize ses katacağız yoldaşlar. Çünkü rehberliğinde savaştığımız bilimiz bunu emrediyor. Nerede olursak olalım bulduğumuz alanın silahlarını kuşanmak ve düşmana yönelirken amansız olmak ve özellikle günümüzde bunları yapmak zorunluluk haline geldi. Bütün namuslu insanların, sırtlarındaki bir avuç asalağı yere çalmasını başka yolda yoktur. Mesele, geliş-güzel sürüklenişte değil; bilinçli ve örgütlü mücadelede yatıyor. Bunun içinde Maoist Partinin önderliğinde '72 programını layıkıyla hayata uygulama kavgasında daha fazla yoğunlaşmalıyız. Kitlelerle

mücadele içinde buluşarak halkı birleştirmeliyiz."

Sınıf mücadelesi takvimiyle bakacak olursak, kısa bir süre önce yaşadığımız deneyim gerek biz TKP(ML) savaşçıları için, gerekse diğer devrimci yapılar için önemli bir dersdir. Tabi bu tecrübelerden ders çıkarmak yerine ideolojik mücadele ile uzaktan-yakından işi olmayan yöntemlerle bize saldırıyı öncelikli görev sayan "dostlarımız"a ve babalarını Ho Shi Ming gibi anlatan "kalem erbabı" esnaflara bu noktada sadece kolay gelsin diyoruz. Oysa biz önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya'nın bize bıraktığı hazineden tüm dostlarımızda yararlanmasını istedik.

Kimi barutu tükenmişleri heyecanlandır-

masada, Halk Ordumuzun son eylemlerinin coşku ve heyecanı ile başlarken yoldaşlarıma selam olarak tasarladığım şeyler, ajitasyonvari bir mektuba dönüştü. Bunun anlayışla karşılanacağını umuyorum. Çünkü yoldaşlarımızın Dersim'den ve Karadeniz'den verdiği işaret, kızıl kurşunların çağrısıdır. Ki bu daveti kulaklar değil, partinin mücadelesi ile atan yürekler alır.

Şu an içimden geçenleri yazdım, genelde tüm okurlara ve özeldi dağları mesken eyleyen can yoldaşlarıma ulaşım diye.

Ben mi? Tabii ki Savaş yoldaşın mesajında -benim için bu talimattır-;

"Siz sevgili yoldaşlar, dostlar, akadaşlar, Siz, düşmanı sarsmanın, binbir duvarı bir yaşamsal çılgınlıkla çatlatmanın onuru ile yaralarınızı sarmayı da başaracak ve yeni yeni çatışmalara hazırlanacaksınız" dediği gibi yapacağım.

Çiğdem Kazan

PARTİ VE DEVRİM İÇİN CAN VERMEK

Onlara ilk gıdalarını veren, yürümesini öğreten, yılmak bilmeyen kitlelerdi; sınıf mücadelesi düşüncelerini şekillendirdi ve toplumsal örgütlenmenin başlıca ve en yüksek biçimi olan Parti, onları Marksizm-Leninizm-Maoizm, Rehber Düşünce ile silahlandırarak, siyasi bilinçlerini yükseltti.

H alkın Gerilla Ordusu içerisinde örgütleyerek savaşçı ruhlarına güç kattı ve yoksul köylü kitleleri ile kaynaştırarak bedenlerini ve ruhlarını halk savaşının sönmeyen ocağında çelik legirdi. Savaş esiri olduklarında asla dize gelmediler, tersine, savaşmada, seferber etmede ve üretmede sebat ettiler ve zorlu çarpışmalarla eskimiş ve çürümüş Peru devletinin köhne zindanlarını savaşın parıldayan siperlerine dönüştürdüler.

Halk savaşının ilerleyişi, onun yankıları yaratan, isabetli ve amansız darbeleri, gericiliği kırıp yemiş bir sırtlan gibi tirit tirit etti ve onun gürüldeyen talepleri, bugün her zamankinden daha faşist ve daha korporativist olan ARPA hükümetinin çamur-

lu ve çalkantılı kabuslarında ve hatta onun başını çeken demagojik çırak bozuntusu "führer" in hırslı hülyalarında yankılandı; bu nedenle gericilik, hükümet ve soykırımcı García, halk savaşına yıkıcı bir darbe indirip onu tayin edici bir şekilde ezmeyi hedefleyen kara ve kanlı planlar düşlediler. Devrimin ve hayatlarının müdahalesi için başkaldıran savaş esirleri, bu sinsi kitle katilam planlarını kamuoyuna teşhir ettiler, hükümetin emirleri doğrultusunda ve gereken her şeyin yapılması için verilen izinli hareket eden silahlı kuvvetler ve polis tarafından halka karşı duydukları kör hiddet ve sapık bir katilamcı öfkeyle gerçekleştirilen bu can ve alçak soykırımı, ideolojilerinin, cesaret ve kahramanlıklarının bayrağını öfkeli savaşçı çüretkarlığıyla açarak yükseklerde dalgalandıran yoldaşların, savaşçıların ve halk evlatlarının şiddetli, yılmayan, çelik-

ten direnişiyle karşılaştı; gerici canavar, ölüm barışını empoze etmek amacıyla onların kanını içerken, onların zalimce hastırılmış yoksul yaşamları ölümsüzleştirdi. El Fronton-Lurigancho ve Callao'nun parıldayan üç heybetli savaş siperine şekil verdi; bu tarihi-kilometre taşı. Kahramanlık Günü'nün yüceliğini ebediyen ilan edecektir.

İndirmek istedikleri yıkıcı ve tayin edici darbe, onları muazzam ölçüde teşhir ederek geri tepti; faşist ve korporativist APRA partisi hükümetini ve kendi devlet yasalarını ihlal ederek cumhurbaşkanı geçinen kişiyi vahim ve halen çözümsüz bir siyasi kriz içerisine itti, bu nedenle, savaş esirlerinin başkaldırısı, hayatlarına mal olduğu halde, partiye ve devrime muazzam bir manevi, siyasi ve askeri zafer kazandırdı ve bundan da öte, büyük atılımın başarıy-

la sonuçlandırılmasına muhteşem bir katkıda bulunarak ona altın mühürünü vurdu ve ilk kampanyasıyla Peru devletini emsali görülmemiş derecede derinden sarsan, devrimci Üs alanları geliştirmeyi amaçlayan yeni planın temelini atarak halk savaşına bugüne kadar Peru'da ve dışarıda elde ettiği en büyük etkiyi kazandırdı. Bu nedenle, savaş esirleri, o efsane kahramanı gibi, mezarın ötesinden de zafer kazanmaktadırlar, çünkü, bizler yeni zaferler kazandıkça onlar içimizde yaşamakta, bizimle birlikte savaşmaktadırlar; parıldamaya devam eden, bizlere, bugün, yarı ve ebediyen canımızı Parti ve devrim adamamızı öğreten güçlü ve ebedi varlıklarını hisset.

Kahramanlık Günü'ne Şan Olsun!

Peru, Haziran 1987, Gonzalo

Not: Bu yazı, 19 Haziran 1986'da faşist Peru devletinin teslimiyet dayatmalarına karşı ayaklanarak ölümsüzleşen PKP esir savaşçıların anısına kaleme alınmıştır. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

CEZAEVLERİ MERKEZİ KOORDİNASYONU AÇIKLAMASI

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nda, Buca'da DHKP-C tutsaklarına yönelik saldırı ve toplu sürgün sonrası yapılan eylemlerden sonra veya daha öncesi farkına varılan bir kısım sorunlar olduğu görülmektedir.

H erşeyden önce belirtmek gerek ki, CMK, bugüne kadar hapisanelerde gerçekleştirilebilen en ileri düzeyde merkezi bir birliktir. Tutsakların mücadelesini merkezileştirme noktasında atılan ileri bir adımdır. Ancak bu adımın kalıcılığını sağlamak ve daha ileriye taşıyabilmek varolan eksikliklerin yanlışlıkların ve çarpık anlayışların giderilmesiyle mümkün olabilir.

Herşeyden önce bir birliğin yürüyebilmesi mücadelenin ortak ihtiyaçlarına cevap verebilen politikalar üretilmesi ve buna uygun bir pratiğin hayata geçirilebilmesiyle mümkündür. Bu sağlanamadığında mevcut birlik süreci içerisinde işlevsizleşecek ve mücade-

leyi geliştirici olmaktan çıkarak engel olmaya başlayacaktır. CMK'nın bugüne kadarki pratiğine bakıldığında, CMK'yı CMK yapan en temel özelliğin dünya ölçüsünde etki yaratan pratiklerin örgütleyicisi olması görülecektir. Bunun olmadığı noktada CMK'nın birliğini sürdürmekte mümkün olmayacaktır veya mücadele pratiği içerisinde esamesi okunmayan bir "birlik" olarak kalacaktır.

Aynı şekilde birlikler içerisindeki kısır çekişmeler, disiplinsiz ve dayatmacı yaklaşımlar mücadelenin ihtiyaçlarını öne çıkaran, bunu temel alarak düşünen (ki bu grup çıkarları diye tanımlanan ilkesizlikler mücadelenin genel çıkarlarına zarar verdiği ölçüde grupsal çıkarlarını savunduğunu sanan

devrimci örgütlere de zarar vermektedir) anlayışlarda birliğin sağlıklı yürümesini engelleyecektir. Diğer bir noktada ise, birliklerin ilkelerine ve kurallarına bağlı kalınmasıdır. Bunun olmadığı nokta da birlikler yürümeyecektir. CMK kendi içerisinde tüzüğü ve ilkeleri olan bir yapıdır ve bu ilkelere, tüzüğe yukarıda saydığımız çerçevelerde bağlı kalındığı oranda bugünlere taşınabilmistir.

Gelinen noktada ise, özellikle birimlerde, saydığımız noktalarda kimi zaafaların olduğu görülmektedir ve bu zaafaların CMK'nın geleceğini riske ettiğini düşünüyoruz. Bu zaafalardan hızla arınılmalıdır. Bugün birçok birimde ilişki kesme tavırlarına girildiği görülmektedir. Yaşanan sorunların kendisi

üzerine yorum yapmadan ilişki kesme tavırlarının yanlışlığını vurgulamak istiyoruz. Birimlerde yaşanan bu tarz tavır alışlar CMK'nın altını boşaltmakta ve geleceğini riske etmektedir. Sorunların kendisine ilişkin çeşitli siyasetlerin çeşitli yaklaşımları söz konusu olabilir, ancak çözüm ilişki kesme tavrı değil, sorunların konuşularak çözülmesidir. Gerektiğinde sorun bekletilerek çözümü için CMK merkezine taşınmalıdır.

Tüm birimlerimizin bu çerçevede üzerlerine düşeni yerine getireceklerini, CMK'nın geleceğini koruma, mücadelenin çıkarlarını gözetme sorumluluğunu göstereceğini düşünüyoruz.

3 Haziran 1998

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu

(DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TİKB, TKP/ML, TKEP-L,

Direniş Hareketi, HKG)

"Sistem tıkanmıştır", çözüm devrimdir!

Faşizmin 28 Şubat süreciyle başlayan "yeniden yapılandırma" projesinin mevcut durumunu en iyi şekilde S. Demirel açıklıyor: **"SİSTEM TIKANMIŞTIR"**. Halbuki faşist devletin başı olan aynı kişi, birkaç ay önce "devletin tüm kurumları ahenkli bir şekilde takır takır işliyor" vaazlarını her fırsatta kamuoyuna ulaştırarak "moralinizi bozmayın" diyordu. Halkla alay etmedeki piskinlikte tartışmasız bir şekilde rakipsiz olan devletin başı, faşizmin selameti için bu rolünü eksiksiz yerine getirmek zorundaydı. Sistemdeki tıkanıklığın nedeni olarak gösterilmeye çalışılan Refah-Yol hükümetinin alaşağı edilmesi ne karşın, faşizmin istediği "ferahlık" bir türlü gerçekleştirilemedi.

Gerçekleştirilemedi çünkü; faşizmi buhrandan buhrana sürükleyen Refah-Yol hükümeti veya "anti-laik" güçler değil, başta Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi olmak üzere çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye emekçi halkının kurtuluş mücadelesiydi. Denilebilir ki 28 Şubat, ulusal ve sınıfsal kurtuluşçu gerilla savaşı ile halk muhalefeti karşısında faşizmin içine düştüğü çürümüşlükten çıkmak için bir hamleydi. Ankara'daki karşı-devrimci savaş kurmaylığının uzun süreli savaş karşısında çözümlerinin yarattığı klik dalaşlarını geçici olarak ikinci plana iterek tekrardan '92-93 topyekün saldırı konseptine geçmelerinden başka bir şey değildi. Uzun süreli savaşın yarattığı savaş ağalığının giderek karşı-devrimci savaş kurmaylığının inisiyatifinden çıkma tehlikesinin olduğu boyut ise, faşizm için tehlike çanlarının çalınmasının başka bir nedeniydi. Giderek çeteleşme ve savaş kurmaylığının denetiminden çıkma riski doğal olarak iç çelişkilerin şiddetini arttırmıştı. Özetlemek gerekirse, 28 Şubat, karşı-devrimci savaş iradesinin tekrardan faşist Türk ordusunun şahsında merkezileştirilmesinden ve yeniden tahkim edilmesinden başka bir şey değildi. Faşist Türk ordusuna toplumsal dinamiklerin oluşturulması içinde Susurluk kazası vesile edildi. "Ne Refah-Yol, ne hazır ol" ve "ne şeriat, ne darbe" kampanyalarında, nesnel olarak faşist Kemalist Türk ordusunun konumunu güçlendirmesine ve rakiplerinin kendisine boyun eğmesine hizmet etmiştir. Karşı-devrimci savaş kurmaylığının güçlerini bu ekseninde yeniden tahkim etmesinden sonra Karadeniz'den Irak-Kürdistanı'na kadar büyük bir coğrafyada son 20 yılın en kanlı "temizleme" hareketleri savaş medyasının canlı yayınları eşliğinde sürdürülmüş ve sürdürülmeye devam

ettirilmektedir. Her ne kadar 28 Şubat süreci kimilerince "devrim kanunlarına dönüş" ve "Kürt sorununun siyasi çözüme evrilmesi" olarak değerlendirilip parlatılsada, geçen bir yıllık süre bütün bu ham hayalleri boşa çıkarır niteliktedir. Medyanın toplum üzerindeki muazzam etkisi kullanılarak psikolojik savaş eşliğinde başlatılan gerilla güçlerini temizleme hareketleri tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır. 100'er binlik asker, polis, özel tim, korucu, itirafçı güçlerle yapılan bütün saldırılar sonuç vermediği gibi, gerilla güçlerinin "düşmanı arazinin derinine çekip imha etme" taktiğiyle psikolojik üstünlükte önemli oranda bertaraf edilmiştir.

"Bu defa gerillanın belini gerçekte kıldık", "gerillayı marjinalleştirdik" dedikleri süreçte Karadeniz, Dersim, Amed, Botan ve Irak Kürdistanı'ndan asker, polis, korucu ve özel tim cenezelerinin gelmediği hiçbir gün olmadı. Geniş bir coğrafya da genillalar tarafından onlarca karşı saldırı düzenlenip yüzlerce düşman gücünün imha edilmesi, ilçelerin basılması, yolların kesilip denetimlerin yapılması, koruculuk sisteminin gerilla vuruşlarıyla önemli oranda çözüme sürecine girmesi faşizmin tıkanıklığının resmi olmuştur. Sınıfsal ve ulusal kurtuluşçu gerilla güçlerinin savaşı ivmelendirmesi ve emekçi halk muhalefeti Mart-Mayıs süreci boyunca militan bir şekilde yükselmesi, faşizmin özlemini duyduğu siyasi istikrarı tesis etme isteğini bir balon gibi söndürmüştür. Üstüne üstlük devrim güçlerinin her alanda devrimci eylem birliği temelinde savaşı yükseltme iradelerini ortaya koyup, bunu kamuoyuna deklare etmeleri faşizmin psikolojik üstünlüğünü daha da darbelemiş durumdadır.

Karşı-devrimci savaş medyasının TKP(ML) önderliğindeki halk ordusu TIKKO'ya yıllardır uyguladığı ambargonun delinmesinin nedeni ise, esas olarak PKK karşıtı şovenist kesimin Proletarya Partisine karşı ayaklandırma politikasının ürünü olsada, Karadeniz ve Dersim'de TKP(ML) ile PKK önderliğindeki gerilla birliklerinin güçlü vuruşlarında önemli bir etkidir. Sadece bu kısa panoramaya bakıldığında, faşizmin başı S. Demirel'in "sistem tıkanmıştır" sözünün neyi ifade ettiği kendiliğinden açığa çıkmaktadır. Bir süre cansimidi olarak sarıldıkları Şemdin Sakık'ın Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini parçalayıp yoketme hayalleride boşa çıkmış durumdadır. Haklı savaşın her türlü engeli aşmaya muktedir olduğu Şemdin Sakık özgünlüğünde bir kez daha kanıtlanmıştır.

Abartısız olarak belirtmek gerekirse, faşist diktatörlük 28 Şubat süreci öncesi yaşadığı tıkanıklığı aşamadığı gibi, gelişen aşamada bu tıkanıklık daha da derinleşmiş durumdadır. Ekonomik ve siyasi kriz giderek derinleşmiş ve kitlelerin hoşnutsuzlukları gözle görülür bir şekilde artmıştır. İHD Başkanı Akın Birdal'a düzenlenen suikastle emekçi halk muhalefetine ve aydınlara verilmek istenen mesaj ise kelimenin tek anlamıyla ters tepmiştir. Susurluk sonrası teşhir olmuşluğun olduğu boyutun asgariye çekilmesi amacıyla bir süre dinlendirilen çeteler ve MHP'li faşistler tekrar ortalağa salınarak emekçi halk muhalefeti sindirilmek isteniyorsa da, bunun beklenen sonucu vermediği açıktır. Faşizmin kıyıcı, yıldırı ve terörcü kimliğinin daha da açığa çıkmasına ve uluslararası demokratik kamuoyunun nezdinde teşhir olmasına neden olmuştur. Faşizmin her alanda sıkışması ve bu sıkışıklığı bir türlü aşamaması doğal olarak onu yeni bir arayışa sürüklemiştir. Mevcut durumla daha uzun süre işleri idare edemeyeceğini anlayan faşizmin, sandığı "yeni umut" başkanlık sistemi ve '99 seçimleridir. "Sistem tıkanmıştır" söyleminin bir amacı da bu yeni politikaların alt yapısını oluşturma çabasıdır. Mevcut karşı-devrimci ve faşist partilerin tümünün denenmesine karşın istenilen başarının gösterilmemesi faşizmi kara kara düşündürmektedir.

Krizin DYP-RP ve BP hükümetine fatura edilip CHP destekli ANASOL-D hükümeti denemeside, daha bir yılını tamamlamadan miyadını doldurmuş durumdadır. RP'nin FP olarak yeniden düzenlenmesi de tam olarak faşizmin istediği gibi olmadığı için daha şimdi den olası bir FP'li hükümetin önü alınmaya çalışılmaktadır. Faşist CHP'nin son kurultayda allanıp-pullanması tam da bu politikanın ürünüdür. DİSK, KESK, TÜRK-İŞ ve TESK gibi kitle örgütlerinin "yeni sol"un payandaları olarak kullanılması tamamen CHP'nin yelkenlerinin doldurulması içindir. Faşist medyanın canlı olarak verdiği CHP kamavalının etkisi 15 gün geçmeden neredeyse sıfırlanmıştır. Faşizmin büyük sahtekarlıkla allayıp-pullayarak emekçilere yedimeye çalıştığı umutlar gibi, CHP umudu da kurultay sisleri içinde kaybolmuş ve cumhuriyeti kurmakla övünen bu parti "Özalizme" dönüş yaparak kitlelerin gözünde daha da teşhir olmuştur. Faşist devletin rakipsiz sahibi olan Türk ordusunun gerilla savaşı karşısındaki hezimetini de bu gelişmelere eklenince "mehmetçik" medyası dahi, terörün beli kırdı cümlesini tınak içinde vermek durumuyla karşı karşıya kalmıştır. Düşük yoğun-

luklu savaş stratejisinin Türkiye üstatlarından M. Ali Kışlalı'nın uyarılarını dik kate almayan medya ve özel savaş kurmaylığını, gerilla savaşı karşısındaki başarısızlığı siyasilere mal etmek için "her şeyi ordu yapmak zorunda kalmıştır" yakınmasını yüksek sesle dillendirerek bir taşla bir kaç kuş vurmaya çalışmaktadır. Bununla esas olan başarısızlığını gizlemeye çalışırken bile "denetiminde" olduğunu söylediği hükümeti köşeye sıkıştırmakta bir sakınca görmemektedir. Özcesi, faşizmin yıldırı kitlelere umut olarak gösterdiği tüm kurumları, çürümüşlük içinde debelenmekten kendilerini alamamaktadır. Faşist devletin başının "sistem tıkanmıştır" sözü, bu gerçeğin kabul edilme zorunluluğudur.

Burada şu soru akla geliyor. Faşizmi tıkanıklığa iten temel olgu nedir? Bu sorunun yanıtı doğru olarak saptanmadan devrimin çözümlüğü boş bir hayalden öteye gidemez. Savaş gerçeğinin kabullenmeyen, savaş gerçeğini kavraymayan ve buna göre konumlanmayan bir politik devrimci gücün "devrim çelişkileri çözmektir" sözünü kullanmaya hakkı yoktur. Zaten savaşın olduğu boyut böylelerine yaşam hakkı tanınamaktadır. Faşizme sistemin tıkanıklığını her gün bağtıran gerçeğin, bileşenleriyle birlikte sınıfsal ve ulusal kurtuluş güçlerinin yürüttüğü gerilla savaşı olduğu tartışılmayacak kadar açıktır. Bunu göremeyen veya görmek istemeyenlerin "devlet çeteleşti" deyip devlet çeteleştiyen gerçek olguyu gözlerden uzak tutmaları anlaşılır değildir.

Gelinen aşamada geniş kırık alanları sırtını dayamayan bir savaş örgütünün savaşı kazanamayacağı aşikardır. Bu gerçek olgu bize, her alanda faşizmi karşı büyüyen öfkeyi Halk Savaşı stratejisinin hizmetine sokma zorunluluğunu dayatmaktadır. "Olmazsa olmaz" dediğimiz şeylerin ilk koşulu budur. Faşizmin gündeme oturtmak istediği seçim olgusunun nedeni, esas olarak bu gerçek karşısında nefeslenmek ve yeniden güçlerini savaşa göre düzenlemektir. Hiç şüphe yok ki faşizmin seçim aldatmacasını bozmak için üzerimize düşeni yapacağız. Ancak bu, silahlı savaşımızın bugünkü biçimi olan Köylü Gerilla Savaşı'nı daha da yükseltmeyi karşı karşıya konulamaz. Tersine her gelişme, her olgu gerilla savaşının yoğunlaşarak yaygınlaştırılmasına endekslenmelidir. Sorun böyle konulu kavranmadıkça tepeden tırnağa silah ve NATO'nun ikinci büyük ordusunun sahip faşist bir devletin yıkılacağında söz etmek boş bir gevezelikten öteye gidemez ●

TOKAT VE AMASYA'DA ÇATIŞMA;

Karadeniz'de konuşan siper yoldaşlığıdır

Açıklama: Elimize posta kanahıyla ulaşan TKP(ML)-TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı, TKP(ML) Basın Bürosu ve TKP(ML) Dersim Bölge Komitesi imzalı bildirileri, kamuoyunu ilgilendirdiği için olduğu gibi yayınlıyoruz.

Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız;

Devrimci mücadelenin hizmetinde, pratik ihtiyaçları temelinde eylembirliği çerçevesinde biraraya gelen ve içlerinde TKP(ML) önderliğinde TİKKO, PKK önderliğinde ARGK'nın da bulunduğu DEVRİMCİ BİRLEŞİK GÜÇLER, Türk ordu birliklerinin operasyon güçlerine başarılı bir devrimci saldırı gerçekleştirdiler.

23 Mayıs 1998 tarihinde, Tokat ilinin Turhal ilçesinin Eren'li Köyü ile Amasya'ya bağlı Karataş Köyü arasındaki kırsal alanda gerçekleştirilen saldırı sonucu, Türk özel harp güçlerinin mensubu 3 özel tim imha edildi.

Düşman mevzilerine sızma ve mayınlama temelinde gerçekleştirilen eylemde TİKKO'nun kaybı olmadı ve eylem başarı ile sonuçlandı.

Devletin bitirme hayaliyle yüklediği TİKKO gerillaları, saldırılarını yoğunlaştırdı.

Faşist diktatörlüğün, Milli Güvenlik Kurulu önderliğinde halklarımıza yönelik sürdürdüğü topyekün haksız savaş çerçevesindeki "Murat Operasyonu" hakim sınıfların Murat'larına eremeyeceklerini gösterdi. Fiyaskoyla sonuçlandı. Botan'dan sonra Dersim'e kaydırılan ve 40.000'leri bulan güçlerle harekete geçen, Genelkurmay önderlikli özel kuvvetler komutanlığı yada kontrgerilla komandoları sefer, hakim sınıflar için zaferin olamayacağına bir kez daha gösterdi. Hakim sınıfların Karadeniz seferi de fiyasko ile sonuçlandı.

Halk savaş, topyekün haksız savaşa karşı topyekün direniş ruhuyla yükseltilecektir.

TKP(ML) önderliğinde yeni demokratik devrimin siyasal görevlerini yerine getirmenin yolu olan Halk Savaşı, geleceği kazanmanın anahtarıdır. Halklarımızın kurtuluşu için başka hiçbir yol yoktur. TKP(ML) önderliğindeki TİKKO'nun Kızıl Siyasal İktidarlara karşı sürdürdüğü Köylü Gerilla Savaşı, Demokratik Halk İktidarını kurma ve durmaksızın sosyalizme geçerek komünizme ulaşma perspektifiyle yürütülmektedir. Sisteme yönelmiştir ve sistemden asla merhamet dilemez. Halklarımıza, ezilen Kürt ulusuna ve azınlıklara hayatı cehennem eden faşist diktatörlük, demokratik halk devrimini zaferle taşıyacak halk savaşı ile altedilecektir.

TKP(ML) önderliğindeki TİKKO bu stratejik planda ısrar ediyor, edecektir. TKP(ML), bağımsız, ideolojik, siyasal, örgütsel askeri bir güç olarak, varlığını asla tartışma konusu yaptırmayacağı gibi, dostlarının varlığına da saygılıdır.

Tarihi kitleler yaratır ve gerçek kahraman onlardır. Kitlelerin bu kudreti öncü ile bayaşır. Öncünün, öncü ile sınıfın, öncü önderliğinde haklarımızın birleştirilmesi partimizin sınıf çizgisinin gereğidir. Devrimimizin, Parti-Ordu-Cephe gibi, 3 temel stratejik silahtan bizzat silahlı mücadele içinde yaratma sorumluluğunu icra eden partimiz, dost

devrimci örgütlerin eylem birliğine de önem vermektedir. Devrim mücadelesinin ihtiyaçları, devrimci temelde eylem birliğinin önemini yeterince göstermektedir. Bütün ezilenlerden sorumluluk duyan partimiz, buna ilgisizliği reddeder ve tarihi boyunca da reddetti. Adı büyük, kendisi hiçbir şey şatafatlı sözde birlikler değil, devrimin ilerletilmesinin hizmetinde ne ve niçin olduğu belli; işlevsel-somut, birbirlerinin bağunsuz varlığına saygılı ve farklılıklarını koruyup, ifade etme zemininde, birleşebildiği noktalarda düşmana karşı eylem birliği temelinde hareket tarzı ilerletilecektir.

Eylem birliği, somut hedefler temelinde, mücadelenin ihtiyaçları çerçevesinde birlikte hareket ve farklılıkların özgürce ifade edilmesi, her bir gücün ideolojik programatik siyasal-örgütsel varlığı ve faaliyetine dayatma ve zorlamayı da reddeder. Eylem birliği güçleri, zulümlerinin karabulutlarını dağıtmak için bu perspektifle vurdular. Ölüm Orucu Şehitlerimizin, siper yoldaşlığı ruhunu konuşturdular, konuşturacaklar.

Kurtuluşunun şahdamarlarıdır gerilla... Düşmanın topu-tanka, nicel gücü ve teknolojisinin, halklarımızın stratejik üstünlüğü karşısında dize gelişinin adıdır. Gerilla; umudun adıdır. Görev; onunla bütünleşmek, elimizi uzatmak, güneşe yürümektir. Güneşin zıptını yakınlarmaktır.

- * Yaşasın Siper Yoldaşlığı!
- * Yaşasın Marksizm Leninizm-Maoizm!
- * Yaşasın Halk Savaşı!

TKP(ML)-TİKKO

Karadeniz Bölge Komutanlığı

30 Mayıs 1998

TKP(ML) ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO, SAVAŞI YOĞUNLAŞTIRDI!

Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız!

TKP(ML) önderliğindeki TİKKO gerillaları Tokat-Amasya muharebesinden sonra, düşman kuvvetlerini Dersim'de de vurdu.

Tokat-Amasya muharebesi, içlerinde TKP(ML)-TİKKO ve ARGK'nın da bulunduğu Devrimci Birleşik Güçlerin eylem birliği çerçevesinde gerçekleştirildi. Bu eylemde düşman 3 kayıp, çok sayıda yaralı verdi.

Diğer bir eylem de; Dersim'in Sağman Köyü'ne gitmekte olan bir minibüsün taşıdığı "köy korucusu" denilen çetelere yönelikti. Minibüs gerillalarca durduruldu. Yapılan kimlik kontrolünden sonra tespit edilen 10 korucu ölümlü cezalandırıldı. Eylemler se-

risi, Çemişgezek Emniyet Müdürlüğü'ne düzenlenen gerilla baskınıyla devam etti. Roketatarların da kullanıldığı bu gerilla baskını sonucu Emniyet Binası önemli ölçüde tahrip edildi. Düşman bizzat kendi basınında yaralıları verdiğini kabul etti. TKP(ML)'nin de kurucuları arasında yer aldığı Devrimci Birleşik Güçler, Dersim'in diğer bazı noktalarında da faşist diktatörlüğün operasyon güçlerine yönelik saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Sayıları onbinleri bulan güçlerle operasyona çıkan düşman ordusu bataktı. Eylemlerinde de görüldüğü gibi, TKP(ML) önderliğindeki TİKKO'nun Kızıl Siyasal İktidarlara karşı sürdürdüğü Köylü Gerilla Savaşı sürekliliğine çizgisinde önemli aşamalar kaydetmektedir. Halk savaşını yoğunlaştırıp, yaygınlaştırma

siyaseti Karadeniz'de görüldüğü gibi, lafta değil pratik olarak konuşmaktadır.

Bu nitelik görülmelidir. Maoizm'in rehberliğinde, TKP(ML) önderliğinde Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm için icra edilen Halk Savaşı, partinin stratejik ve onun yönlendirdiği taktik planıyla ilerleyişini herkese gösteriyor, göstermeye devam edecektir.

Ezilenler!

TKP(ML) önderliğindeki Halk Savaşı, Dünya Devrimi'nin hizmetindedir. Bu savaşı kumanda eden TKP(ML), Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinin silahtır. Bu silahtı kışanmak emegin, ezilenlerin özgürlüğüne adım atmak, Halk savaşını desteklemek, güçlendir-

mek, gericilerin dayattığı "kader'i parçalamak, geleceğimizi elimize almak için en azından "düşmana vurulacak bir kurşan da benden" perspektifiyle derhal harekete geçmeliyiz.

Yakınmayalım, seyretmeyelim!.. Çözüm belli!.. Çözüm HALK SAVAŞI!.. TKP(ML)-TİKKO ezilenlerin çıkarlarının bilimsel bayrağıdır!

- * Yaşasın Halk Savaşı!
- * Yaşasın Partimiz TKP(ML), Halk Ordusu TİKKO ve Gençlik Örgütü TMLGB!
- * Yaşasın Devrimci Dayanışma!

TKP(ML) Basın Bürosu
Haziran 1998

TKP(ML)'DEN KÖY KORUCULARINA;

silahlarınızı bırakıp halkın merhametine sığının

Düşman tarafından oyuna getirilerek silahlandırıldınız ve onur kırıcı, utanç verici bir yola, kötü bir yola sürüklendiniz. İşbirlikçi patronlarla ağaların düzenini koruma "görevi" polis ve askerinken, bunu size yükleyerek, sizi tehlikeye attı düşman.

Bu açıkki emekçiyi emekçiye kırıdırma politikasıdır. Korucuların ezici çoğunluğu, silah altına kadar emekçi köylüler değil miydi? Bu düzenin korunmasında hangi köylünün çıkarı var ki? Oysa bu kötülükler düzeninin bir an önce yıkılması ve demokratik halk cumhuriyetinin kurulmasında bütün halkın çıkarı vardır.

Zenginler için, işbirlikçi patronlar ve ağalar için, onların saltanatı için kendinizi tehlikeye atmayın. Dünyanın en kötü mesleği dahi koruculuktan, işbirlikçilikten daha aşağılık ve kötü değildir. Tarlanızda, bağınızda çalışıp alınterinizle geçinmeniz en dürüst ve namuslu yoldur. Koruculuğu bırakırsanız hiçbir gerçek devrimci sizi dışlamaz. Aksini takdire sonunuz kötü olur. Siz ne Sakıp Sabancı'sınız ne de Koç. Onlar gibi, onların bekçileri gibi davranmanız akıllıca değil. Koruculuk daha önce de örgütlenmiş fakat korucular sonunda silahları devlete çevirmişlerdir.

Tunceli'de terör vahşeti: 9 ölü var

TUNCELİ'NİN Pertek ilçesi yakınında bir minibüsü durduran TTK-KO militanları 13'ü köy korucusu, 1'i imam olan 14 yolcu ile soförü indirip otomatik silahlarla kurşuna dizdi. Vahşi infazda 7 korucu, köy imamı ve şoför öldü, 3 korucu yaralandı.

TERÖRİSTLERİ yakalamak için bölgede geniş bir operasyon başlatılırken, bir başka grup terörist de Çemişgezek Emniyet Amirliği'ne roketlerle saldırdı. Roketlerden biri isabet etti. Güneydoğu'da ise 6 PKK'lı öldürüldü. **Terör 18'de**

Halka karşı düşmanlıkta ısrar eden korucuların safdışı bırakılması devrimci adaletin tecellisidir

Düşmanın palavralarına kanmayın. Düşman her geçen gün daha çok birbirine girecek ve birbirini boğazlayacaktır. Düzeni koruyabilseydi sizi korucu yapmazdı. Kendisini koruyamayan bir devlet sizi mi koruyacak?

Kötü ve haksız yolda yürümeye devam ederseniz, ölüm bir gün ansızın sizi bulur, zaten rahat değilsiniz. Boşuboguna düşman kazanmayın. Diğer köylülerden koptunuz. İşinizden, gücünüzden oldunuz. Komşularınız, dostlarınız, hatta eşiniz ve çocuklarınız

sizden memnun ve hoşnut değil. Çocuklarınız ve torunlarınız sizin kötülüğünüzün utancını yaşayacak. Buna hakkınız yok. İnanın ki, onlar dahi sizi lanetleyecek.

Görüyorsunuz ki devrimciler bitmiyor, devrimci mücadele bitmiyor. Tam tersine emekçiler Türkiye'nin ve dünyanın dört bir yanında her geçen gün daha da kalabalık sayıya ayağa kalkıyor. Düşmanla büyük çaplı kapışma ve hesaplaşmaların günü uzak değil. Kötü ve gerici olan herşey ve herkes iyi

ve ilerici olanlar tarafından kesinlikle altı dilediği. Bu durdurulması imkansız bir akımdır.

Zengine, gericiye hizmet etmek emekçinin işi olamaz, düşmana alet olmaktan vazgeçin. Silahlarınızı bir an önce bırakın ve doğru yola dönün. Partiniz ve halkınız düşmana karşı, düşmanlıkta ısrar edene karşı kararlı olmakla birlikte, yanlışı terk edene karşı merhametlidir. Yanlışını samimiyetle düzeltmek isteyen herkese fırsat tanınacaktır. Kötülükten gerçekten vazgeçip doğru davranırsanız, halkımız sizi yeniden bağrına basacaktır.

- Kahrolsun Faşist Türk Devleti!
- Kahrolsun Türk Hakim Sınıflarının Emekçiyi Emekçiye Kırıdırma Siyaseti!
- Silah Bırakan Koruculara Af, Düşmanlıkta ısrar edenlere Ölüm!
- Yaşasın Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm Ve Komünizm Mücadelemizi!
- Yaşasın Halk Savaşı!
- Yaşasın Partimiz TKP(ML), Halk Ordumuz TIKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

TKP(ML) Dersim Bölge Komitesi

Nisan 1998

İNSANCA YAŞAM İÇİN MÜCADELEYE DEVAM

Halkın Günlüğü/İzmir: İzmir İHD Şubesi Cezaevi Komisyonu tarafından "Sevki ve Cezaevleri" ile ilgili 5 Haziran Cuma günü bir basın açıklaması yapıldı.

Yapılan açıklamada; gözaltında kaybedenler, yargılı-yargısız infaz edenler, yüzlerce köyü yakıp, milyonlarca insanı yerinden zorla göç ettirenlerin bugün de bu saldırılarını daha da arttırdığına dikkat çekildi.

Cezaevlerindeki 20 bini aşkın siyasi tutuklu ve hükümlünün en insani haklarının, bilinçli politikalarla gasp edildiği ve buna karşı direnişlerin kaçınılmaz olduğu, gelenek halini alan işkenceli sorgular sonucu alınan ifadelerle dayanarak tutuklanan binlerce insanın yargı eşitliğine uymayan özel statülü DGM'lerde yargılanarak çok ağır cezalar çarptırıldığı, cezaevlerinde ise devletin temel işlevinin verilen cezayı arttırmak, itirafçılaştırma ve imha etmek olduğu belirtildi.

Tüm olumsuzluklara rağmen insanlık onurunu can ve kan pahasına koruyan tutuklu ve hükümlülerin her dönem en ağır bedeller verdiklerini ve vermeye de

devam edecekleri ifade edildi.

Son dönemlerde bilinçli olarak hükümet tarafından "tutuklu sevki" adı altında sürgün politikası uygulandığı, bu politikanın amacının tutuklu ve hükümlülerini ailelerinden, dava arkadaşlarından, avukatlarından, davanın görüldüğü mahkemelerden çok uzak cezaevlerine gönderilerek yalnızlaştırılmak, pasifleştirilmek istendiği, '96 Ölüm Oruçları ve SAG'ın her kesin belleğinde olduğu, 12 canın yitirilmesi ile sonuçlanan bu süreçte onbinlerin talebinin sevkler, mahkemelere gidilmesi, gelişlerdeki saldırılara son verilmesi olduğuna değinildi.

Dönemin Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın sevklerle ilgili, "Tutuklular ailelerinin bulunduğu uygun cezaevlerine gönderilecek" maddesinin altına imza attığı ve bu sürecin sıcaklığı geçmeden 30 Mayıs 1998 tarihinde tüm cezaevlerinde sevk adı altında yapılan sürgünlere karşı başta Buca olmak üzere tüm cezaevlerinde fiili direnişin başlatıldığı ve direnişler devam ederken Oltan Sungurlu tarafından tutukluların ve hükümlülerin isteklerinin kabul edildiği ve imza atıldığı halde halen sevklerin yapılmadığı, tutuklu ve

hükümlülerin açlık grevi başlattıklarına dikkat çekildi.

Tüm bu saldırılar karşısında Sivas E Tipi Cezaevi'nde 120 kadın tutuklunun ve hükümlünün bu saldırıları protesto etmek için, bulundukları cezaevlerinde sevklerinin yapılması amacıyla 10 gündür süresiz, dönüşsüz açlık grevinde oldukları, Urfa Kapalı Cezaevi'nden Elazığ E Tipi Cezaevi'ne sevk edilen 4 tutuklunun, 14 Temmuz genelgesiyle hücreye konuldukları için 20 gündür süresiz açlık grevinde oldukları, yine Yozgat E Tipi ve Midyat Özel Tip'te verilen hakların geri alınmaya çalışıldığı ve gerginliğin tırmandığı belirtildi.

Sevklerle ilgili sorunların tüm cezaevlerinde yakıcı bir sorun olduğu, hücre sisteminde geçerek tutukluları yalnızlaştırıp, dayanışmalarını kırmayı ve itirafçılaştırmayı hedefleyenlerin, sevkleri de dayanışmayı önlemek amacıyla yapılmadıkları vurgulanırken, tüm bunlara karşı demokrasiden, emekten, özgürlükten, halkların kardeşliğinden ve dayanışmadan yana olan tüm güçleri duyarlı olmaya, yeni ölümlerin yaşanmaması için ortak-etkili mücadeleye çağırıldılar ●

SUSURLUK DEVLETİ CİNAYETLERE DOYMUYOR

Halkın Günlüğü/İzmir: Çete devletinin, kendisine muhalif olan herkese karşı uyguladığı baskı, şiddet, işkence, katliam, gözaltında kaybetme vb. politikaları tüm hızla devam ediyor. Metin ANDAŞ, Neslihan USLU, M. Ali MANDAL, Hasan AYDOĞAN 31 Mart Salı günü polis tarafından gözaltına alındıktan sonra kendilerinden bir daha haber alamadılar.

Konuya ilişkin olarak Haklar ve Özgürlükler Platformu, İzmir Konak Meydanı'nda 6 Haziran cumartesi günü saat 13.00'te bir basın açıklaması yaptı. Eyilemde başta son dört kayıp resimleri olmak üzere, daha önce gözaltında kaybedilen bazı devrimcilerinde resimleri taşındı.

Yapılan basın açıklamasında; 31 Mart'tan beri kendilerinden haber alınmayan dört devrimcinin devlet tarafından kaybedildiği ve Susurluk devletinin cinayetlere devam ettiği belirtilirken, "Gözaltında kaybedilmeye çalışılan dört devrimciyi sahiplenmek ve Susurluk devletinin kaybetme politikasını teşhir etmek amacıyla Tarım Gıda Senedkisi'nde uyarı amaçlı bir günlük açlık grevine başlayacağız. Tüm devrimci demokrat kamuoyunu sahiplenmeye ve destek vermeye çağırıyoruz" denildi ●

Devrimci güçlerin birlikte mücadelesinin ilk adımı atıldı; Devrimci Birleşik Güçlerin Kuruluş Bildirgesi!

Biz; PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, DEVRİMCİ SOL, TKP (Kıvılcım) devrim mücadelesini ilerletmek için, eylem birliğini gerçekleştirmenin heyecanı ve coşkusuyla, halklarımızı selamlıyoruz.

Eylem birliğimizi ifade eden Devrimci Birleşik Güçler;

1- Birbirlerinin bağımsız, ideolojik, siyasi, örgütsel varlığına ve faaliyetlerine saygılıdır. Farklılıklarımızın bilincindeyiz. Ancak bu, düşmana karşı somut hedefler temelinde birleşilen noktalarda birlikte yürümenin engeli olamaz.

2- Devrimci Birleşik Güçlerin eylem birliği, mücadelenin ihtiyaçları temelinde her alan ve kesimin somut koşullarına göre biçimlenir. Mücadelenin değişik sahalarını özgüllüklerine göre şekillenir.

3- Devrimci Birleşik Güçler birbirlerine her türlü dayatmayı reddeder. Anlaşma noktalarında beraber yürümeyi, farklılıklarda eylem birliği güçlerinin özgür iradesine saygıyı esas alır.

4- Eylem birliğimiz, devrimci mücadelenin pratik ihtiyaçlarının hizmetindedir. "Birlik olsun diye birlik" anlayışını reddeder. Eylem birliği kendi başına amaç değil, devrim mücadelesine katkıda bulunmanın araçlarından biridir. Ne, niçin, nasıl? sorularının dışında bir birlik sadece gösteridir. Eylem birliğimiz somuttur.

Türkiye cumhuriyeti devleti, halklarımıza karşı topyekün bir savaş sürdürmektedir. Buna karşı çıkmadan demokrat dahi olunamaz. Ezilen Kürt ulusu ve azınlıkların inkarı, emekçilerin azgınca sömürülmesi üzerinde yükselen T.C. rejiminin, Milli Güvenlik Kurulu kumandalı sürdürdüğü Özel Harp gerçeğini her kesim yaşıyor. Bu vahşet üzerinde uzun uzun durmaya gerek yok. Vahşeti onaylamak, sessiz kalmak suçtur.

Varlığı reddedilen, imhaya maruz bırakılan Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesi hakkıdır. Bu haklı gaspeden TC'nin kendisine dayattığı boyunduruğa baş kaldırması meşrudur. Topyekün hak

sız savaşa karşı Kürt ulusu ve azınlıkların, proletarya ve emekçilerin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşı, haklı bir savaştır. Ulusal, sınıfsal, inanç, cins baskısı T.C. sisteminin gerçekleridir. Haklı savaş dayatılan bu eşitsizlikleri aletmeyi hedefler. Topyekün haksız savaşa boyun eğmek bir insanlık suçudur. Buna karşı kurtuluş için zafere kilitlenmiş bir ruhla, topyekün direniş perspektifiyle yüklenmek acil bir görevdir. Sistemin halklarımıza kesilen krizinin faturasını kabul edemeyiz.

Krizle müdahalenin adıdır devrim. Devrimin ilerletilmesi için ciddi fırsatların olduğu bir coğrafyadayız. Bu fırsatlar bilinçli müdahale olmadan kendi başına devrime götürmez. Fırsatlar gibi ciddi tehlikelerle de yüzyüzeyiz.

Ve yine bunlar bilinçli müdahale dışında göğüslenemez. Bir ABD eyaleti konumundaki T.C; emperyalizm, siyonizm, Kemalizm birlikteliği ile sadece Türkiye ve Kürdistan halkları için değil, bölge halkları açısından da ciddi bir tehdittir. Emperyalizmin ve özelde ABD emperyalizminin bir karakolu olarak konumlanmış TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik operasyonları bu gerçeğin dışında kavranamaz.

Devrimci Birleşik Güçler, bu durumun bi-

linde olarak, TC'ye karşı mücadeleyi, emperyalizme karşı mücadeleden soyut ele alamazlar. Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şövenist ilkeler eylem birliğimizin harcıdır. Bu perspektifle, her alandaki devrimci muhalefet dinamiklerinin mücadelesini merkezileştirme, birleşik devrimci eylemini koordine etme ihtiyacına, eylem birliğimiz verilmiş anlamlı bir cevaptır. Askeri bastırma hareketleriyle sonuç alamayan ve alamayacak olan T.C. rejimi, UNITA örnekli sözde "sol" işbirlikçi alternatifler yaratma projeleriyle, devrimci savaşı dejenere etmeye, saptırmaya çalışmaktadır.

Eylem birliğimiz MGK yedekli ve emperyalist Yeni Dünya Düzeni sözde solculuğunu reddeder. Demokrasi devrimsiz olmaz.

Gerçek demokrasi mücadelesi eylem birliğimizin temel konularından biridir.

Kontrgerilla, mafya, çete TC devletine münferit bir sızma değil, devletin karakteristik özelliğidir. Ve sürdürülen topyekün haksız imha savaşının sonuçlarıdır. Haksız savaş tüm egemen sınıf kliklerinin şimdiki durumda üzerinde anlaşıldıkları konseptir. Nitekim gündeme gelen her bir hükümet, MGK'nın emreri olarak, savaş postallarını giymiştir. Parlamentosu, medyası

ve tüm kuruluşlarıyla topyekün haksız savaşın hizmetine göre konumlanma, T.C. devletin aşkar olan somut bir olgusudur. Sözde hükümet, parlamento, anayasa göstermeliktir. Gerçek anayasaları, Milli Güvenlik Siyaset Belgesidir. İcra kurulları Genel Kurmaya bağlı kriz masalarıdır. Kanun koyucu ve uygulayıcı Milli Güvenlik Kuruludur. Tüm egemen sınıf klikleri, devletin kaptanı ordunun belirlediği çerçevede hizaya getirilmişlerdir. Aralarında çıkar çatışmaları mevcuttur. Ancak, resmi Kemalist ideoloji ve bunun üzerinde yükselen devletin temelinde mutabık kalma kaydıyla! Bu noktada en ufak zorlama, ordunun "balans ayar"larıyla "makul sınır"lara çekilmektedir. 28 Şubat sürecinin anlattığı da buydu. Rant dalışı, 28 Şubat'ta Kemalist yeniden restorasyonun vesilesi haline getirildi. Bunu ordunun ilerici bayrağını kaldırması olarak alkışlayanlar MGK kumandasına girmişlerdir. Dayatılan laik-anti laik saflaşması ciddi yanılsamalara yol açmaktadır. Eylem birliğimiz, halklarımızın safları ve alternatifinin devrim ve sosyalizm olduğunu bir kez daha ilan eder. Bu mücadelede daha ileri biçimleri hedefler.

Tüm uluslar için tam hak eşitliğinin, halkların kardeşliğinin, proletarya ve ezilenlerin birliğinin, bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm yoludur devrim. Eylem birliğimiz bu kavranın hizmetindedir.

* Yaşasın Devrimci Dayanışma!

* Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm ve Her Türden Gericilik!

DEVRİMCİ BİRLEŞİK GÜÇLER

(PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, TKP (Kıvılcım), Devrimci Sol)

01.06.1998

* MLKP'nin Özel Açıklaması

Kendisine "Dev-Sol" diyen bu çevrenin, böylesi bir platformda, bu düzeyde temsil edilmesini, yaratmaya çalıştığımız yeni gelecek açısından doğru bulmuyoruz. Aksi bir yaklaşım devrimci hareketteki parçalanmışlığı meşrulaştırır.

BASIN BİLDİRİSİ

Ülkemizde devlet destekli ülkücü faşist tehlike her geçen gün büyümektedir. Yıllardır dikkat çektiğimiz ülkücü faşist örgütlenmenin ülkemizde yarattığı tahribat ve tehlike bir çok örgüt tarafından yeterince kavranmıştı.

Son yıllarda devlet eliyle Türkiye'den ithal edilip legale çıkartılan faşist gruplar arabölgedeki saldırganlıklarıyla, üniversitelerdeki terör eylemleriyle, çek-senet mafya yöntemle-

riyle iyice açığa çıkmışlardır.

Son olarak yerel seçimleri bahane eden faşistler, halk üzerinde baskı-terör estirmek için sahneye çıktılar.

Güzelyurt'a bağlı Yakarı Bostancı Köyü'nde halka saldırdılar. Kahvehanenin camılarını kırarak bazı kişileri dövdüler. Olayı duyan halk faşistlere saldırarak

onları linç etmek istedi. Olaya müdahale eden polis havaya ateş ederek faşistleri halkın clinden zor kurtardı.

Faşistlerin bu son saldırısı bardağı taşırdı. Yıllardır yaptığımız "faşizme karşı birlikte hareket" ses getirdi. Sendikalar, örgütler birlikte hareket etme kararı aldılar.

Halkın ve tüm demokrat güçlerin düşmanı olan faşizme karşı işbirliği-ittifak yapmayan devrimci demokratlar halkın mücadelesine ihanet ederler. Tarih bu yanlış ve acı deneyimlerle doludur.

Yaşasın Emekçi Halkın Mücadelesi!

Yaşasın Anti-Faşist Birleşik Cephe!

Kahrolsun Faşizm!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi

Kamu emekçileri iş bırakarak hükümeti uyardı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Hükümetin, kamu emekçilerine '98 yılının ikinci 6 ayı için öngördüğü % 20 maaş zammı ve grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasa tasarısına karşı, Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu'nda örgütlü onbinlerce kamu emekçisi 7 Haziran'da alanlara çıkarak iş bırakma çağrısı yaptı. Ardından 11 Haziran Perşembe günü birçok ilde vergi, sağlık, enerji birimleri ve eğitim emekçileri başta olmak üzere kamu emekçileri hizmet üretimini durdurdular.

Kamu emekçileri taleplerini, 9 yıllık mücadelelerini yok sayan sahte yasası tasarısının tamamen geri çekilip, grevli toplu sözleşmeli, özgür ve demokratik çalışma yaşamını esas alan bir yasanın çıkarılmasına, tek taraflı bir yüzdelik zam belirleme uygulamalarına, sürgünlere, soruşturmalara, açığa alma vb. uygulamalara son verilmesi, insanca yaşanabilir bir emek karşılığının verilmesi talepleriyle başta İstanbul olmak üzere bir çok ilde de protesto eylemleriyle dile getirdiler.

İstanbul Beyazıt Meydanı'nda 7 Haziran Pazar günü saat 12:30 sularında KESK ve KESK'e bağlı; Eğitim-Sen İstanbul 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 ve 8 No'lu şubeleri, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri (SES) İstanbul/Aksaray ve Edirne Temsilciliği, BEM-SEN İstanbul 1 No'lu Şube, DISK'e bağlı Nakliyat-İş ve Haber-Sen Genel Merkezi biraraya gelerek davullu zurnalı halaylar çekildikten sonra, yürüyüşün amacı ifade eden sözlü bir açıklama yapıldı. "**ANADOLU Hükümeti bundan önce de sahte sendika yasasını önümüzde getirip Mayıs ayı sürecinde bize zorla dayatmıştır. Kamu emekçilerinin onurlu direnişiyse bu sahte sendika yasasını askıya almak zorunda kaldı**" denilen basın açıklamasında 11 Haziran'da hizmet durdurma çağrısı da yapılarak, "**Sahte Sendika Yasasına Hayır**", "**Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız**", "**Savaşa Değil, Emekçiye Bütçe**" sloganlarıyla Sultanahmet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi.

Sultanahmet Meydanı'na gelen kamu emekçileri, oturma eylemi yaparak sloganlar atıldılar.

KESK Genel Başkanı Siyami Erdem ve Şubeler Platformu Yürütme Üyesi Zeki Bilgin tarafından bir basın açıklaması okundu. Bilgin açıklamasında sahte sendika yasa tasarısı geri çekilip, grevli toplu sözleşmeli, özgür ve demokratik çalışma yaşamını esas alan bir yasa çıkarıluncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirterek, sürgünlere, soruşturmalara ve yüzdelik zamlara karşı çalışanları 11 Haziran'da iş bırakmaya çağırdı. KESK Genel Başkanı Siyami Erdem'in konuşmasından sonra kamu emekçileri, 11 Haziran'da tekrar alanlarda buluşmak üzere sloganlarla ve alkışlarla eylemi sona erdirdiler.

İSTANBUL AVRUPA YAKASI

Avrupa yakasında iş bırakma eylemi sabah iş başı yapılmadan gerçekleştirildi. Saat 12:00 sularında Fatih Sarıhan Parkı'nda toplanan KESK'e bağlı sendikalarda örgütlü yaklaşık 4 bin kamu emekçisi; "**Grevsiz Sendika İste-**

miyoruz", "**Söz, Yetki, Karar Çalışanlara**", "**Sistem Çürüyor, Emekçiler Yürüyor**" sloganlarını atarak, davul zurna eşliğinde halay çektiler. Halaylardan sonra Aksaray Metro İstasyonu'na doğru yürüyüşe geçen kamu emekçileri, "**Zafer Direnen Emekçinin Olacak**", "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**", "**Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek**" sloganlarını atarken, zaman zaman anayolda oturma eylemi de yaptılar.

Maliye Kompleksi'nden yürüyerek gelen Tüm Maliye-Sen üyeleri ve Fatih Parkı'ndan yürüyerek gelen kamu emekçileri, metro önünde biraraya geldiler.

Burada açıklama yapan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem; "**Kamu emekçileri bütün bu sorunlarını çözümü amacıyla 30 Mayıs-7 Haziran tarihleri arasında 13 bölge merkezinde mitingler yaptılar. Bu mitinglere onbinlerce kamu emekçisi katılarak siyasi iktidarı uyardı. Ancak görülmektedir ki, hükümet onbinlerce kamu emekçisinin bu ihtarını dikkate almamaktadır**" diyerek, "**Hükümet, bugün ortaya koyduğumuz demokratik ve halkı tepkimizin gereğini yerine getirmezse önümüzdeki günlerde de mücadelemizi sürdüreceğimize kimse in yuhpesi olmasın**" dedi.

Kamu emekçileri, açıklamadan sonra sloganlar atarak dağıldılar.

ANADOLU YAKASI

Söğütöğüşme'de bulunan Kadıköy Belediyesi önünde toplanmaya başlayan kamu emekçileri, buradan Kadıköy İskele Meydanı'na doğru sloganlar eşliğinde yürümeye başladılar.

İskele Meydanı'nda sayıları yaklaşık 3500'ü bulan kamu emekçileri, hükümetin dayatmalarını protesto ettiler. KESK MYK Üyesi Hatice Pehlivanoglu yaptığı açıklamada, hükü-

metin, taleplerini derhal kabul etmesini ve toplu sözleşme için masaya oturmasını istedi.

KÖPRÜDE İŞ BIRAKANLARA PARA CEZASI

11 Haziran'da otoyolları, Fatih ve Boğaz Köprüsü gişelerinde iş bırakan Enerji Yapı Yol-Sen emekçilerine 250'er milyon para cezası öngörülerek soruşturma açıldı. 6 Mart Kızılay eylemine katıldıkları gerekçesiyle para cezası verilen Enerji Yapı Yol-Sen temsilcisi, bir açıklama yaparak herhangi bir ceza gelirse köprü ve otoyollarını Türkiye genelinde trafiğe kapatacaklarını söyledi.

ANKARA

Ankara Tuna Caddesi'nde toplanan kamu emekçileri, "**Çetelere Kuyak, Emekçiye Dayak**", "**Bu Abluka Dağıtılacak**" vb. sloganlarla Mithatpaşa Caddesi'nden Sıhhiye'ye doğru saat 11:00 sularında yürüyüşe geçtiler. Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan Maliye-Sen'e bağlı memurlar Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürümek isteyince polis, pankartlara el koydu ve şube başkanı Mehmet Karaslan'ın da aralarında bulunduğu 10 kişiyi gözaltına aldı.

100. Yıl Çarşısı önünde biraraya gelen Maliye-Sen, Haber-Sen ve sağlık emekçilerinin, eylem alanı olarak belirlenen A. İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçmeleri üzerine yeniden saldıran polis, doktorların da aralarında bulunduğu 12 kişiyi gözaltına aldı.

Kamu emekçileriyle polis arasındaki görüşmeler sonucunda gözaltına alınanlar serbest bırakılırken, "**göstericilerin pankartlarını toplama**" jantıyla A. İpekçi Parkı'na girişleri ne izin verildi. Kamu emekçileri "**% 20 Değil, Toplu Sözleşme**", "**Bombacı Mesut Hesap Verecek**" sloganlarıyla hükümeti uyarıldılar.

Kamu emekçilerine seslenen KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nazı Alkaya; emekçilerin tüm Türkiye'de alanlara çıktıklarını, mevcut hükümetin diğer hükümetler gibi emekçileri yoksulluğa terk ettiğini söyledi.

İZMİR

Sümerbank önünde saat 11:30 sularında toplanan yaklaşık 3500 kamu emekçisi, en önde KESK İzmir Şubeler Platformu pankartıyla "**Zafer Direnen Emekçinin Olacak**", "**Yaşasın Sendikal Mücadelemiz**", "**Sadık Değil, Toplu Sözleşme**" vb. sloganları haykırarak Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. KESK MYK Üyesi Faysal Özçift, Fikret Doğan, EMEP, Karşıyaka Halkevi ve SİH kamu emekçilerinin eylemine destek sunmaları için alanda hazır bulundular.

KESK Dönem Sözcüsü Burhan Kandemir yaptığı açıklamada, "**Kamu emekçileri için öngörülen % 20'lik zam ekonomik terördür. Bunu kaldırmak temel sendikal görevimizdir**" diyerek, hakları için sonuna kadar mücadele yürüteceklerini söyledi.

ADANA

Adana'da KESK'in önderliğinde biraraya gelen Tüm Maliye-Sen, BTS, Eğitim-Sen ve SES üye yaklaşık 1500 kamu emekçisi, İnönü Parkı'nda biraraya gelerek, hükümeti kınayan basın açıklamasının okunmasından sonra sloganlar atarak dağıldılar.

MERSİN

Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan yaklaşık 2500 kamu emekçisi hükümeti uyararak basın açıklaması yaptılar. Emekçiler, "**Her Yer Kızılay, Her Yer Ankara**", "**Sadık Değil, Toplu Sözleşme**" vb. sloganları atarak dağıldılar. ●

Polis destekli bir faşist saldırı daha

Haber Merkezi: Son süreçlerde devletin ve paralı beğicilerinin de desteği ile artan sivil faşist saldırılara bir yeni si daha eklendi.

1 Haziran Pazartesi günü İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde girdikleri sınavlardan akşam saatlerinde çıkan öğrencilere, faşistler tarafından saldırı düzenlendi. Fakültenin çıkış kapısının yanında bulunan polis kulübesinin önünde ellerindeki satır, bıçak ve sopalarla öğrencilere saldıran üçüncü faşistler, İlker Kaplan adlı öğrenciyi ağır yaraladılar. Vücudunun çeşitli yerlerinden aldığı satır ve bıçak darbeleri sonucu önce Esnaf Hastanesi'ne ardından da Haseki Devlet Hastanesi Acil Servisi'ne kaldırılan Kaplan, tedavi altına alındı.

Ilker Kaplan'ın arkadaşları olaydan sonra hastaneye alınarak burada yaptıkları açıklamada, saldırının polis kulübesi yanında gerçekleştirildiğine dikkat çekerek, saldırının polis destekli olduğunu ve polisin olaya seyirci kaldığını belirttiler. Öğrenciler ayrıca Vedat Karabulut, Ali Tekerek ve adlarını bilmedikleri iki faşistin saldırıyı gerçekleştirdiklerini de kaydettiler.

İÜ İletişim Fakültesi öğrencileri, yapılan saldırıyı protesto etmek için 2 Haziran Salı günü, fakülte önünde toplandı. Bu sırada saldırganlar olay yerine geldi. Öğrenciler, faşistleri ellerini, kollarını sallayarak polis denetiminde gezmelerine öfkelenerek saldırganların basın mensuplarına gösterdiler. Bu esnada "Çatlı'nın, Türkçe'nin kurtçukları, arkadaşlarımıza saldıran faşistler bunlar" diyerek saldırganları teşhir ettiler.

Faşistlere yönelik tepkinin artması üzerine faşistleri korumakla görevli polisler, her zamanki gibi yine saldırıya maruz kalan öğrencilere tüm kanıyla saldırarak Volkan Sarıbaş, Andaç Murat ile Burçin Dinç'i coplayıp yerlerden sürüklemek sureti ile gözaltına aldılar.

Polis kontrolündeki faşistlerden Olcay Yılmaz isimli kişi de Cumhuriyet Gazetesi Muhabiri Alper Turgut'a saldırdı. Polislerin coplu saldırılarından dolayı fakülte binasına giren öğrenciler, arkadaşlarının serbest bırakılması için oturma eylemi yaptılar. Bunun üzerine gözaltına alınan öğrenciler serbest bırakıldı.

Satır, bıçak ve sopa darbeleri ile yaralanan İlker Kaplan'ında aralarında bulunduğu öğrenciler, daha sonra bir açıklama yaptılar. Açıklamada faşistlerin okul bahçesinde bulunan Kaplan'ın Derya Paşa Camii'nden satır ve sopalarını kampüse soktuklarını fakat kendilerinin fotoğraf makinesi dahi içeriye sokmadıklarını belirttiler.

Öğrenciler, "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Üniversitede Çete İstemiyoruz" sloganlarını atarak sınavlarına girerken, faşistler ise polis kontrolü altında sınavı girdiler.

Saldırıda yaralanan İlker Kaplan, kendisine saldıran üçüncüleri okul kayıtlarındaki fotoğraflarından teşhis etti. Polis nezaretinde yapılan bu teşhis sonucunda Vedat Karabulut, İbra-

him Güneşli, Ali Tekerek teşhis edilirken İletişim Fakültesi öğrencisi olmadığı anlaşılan diğer bir kişinin kimliği belirlenemedi.

Saldırıya katıldıkları belirtilen bu üç kişi ve Olcay Yılmaz, Gülhan Caymaz ile Bayram isimli üçüncü faşistler ise sınavı girecekleri bahanesi ile Kaptan'ı Derya Camii'nde polislerle samimi bekleyişlerini akşama kadar sürdürdüler.

Polis ve üçüncü faşistlerin birlikte tezgahladıkları bu saldırılar sonucu daha önce de Kenan Mak, Ümit Cihan Tarho, Ali Serkan Eroğlu, Hakim Atık, Bilal Vural ve ismini sayamadığımız niceleri yaşamını yitirmişti.

İZMİR

İzmir İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurdu'nda öğrencilere yönelik faşist saldırılar durmuyor. 6 Haziran Cumartesi günü İzmir İnsan Hakları Derneği'nde basın açıklaması düzenleyen öğrenciler, saldırganların öğrenci olmadığını, yurda dışarıdan geldiklerini ve idarenin işbirliğiyle saldırılarını sürdürdüklerini açıkladılar. Öğrenciler ayrıca idarenin devrimci-demokrat öğrencileri yurttan atmaya çalıştığını söyleyerek baskıları protesto ettiler.

İZMİR POLİSİ AKLANMA PEŞİNDE

kendilerine görüşme izninin verilmediğini, buna gerekçe olarak Terörle Mücadele Yasası ile özel hükümlerin gösterildiğini ve polisin Eroğlu cinayetinin çarpıtılmasıyla ilgili girişimlerinin bulunduğunu belirtti.

Açıklamada ayrıca, cinayeti çözeceklerini belirtenlere cevap olarak, altı aylık süreçte Eroğlu'nu kaçırmanın, katledenlerin peşinde olması gerektiği yerde, gözaltına alınanların Eroğlu'nun arkadaşları ve babası olması şüphelidir denildi.

URFA

Faşist çeteler 8 Haziran Pazartesi günü de Harran Üniversitesi Birecik Meslek Yüksek Okulu'nda okuyan Demirel ve Turabi Temur'u bıçaklayarak ağır yaraladılar. Faşistler bir gün sonra ise okula gelerek öğrencilere saldırdılar. Saldırıya öğrenciler tarafından karşılık verilmesi üzerine polis, üçüncü faşistleri korumaya alarak öğrencilere saldırdı. 7 öğrenci gözaltına alınırken olayı protesto eden öğrenciler, saldırıların okul idaresi ve polis destekli olduğunu söyleyerek üçüncü çetelerin polis desteği olmadan Birecik'te sokak ortasında adam bıçaklayacak güçte olmadığını dikkat çektiler.

VAN

Van 100. yıl Üniversitesi'nde ise 25 Mayıs'ta polis otosundan inen 8 faşist saldırgan, bir öğrenciyi demir sopalarla döverek ağır şekilde yaraladılar. Saldırıdan sonra bu kez de faşist çetelerin ağababası olan polis, 19 öğrenciyi gözaltına alarak işkenceden geçirdi. 28 Mayıs Perşembe günü ise faşistler bu kez de Fen Edebiyat Fakültesi'nde okuyan Nurettin adlı öğrenciyi bıçaklayarak ağır yaraladılar. Okullarda polis-sivil faşist-asker baskısı altında olduklarını, asker ve polis tarafından evleri basılan arkadaşlarının dışarı çıkarılıp üçküçüğe dövdürüldüğünü açıklayan öğrenciler, 26-27 Mayıs tarihlerinde kitlesel oturma ve yürüyüş eylemleri düzenleyerek saldırıların protesto ettiler.

RİZE

Rize'de gezen 30-40 kişilik faşist çetelerin devrimci-demokrat öğrencilere saldırdıkları, okullarda haraç topladıkları ve öğrencileri tehdit ettikleri açıklandı. Konu ile ilgili yapılan açıklamada bu faşist grupların, Rize'ye dışardan geldikleri ve öğrencileri yıldırıma çalıştıkları vurgulandı. Faşist saldırılar sonucu bir Yükseköğretim öğrencisinin yaralandığı ve bunun üzerine basın açıklamaları yapmak isteyen öğrencilerin polis tarafından gözaltına alındıkları ve tehdit edildikleri belirtildi.

ANKARA

Bilhassa devlet tarafından korunup kollanan ve toplumsal muhalefete karşı maşa olarak kullanılan bu faşist piyonların son kurbanı da Ankara'da idari bir mühendis oldu. Enerji Yapı-Yol Sen Ankara 2 Nolu Şube Üyesi makina mühendisi Kadir Yıldız, 2 Haziran gecesi Batiken'te uğradığı saldırı sonucu bıçaklanarak öldürüldü. Saldırıda Yıldız'ın yanında bulunan arkadaşları ise yaralandı.

İSTANBUL

İstanbul Feriköy'de ise su dağıtıcısı 2 işçi kurtçe kaset dinledikleri gerekçesi ile saldırıya uğradılar. Demir sopa ve tor-navidalarla saldıran faşistler, Ahmet Gürcan'ı ağır yaralarken Faik Karaçöl saldırıda hafif yaralandı. Saldırıdan sonra Feriköy Polis Karakolu'na şikayete giden Karaçöl ve Gürcan'ın yakınları, şikayetçi olmamaları için polis tarafından tehdit edildiler.

Demir, bu açıklamaların her şeyi açığa çıkardığını ve hertürlü saptırmayı kinayayı, karşı çıkacaklarını belirtti. Gözaltına alınan Özgür Keskin, Zeynep Özen, Fatma Yayıcı, Ebru Bak, Gülhan Bak ve Emin Kılıç'ın derhal serbest bırakılmasını istedi.

Ayrıca yapılan gözaltılarla ilgili Halkın Günlüğü, Atılım, Özgür Gelecek, Odak, Kızıl Bayrak ve Alınteri Sosyalist Basın Platformu adına 4 Haziran Perşembe günü İHD'de bir basın açıklaması düzenleyerek devletin gö-zaltı terörünü kınadılar.

Serbest bırakılanlardan birinin İHD'ye yaptığı başvuruda, polisin sorguda kendisine Eroğlu'nun ölümünün kendilerinin üzerine yıkıldığını ve bu olayı çözeceklerini söylediklerini belirtti.

Halkın Günlüğü/İzmir: Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi ikinci sınıf öğrencisi A. Serkan Eroğlu'nun polislerce katledilmesinin ardından İzmir polisi, düzenlediği operasyonlarla 20 kişiyi gözaltına aldı.

Genelde Kaldıraç Dergisi okurları, özelde A. Serkan Eroğlu'nun arkadaşlarına yönelik yapılan bu operasyonlarda İzmir polisi, A. Serkan Eroğlu'nun ölümünü örgüt içi hesaplaşma olarak gösterip safsata senaryolarla kendisini aklamaya çalışıyor.

Gözaltılarla ilgili İzmir İHD Şubesi'nde 5 Haziran Cuma günü saat 12:45'de bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı yapan İHD İzmir Şubesi Başkanı Av. Ercan Demir, çoğunluğu Ege Üniversitesi ve lise öğrencileri olan ve üç gündür gözaltında tutulan kişilerle, ailelerin ve avukatlarının yetkili mercilere yaptıkları başvurulara rağmen

Türk ordusu Irak Kürdistanı'nda çamura battı

Halkın Günlüğü/İstanbul: "Batı, bitiyorlar", "3-5 baldırı çıplak kaldı", "Irak'taki kamplarını ele geçirdik", "adam bulamıyorlar", "sığınaklardan çıkamadıklarından acıdan kınıyorlar" vb. söylemleriyle yürütülen psikolojik savaşa karşı gerillalar, yaptıkları eylemlerle gerçeğin hiç de böyle olmadığını gözler önüne sermeye devam ediyorlar.

Faşist Türk devleti moda haline getirdiği, mehmetchik hasanının da şişirdiği ve olağandışlaştırdığı sınır ötesi hareketlerden birini daha gerçekleştirirdi, gerillanın direnişi karşısında tam anlamıyla çıkmaza girmiş bulunuyor.

20 Mayıs'tan itibaren yeniden Irak Kürdistanı'na giren yüzlerce tank, panzer, top, uçak, helikopter ve zırhlı araçla donatılmış onbinlerce asker, korucu, itiraçı, PDK ihanetçilerinin de desteğine rağmen darbe üstüne darbe yemeye devam ediyor. Gerilla birlikleri yaptıkları başarılı vur-kaçlarla beyaz ordu ve peşmerge güçlerini tam manasıyla bezimeye uğratmaya devam ediyorlar.

Hacı Umran, Amadiye, Kurejdro, Sideka, Bi

xir, Sirane Bebadil, Zap, Gare, Tirvanış hölgelerinde yoğunlaşan çatışmalarda 100'ü aşkın peşmerge ve yine 100 dolayında asker ve korucu ölüyor, 1 tank, 2 panzer başta olmak üzere çok sayıda askeri araç tahrip ediliyor, 1 helikopterin de isabet aldığı açıklandı. Çatışmalarda ayrıca asker ve peşmergelere ait yüzlerce silah ve büyük miktarda cephane de gerillalarca el konuldu.

Psikolojik savaşın tüm kirli yöntemlerini kullanan haksız savaşın sürdürücüleri, çarpıtma-larına ve yalanlarına rağmen uğradıkları yenilginin faturasını ise koruculara çıkarmaya çalışıyorlar. Sınır ötesi operasyonlara katılan Uludere'li Goyan aşireti mensubu 21 korucu, 31 Mayıs günü gözaltına alınıp 2 Haziran'da, "PKK'ye yardım ettikleri" gerekçesiyle tutuklandılar.

Olayla ilgili 5 korucunun daha arandığı açıklanırken, olaya tepki gösteren Goyan aşireti korucuları, Irak Kürdistanı'ndaki harekattan geri çekildiler.

Faşist Türk devletinin kanıksatmaya çalıştığı ve ABD emperyalizmi ile İsrail siyonizminin tam desteğini aldığı sınır ötesi hareket, Irak,

Rusya, İran başta olmak üzere birçok ülke tarafından protesto edildi. Bölge ülkeleri Türk devletinin derhal geri çekilmesini istediler.

OPERASYON PROTESTO EDİLDİ

Öte yandan sınır ötesi operasyon çeşitli siyasi parti ve DKO'larca tepkiyle karşılanırken, 31 Mayıs günü İstanbul Fındıklı'da toplanan 300 kişilik bir grup, yolu molotoflarla kapatarak eylem yaptı. Saat 13:00 sularında Fındıklı'da Millet Caddesi'nde toplanan yüzleri kapalı grup, yolu molotofladuktan sonra eyleme başladı. Yekitiya Cwanan Kurdistan (YCK) tarafından gerçekleştirilen eylemde, ERNK bayrağının yanı sıra "PKK Halklaşıyor, TC Çeteleşiyor" yazılı pankart açılarak kışlama yapıldı. "Biji Serok Apo", "Biji Serhildan, Seroka me Öcalan" sloganları atan grup, eylemi alkış ve zılgıtlarla bitirdi. Eylemden sonra çevrede operasyon yapan polis şüpheli oldukları gerekçesiyle 50 kişiyi gözaltına aldı.

EYLEMLER İÇERDE DE TIRMANIYOR

Gerillalar Irak Kürdistanı'nda olduğu gibi Amed, Botan ve Dersim başta olmak üzere

eylemlerini geniş bir alana yaydılar. Mayıs ayının son haftasında yoğunlaşan eylemler sonucu Bingöl Merkez ve Adaklı ilçesi köyleri, Yüksekova, Batman, Genç, Gercüş, Erut, Beytüşşebap, Nusaybin, Diyarbakır ve çevresinde asker ve koruculara yönelik gerçekleştirilen eylemlerde 40 dolayında korucu 100'ü yakın asker, 15 özel tim, 7 uzman çavuş, astsubayın öldüğü ve 10 dolayında gerillanın şehit düştüğü açıklandı.

Çatışmalarda 1 tank, 3 panzer başta olmak üzere çok sayıda askeri araç kullanılmakta halde tahrip olurken, 3 helikopterin de isabet aldığı bildiriliyor.

PKK gerillalarının Bingöl Adaklı ilçesi başkannın yanı sıra Dersim'in Çemişgezek ilçesi d TKP(ML) TIKKO gerillalarının basıldı. Ayrıca Pertek'e bağlı Sağman Köyü'nde 10 v Çemişgezek ilçesine bağlı Dimilge Köyü'nd 3 korucu TIKKO gerillalarının öldürülürken 3 uzman çavuş da Margirt'te saf dışı bırakıldı.

Yine Karadeniz'de 3 özel tim, çıkan çatışma sonucu "Devrimci Birleşik Güçler"e bağlı gerillalar tarafından öldürüldü ●

GAZİ KATİLLERİ HALA KORUNUYORLAR

Halkın Günlüğü/Trabzon: 12 Mart 1995 tarihinde Gazi Osman Paşa'ya bağlı Gazi Mahallesinde kontgerillanın katliam saldırısını protesto etmek için toplanan kitleye ateş ederek 22 insanın ölümüne ve onlarcasının da yaralanmasına neden olan polislerden 2'si tutuklu 20 polisin, Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmalarına tanıkların teşhisiyle devam edildi.

12 Haziran Cuma günü Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde 9 duruşması yapılan mahkemeye DMP (Demokratik Mücadele Platformu), Halk Meclisleri, ODP ve CHP İstanbul Milletvekili Mehmet Seviyen katıldı.

İstanbul'dan Trabzon'a, 1100 km'lik yolu, 9. kez, usanmadan bıkmadan gelen aileler, Trabzon Adliyesi önünde açığına alırken didik didik arandılar.

Hakim Dursun Kaya Güleç başkanlığında başlayan duruşmada, Trabzon Kapalı Cezaevi'nde tutuklu olan Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan hazır bulundu. Haklarında gıyabi tutuklama kararı çıkarılan Orhan Durmuş, Kıbrıs'ta asker olduğu belirtilen İsa Bostan ile tutuksuz yargılanan 16 polis duruşmaya katılmadı. Ayrıca TBMM Başkanlığı'ndan istenen Susurluk Raporu'nun da geldiği ve dosyaya konulduğu belirtildi.

Duruşmada Zeynep Poyraz'ın vurulmasıyla ilgili olarak dinlenen Muharrem Buldukoğlu, "Killerin üzerine bir yandan panzerler sürülürken bir yandan da halka doğru nişan almış uzun namlulu sivil ve on dörtlülük resmi polisler üzerimize ateş açıyorlardı. Bu arada biz ateşlerden kaçarken Zeynep Poyraz'la birlikteydik ama o zaman Zeynep olduğunu bilmiyordum ve sonra Zeynep'in düştüğünü çığgıyla gördük. Don-

duğumuzda ağzında kan vardı ve orada öldü. Üzerimize ateş açan açık renkli kot lakınlı 1.65 boyunda bir sivil polisin, elinde uzun namlulu bir silah vardı. O kargaşada yüzümü nel göremedim, tek gördüğüm bu kadardı ve resmi polislerin Halkın üzerine kurşun yağdırdığıydı" derken ardından dinlenen tanık Yalçın Yılmaz ise Reis Kopal'ın vurulmasına tanıklık etti. Yalçın Yılmaz, "Ben o gün kayıp olan yeğenimi arıyordum ve askerden geleli de 1 hafta olmuştu. Gazi Mahallesi'ne gittiğimde PTT'nin arka tarafındaki caddede polislerin halkın üzerine ateş açtıklarını gördüm. Bu arada akrabam Reis Kopal'ın en ön sırada olduğunu gördüm, ben polislerin 35 metre gerisindeydim. Sonra polislerin ateş etmesiyle başlayan kaçışmada yere düşen iki kişiden birisi Reis Kopal'dı, orada ateş açan polislerden gördüğüm açık renkli kot lakınlı, elmacık kemik-

lerinin çıkık olduğu ve 1.65 boylarında sivil bir polis, elinde uzun menzilli bir silahla gez, göz, arpacık nişan alıyordu. Diğerleri ise resmi polislerdi, bunlar da rasigelo 14'lü silahlarla halka ateş ediyorlardı. Ateş edenlerden birisi de Adem Albayrak'tır" diyerek teşhis etti.

Savunma yapan Av. İlhami Yelekcı, her duruşmada olduğu gibi katilleri, katliamın sahiplerini savundu.

Gazide bütün polislerin silah kullandığını ve insanların öldüğünü kabul ederek, "Bu emirleri amirlerinden almışlardır. Ancak müvekkillerim kanıni yetkilerini kullanmıştır" derken, Adem Albayrak ise "Devletin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak bunu yaptım, buradan çıkarsam yine devletin vermiş olduğu her görevi yerine getireceğim" sözleriyle, katliamın devletin kontrorellisi tarafın-

dan yapıldığını birkez daha göstermiş oldu.

Müdahil avukatlar adına konuşan Remz Kazmaz ise, "Toplam 2.200 km yol gelip gidiyoruz ve bir buraya 1 veya iki sanık için değil, Susurluk'un buraya kadar gelen pis kokularını açığa çıkarmak için geliyoruz. Bizim kavgamız buradaki sanıklarla değil, bunları yönlendiren Susurluk çeteleriyledir. Bu bizim demokrasi vazifemizdir" dedi; sonra mahkemeye 15 dakika ara verildi. Aradan sonra kararı açıklayan mahkeme heyeti davamı başından beri haklarında gıyabi tutuklama kararı bulunan Orhan Durmuş ve Kıbrıs'ta askerlik yaptığı belirtilen İsa Bostan'ın duruşmaya getirilmesinde ihmalî görülenler hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulunulmasını karar laştırdı.

Ayrıca Adalet Bakanlığı'na yazı gönderilerek Durmuş ve Bostan'ın tevkif edilmelerini isteyen heyet, daha önce İstanbul Emniyeti Müdürlüğü'ne gönderilen yazıyla istenen panzer ve telsiz kodlarının çözümünün gönderilmesinde ihmalî olanlar hakkında suç duyurusunda bulunulmasını ve diğer tanıkların otobüs tutularak getirilmesini kararlaştırarak duruşmayı 10 Temmuz'a erteledi.

Duruşmanın sona ermesinin ardından Adliye önünde mağdurlar adına konuşan Av. Remz Kazmaz, "Bu dava bu ülkedeki yargılı yargısız infazların, işkencelerin ve katliamlarının bir devamıdır, yargılanması gerek. Susurluk'taki çetelerdir" diyerek, bütün demokratik kuruluşların önem vermesini, katliamlarını istedi. Konuşmanın ardından katliamcılar, "Gazinin Hesabını Soracağız", "Çeteler Halka Hesap verecek" sloganları eşliğinde otobüslere binerek, İstanbul'a döndüler ●

Dersim'de 2 DHKP-C savaşçısı şehit düştü

Haber Merkezi: Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Tavuklar Köyü civarında, 20 Mayıs 1998 tarihinde faşist Türk devletinin kolluk güçleri ile girdikleri çatışmada Hüseyin Kılıç ve Zeynep Korkmaz isimli 2 DHKP-C savaşçısı şehit düşerken, 2 asker öldü ve bir çok asker de yaralandı.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu tarafından 28 Mayıs 1998 tarihinde yapılan yazılı açıklamada çatışmaya ilişkin, "İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliklerine bağlı birimimiz saat 19:00 sıralarında Hozat/Tavuklu Köyü çevresinde düşman pususuna düşmüştü. Saatlerce süren çatışma sonucunda Hüseyin Kılıç ve Zeynep Korkmaz yoldaşlarımız şehit düşmüştür. Gerilla birliğimiz, düşmanın binlerce askeri, helikopterleri ve teknik üstünlüklerine karşın, düşmana da kayıp verdirerek kuşatmayı yarıp çıkmıştır" denildi.

Şehit düşen 2 DHKP-C savaşçısı, son nefeslerine kadar sorumluluklarını unutmadılar, çetnili teknik araç ve dokümanların düşmanın eline geçmemesi için tasdikları malzeme ve dokümanların büyük bir kısmını imha ederek devrimci görevlerini yerine getirdiler ve kendilerine yakışır bir şekilde ölümsüzleştiler.

CENAZEYE İŞKENCE

Devletin kana susamış kolluk kavvetleri, Zeynep Korkmaz'ın cesedine işkence yaparak gözlerini oydu, kulaklarını ve gogsunun

HÜSEYİN KILIÇ

1977 Malatya Akçadağ Kasımuşağı doğumlu, yoksul bir Kürt ailesinin oğlu olarak dünyaya geldi ve yürüttüğü bir dizi mücadeleden sonra 6 Mayıs 1997 tarihinde gerilla birliğine katıldı.

yansını kesti.

İnsan Hakları Derneği Antep Şubesi tarafından olayla ilgili olarak hazırlanan raporda, Zeynep Korkmaz'a işkence yapıldığı doğrudan doğruya belirtilmiştir.

ZEYNEP KORKMAZ

1975 Kilis Söğütlü doğumlu olup Türk milliyetine mensuptur. Keyfi gerekçelerle verilen 12 yıl 6 ceza hiçe sayarak devrimci bir insana yakışır şekilde 20 Ekim 1997 tarihinde gerilla birliğine katıldı.

Malatya'nın Kürecik ilçesinde toprağa verilen Korkmaz, daha sonra asıl kimliğinin keşilmesi üzerine ailesine teslim edildi. Fakat polisler, daha önce de defalarca yaptıkları gibi yine cenazeyi kaçırmak Söğütlü

Köyü'ne götürdüler.

YİNE PROVAKASYON

Cenazeye katılmak için Mersin ve Adana'dan gelen otobüslerin cenazeden önce köye gelmesine karşın, köyün etrafını saran jandarma ve polisler, burada bulunan yaklaşık 200 kişiyi otobüslere zorla bindirerek Polateli ilçesine götürdüler. Provakasyonlarına devam eden "güvenlik güçleri" bir kaç gün önce asker cenazesinin getirildiği bu ilçede "teröristler gelecek" propagandası yaparak otobüsleri asker cenazesinin yakınlarına taşıdılar.

Saldırıların yetersiz kaldığını düşünen bu zihniyetler, daha sonra İHD Antep Şubesi yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 20 kişilik bir grubun arabalarını da aynı şekilde taşıtararak jandarma karakolunun önüne getirdiler. Burada da tüm vahşiliklerini dıpcıklı, yumruklu, kufurlu saldırılarla getirdikleri 20 kişi üzerinde sergilediler.

6 kişinin yaralandığı olaylarda, cenaze İHD Antep Şubesi eski Başkanı İmam Özharat, Av. Metin Narin ve ailesi tarafından toprağa verildi.

İHD Antep Şubesi'nce hazırlanan raporda ayrıca cenaze için gelen 200 kişinin saat 24:00'a kadar karakolda bekletildiği, "pankart" bahanesiyle Selahattin Çete'nin gözetimine alındığı ve saldırıda yaralanan 6 kişiden 5'inin taburcu edildiği, Doğan Koz adlı yaralının ise yoğun bakımda bulunduğu belirtildi.

AVUKAT KEMAL YILMAZ'A 3 YIL 9 AY CEZA

Haber Merkezi: Kamuoyunda devrimci, demokrat yurtsever olarak tanınan İstanbul Barosu'na kayıtlı Av. Kemal Yılmaz, 21.02.1998 tarihinde Yozgat Esir kampı'nda bulunan müvekkili Hasan Durna ve arkadaşları ile görüşmekten sonra, Terörle Mücadele Şubesi ekipleri tarafından il merkezine kadar takip edilmiş ve gözaltına alınarak sorgulanmıştı. 22.02.1998 tarihinde mahkemeye çıkarılan Kemal Yılmaz, tutuklanarak Yozgat Esir Kampı'na konulmuştu.

Kemal Yılmaz hakkında daha sonra Ankara DGM Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından TKP(ML)-TIKKO adlı örgüte üye olduğu iddiası ile TCK'nın 168/2 Maddesi'ne muhalefetten 2 Nolu DGM'de dava açıldı. Yargılama sonucunda, TCK'nın 169. Maddesi'ne göre suça sabit görülerek, TKP(ML)-TIKKO adlı örgüte yardım ve yataklık ettiği gerekçesiyle 3 yıl 9 ay ağır hapis cezasına çarptırıldı.

Tutuklu olarak yargılanan Kemal Yılmaz'ın avukatı oluşu, sabit ikametgah sahibi olması nedeni ile tahliye edilmesine karar verildi.

Av. Kemal Yılmaz'ın savunmasını üstlenen İHD ve ÇHD'li avukatlar

ise kararı temyiz edeceklerini, kararın Yargıtay'dan dönebileceğini ifade ettiler.

Gazetemize açıklamada bulunan Av. Kemal Yılmaz ise, kendisinin demokrasi, barış, özgürlük, sosyalizm ve halkların kardeşliğinden yana olduğunu, bu nedenle zaman zaman gözaltına alındığını, yargılandığını, beraat ve mahkumiyetle sonuçlanan davaların sanığı olduğunu ifade ederek, sıkıyönetim askeri mahkemelerinde ve onun yerine kurulan Ankara, İzmir, Kayseri, Konya, Malatya, Erzurum, İstanbul DGM'lerinde devrimci tutsakları ve özellikle TKP(ML)'li tutsakları savunduğu, çatışmalarda şehit düşen gerillaların ve Ölümlerinde şehit düşen direnişçilerin cenazelerini sahiplendiği için sık sık gözaltına alındığını, tehdit edildiğini ve komplolara maruz kaldığını, bunun son örneğinin de Yozgat Emniyeti'nce tezgahlandığını belirtti.

Bütün bu baskılara rağmen devrimci tutsakların haklı direnişlerine omuz vermekten vaz geçmediğini, geçmeyeceğini, devrimci tutsakları yalnızlaştırma, savunmasız bırakma politikasına karşı mücadele edeceğini ifade etti.

POLİSTEN KEYFİ İNFAZ

Haber Merkezi: Taksim Parkı'nda, hirsizlik yapıpı öne sürülen ve "şüpheli" olduğu, "dur" ihtarına uymadığı iddia edilen bir genç, polis tarafından arkadan vurularak öldürüldü.

Malatya'nın Kürecik Nahiyesi nüfusuna kayıtlı 20 yaşındaki Nazım Kızılocak, Taksim Parkı'nda 6 Haziran Cumartesi günü, polisler tarafından "şüpheli" olduğu ve "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle sırtından vurularak infaz edildi. Sırtından aldığı kurşunla hayatını kaybeden Kızılocak'ın cenazesi, Taksim İlkaydım Hastanesi'ne kaldırıldı.

Taksim İlkaydım'da bir süre bekletilen cenaze, öğleden sonra buradan alınarak otopsi yapılmak üzere Cerrahpaşa Adli Tıp Morgu'na götürüldü. Adli Tıp önüne gelen Kızılocak'ın ailesi ve yakınları olay hakkında ayrıntılı bilgi alamadıklarını, polislerin kendilerine Kızılocak'ın hirsizlik yaptığı ve "dur" ihtarına uymadığı için öldürüldüğünü söylediğini belirttiler. Kızılocak'ın ailesi ve yakınları, "Bu ülkede insan öldürmek bu kadar kolay mı" diyerek polisin keyfi infazını protesto ettiler.

"3 değil 30 yıl da geçse, evlatlarımız bulunana dek susmayacağız"

Haber Merkezi: Gözaltına alınan ve bir daha kendilerinden haber alınmayan evlatlarının, eşlerinin, babalarının akıbetlerini öğrenmek ve bu iğrenç politikayı uygulayan faşist devleti tüm kamuoyuna teşhir etmek amacıyla başlatılan, tüm engellemelere, saldırılara, baskılara karşın her geçen hafta daha sahiplenilen Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray Lisesi önündeki oturma eyleminin 3. yılında, tam anlamıyla enternasyonal bir dayanışma gerçekleştirildi.

159. HAFTA: 30 Mayıs Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kayıp yakınlarına Arjantinli kayıp yakınları ve Plaza de Mayo Derneği Başkanı Estella Barnes de Carlotto ile Başkan Yardımcısı Rosa Tarlovsky de Roisinblit, Emekli-Sen, ÖDP, DISK, EMER, İHD, SIP üyeleri ile Diyarbakır'dan gelen kayıp yakınları, adları, renkleri, dilleri farklı olsa da aynı yürek, aynı acı, aynı öfke ile duygularını birleştirerek eyleme katılarak destek sundular.

Çok yoğun güvenlik önlemleri altında ilk konuşmayı Plaza de Mayo Derneği Başkanı Estella Barnes de Carlotto yaptı. Carlotto konuşmasında; artık evlatlarının yanında torunlarını bulmak için 21 yıldır mücadele ettiklerini, eylemlere başladıklarında önceleri yalnız olduklarını fakat daha sonra yılmadan sürdürülen mücadeleler neticesinde tüm dünyaya "kayıp" olgusunu taşıdıklarını belirterek, "Burada sizlerle birlikte olmaktan, sizin mücadelenize destek verdiğimiz için çok mutluyuz" dedi. Başkan yardımcısı Rosa Tarlovsky de Roisinblit de; binlerce kilometre uzakta aynı duygu ve acıları paylaşan insanlarla bir arada bulunmanın çok büyük bir mutluluk olduğunu belirtti.

Daha sonra Ali Tekdağ'ın eşi Hatice Tekdağ, A. Kadir Kurt ile Üzeyir Kurt'un annesi Koçer Kurt, Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak birer konuşma yaptılar. Yapılan konuşmalarda kayıpların devletin elinde olduğu, kayıplar bulununcaya kadar mücadeleye devam edileceği belirtildi. 31 Mart'tan bu yana 3 kişiyle birlikte İzmir'de gözaltına alınan ve kaybedilen Hasan Aydoğan'ın ablası Arife Aydoğan da Hasan'ın sağ alındığını, başına gelebilecek her şeyden devletin sorumlu olacağını, kardeşinin sağ teslim edilmesini ve tüm kamuoyunun duyarlı olmasını istedi. Konuşmaların ardından sanatçı Orhan Aydın tarafından 159. hafta basın açıklaması okundu. Açıklamada; "Çocuklarımız, eşimiz, kardeşimiz günün birinde üniformalı üniformasız güvenlik güçlerince kaçırıldı ya da resmen gö-

zaltına alındı. Görgü tanıklarına rağmen gözaltına alındığı kabul edilmedi. Sonra onlardan haber alamadık. Kiminin ölüsünü bulduk kimsesizler mezarlığında, kiminin akıbetini hiçbir zaman öğrenemedik. Ama acımızı içimize gömsük, başımıza laş basmayı reddettik. Arjantinli anneleri, büyükanneleri örnek aldık. Sesimizi yükselttik, insanlara çağrıda bulunduk. Yabancılarımızda insanlar kayboluyor. Gözaltında kayıplar sadece bizim değil, herkesin kayıptır dedik. Çünkü her gözaltında kayıp, bu toplumda hiç kimsenin can gü-

venliğinin olmamasıdır dedik" denildi. Açıklamanın ardından kayıp aileleri ve Arjantinli kayıp yakınları Tünel'de bulunan Alman Kültür Merkezi'nde kayıplarla ilgili düzenlenen toplantıya katıldılar. Toplantıda Estella Barnes de Carlotto, Rosa Tarlovsky de Roisinblit, Koçer Kurt, Hatice Tekdağ, Birsan Gülünay, Emine Ocak, Arife Aydoğan, Hanım Tosun, İHD Diyarbakır Şube Başkanı Vedat Çetin, Hanım Gülmez kayıpların nedenleri, nicinleri ve başlarına gelen iğrenç politikanın örneklerini anlattılar.

31 MAYIS SULTANAHMET

Cumartesi Anneleri, 17-31 Mayıs tarihleri arasında yapılan "Dünya Kayıplar Haftası" nedeniyle kendileriyle dayanışmak amacı ile Arjantin'den gelen Plaza de Mayo Anneleri ve büyükannelerini kendi eylem tarzlarıyla uğurladılar. 31 Mayıs Pazar günü Sultanahmet Meydanı'nda saat 12:30'da biraraya gelen Cumartesi Anneleri, ICAD çalışanları, İHD Kayıplara Karşı Komisyonu, alaza de Mayo Anneleri kayıp fotoğraflarını daire şeklinde yere dizdiler. Kayıp yakınları Plaza de Mayo anneleri ve büyükannelerinin 21 yıldır her Perşembe günü yapıkları gibi eylem öncesinde ve

sonrasında ikiye defa kayıp fotoğraflarının oluşturduğu daire çevresinde döndüler.

İHD Kayıplara Karşı Komisyon üyelerinden Nimet Tanrıku yaptığı açıklamada; Cumartesi Annelerinin 21 yıldır mücadele veren Arjantinli Anneleri örnek alarak 27 Mayıs '95 tarihinden itibaren Galatasaray'da buluştuklarını, o günden beri Cumartesi Anneleri olarak baskı, dayak ve gözaltılarla karşılaştıklarını, 1990'dan beri 450 kişinin kayıp olduğunu, yetkililere kaybolanların isimleri, tarihleri, yerleri ve görgü tanıklarının isimlerini ver-

diklerini ve yetkililerden hiçbir şekilde yanıt alamadıklarını belirterek, "Dünya Kayıplar Haftası" nedeniyle düzenledikleri 27-31 Mayıs etkinliklerinin sona erdiğini söyledi.

Daha sonra Arjantin'de gözaltına alındığı sırada hamile olan ve çocuğu doğduktan sonra cesedi teslim edilen kızının, katledilmeden önce doğum yaptığını daha sonraki süreçte öğrenen Plaza de Mayo annelerinden Estella Barnes de Carlotto, "Biz çocuklarımız için buradayız" diyerek, Türkiye'deki ve tüm dünyadaki kayıpların faillerinin bulunması için dolaştıklarını söyledi. Plaza de Mayo Anneleri ayrıca doğan torunlarının hakimlere, savcılara, devlet yetkililerine verildiğini belirttiler.

Konuşmaların ardından kitle kayıp fotoğrafların etrafında ikiye defa dönerek eylemi sona erdirdi.

160. HAFTA Cumartesi Anneleri 160. haftada; 31 Mart'ta İzmir'de gözaltına alınan ve kendilerinden haber alınmayan 4 kayıp için oturdular. Oturma eylemi sırasında alınan çok yoğun güvenlik önlemleri kayıp yakınları tarafından protesto edildi. Protestoda, kolluk güçlerinin kendilerine yolu kapattıkları ve dükkan sahiplerini rahatsız ettiklerini söyle-

dikleri, fakat görülenin öyle olmadığı, iki haftadır yolu özellikle kolluk güçlerinin kapattığı, sıradan insanların ilgisini kesmek için yolları tamamen abluka altına alındığı, üzerlerine atılan suçun bizzat kolluk güçlerince uygulandığı ve uluslararası mahkemeler aracılığıyla dava açılacağı belirtildi. Daha sonra 31 Mart'tan bu yana kendilerinden haber alınmayan Neslihan Uşu, Metin Andaç, Mehmet Ali Mandal ve Hasan Aydoğan'ın kaybedilmemesi için tüm kamuoyunun bu olaya sahip çıkması, açılan imza kampanyasına katılarak kaybetmek isteyenlerden hesap sorulması istendi. Konuşmanın ardından Hasan Aydoğan'ın yengesi Pamuk Aydoğan bir konuşma yaptı. Aydoğan konuşmasında; Hasan Aydoğan'dan 31 Mart'tan itibaren haber alınmadığı, tüm saklamalarına rağmen Hasan'ın devletin elinde olduğunu, sağ alındığını belirterek, sağ teslim edilmesini istedi. Ardından Almanya Demokratik Sosyalist Parti Milletvekili Petra Sittler, Berlin Cumartesi Anneleri Dayanışma Komitesi Üyeleri Susanne Köseling ve Babel Tav eyleme destek vererek birer konuşma yaptılar.

161. HAFTA: 13 Haziran Cumartesi günü gerçekleştirilen 161. oturma eyleminde gözaltına alınıp katledilen ve cesedi Beykoz ormanında bulunan Rıdvan Karakoç anıldı. Her hafta olduğu gibi alınan çok yoğun güvenlik önlemleri altında yapılan eylemde ilk önce Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç bir konuşma yaptı. Karakoç, ağabeyi ile 20 Şubat 1995 tarihine kadar birlikte olduklarını, 20 Şubat günü evi telefonla aradığını, fakat ondan sonra bir daha haber alamadıklarını, bunun üzerine aramaya başladıklarını, yapılan tüm başvurulara rağmen hiç bir yerde izine rastlayamadıklarını, gittikleri Gayrettepe Terörle Mücadele Şubesi'nden tekme, tokat dövülerek atıldıklarını, 3 ay boyunca her dakika her saat ağabeyini aradıklarını, daha önceleri sık sık gelip, "Ağabeyin gelip teslim olsun yoksa yakaladığımız yerde öldüreceğiz" tehditinde bulunan polislerin ağabeyinin kaybolmasından sonra bir daha gelmemelerinin çok dikkat çekici olduğunu, 3 ay sonra da cesedi bulunduğu çok ağır işkencelerden geçirilip, tel veya ipele boğulduğunu, ağabeyinin katillerinin hesap verinceye kadar mücadele edeceğini belirtti. Ardından annesi Asiye Karakoç bir konuşma yaptı. Daha sonra sanatçı Fisun Erbulak tarafından 161. hafta basın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından İHD Kayıplar Komisyonu ve kayıp aileleri 4 kayıpların bulunması için Galatasaray Postanesi'nden İçişleri Bakanlığı'na telgraf çektiler.

Faşist Türk Devleti'nin Partimizin ve Ordumuzun eylemlerini; kamuoyundan gizlemesi, yalan haber ve dedikodular yayması çaresizliğinin göstergesidir

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML) MK-SB imzalı, 7 Mayıs 1998 tarihli bildiriye kamuoyunu ilgilendirdiği için olduğu gibi yayınıyoruz.

Sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratma perspektifiyle kan, katliam, sömür, zulüm, işkence üzerine kurulu olan ve bir avuç azınlığın çıkarlarına hizmet eden faşist Türk devletini tüm kurum-kuruluşlarıyla yerle bir edip yerine Demokratik Halk İktidarı kurmak için Köylü Gerilla Savaşı yürüten Partimiz TKP(ML)'nin önderliğindeki TIKKO'nun düşmanı şaşkına çeviren vuruşları halkımıza umut saçmaya devam etmektedir.

Gün geçtikçe siyasi ve ekonomik krizin girdabında çırpınan, çırpındıkça "kurtulmak" umuduyla emperyalizme daha çok sarılan faşist Türk devleti, ülkemizin her karşı toprağını, gölgesini, madenlerini, sahillerini, enerji kaynaklarını, barajlarını, fabrikalarını efendilerine peşkeş çekmeye devam etmektedir. Bunun karşılığında ise diktatörlüğe karşı net duruş sergileyerek faşizmin zoruna karşı örgütlü devrimci zorla sosyal kurtuluş mücadelesi veren Partimiz ile ulusal kurtuluş mücadelesi veren PEK'ye, diğer devrimci radikal silahlı örgütlere karşı daha etkili ve başarılı olabilmek için silah, cephane ve her türlü savaş araç-gereci almaktadır. Halkımızın haklı mücadelesini bastırmak, yoketmek için borç almakta bunun faizinin faizini ödeyebilmek için de halkımızı ilgilene kadar sömürmekte, tüm insani yaşam haklarını elinden almaktadır.

İşte işçi memur maaşları ortadadır. Birakin ev geçindirmeyi kime bile yetmemektedir. Kaldıki gıyacak, ev kirası, su-elektrik nasıl ödenir?

İşte köylümüz, çoğu köyler boşaltıldı, boşaltılmayan köylerde ise tarım ve hayvancılık sözde güvenlik gerekçesiyle engelleniyor ya da köylünün tarımdan ve hayvancılıktan elde ettiği ürünler, tefeci-tüccar tarafından yok pahasına alınıyor.

Bunlar en bariz ve açık örneklerdir. Mazlum halkımız topyekün savaşla imha edilmeye, düzene hizmet eden, çalışan ve komprador burjuvazi ile büyük toprak ağalarına uşaklık eden uysal köleler haline getirilmeye çalışılıyor. Faşist devlet tüm kurum ve kuruluşlarını bu düzeni devam ettirebilmek için konumlandırmış ve şekillendirmiştir. Faşist devlet, halkımızın can düşmanıdır. Halkımızın bu faşist devlet ortadan kaldırılmadan özgürlüğüne, bağımsızlığına kavuşması imkansızdır. Bu faşist devletin ordusuyla, polisiyle, mahkemeleriyle, medisiyle ortadan kalkması da yalnız ve yalnız halkımızın haklı savaşıyla mümkündür. Çünkü karşımızda silahlı bir karşı-devrim

zor'u vardır ve bu zor ancak devrimci bir zorla altedilebilir. Bundandırki, Partimiz önderliğindeki TIKKO bu karşı-devrimci zor'a karşı halkın devrimci zor'unu temsil etmekte ve mücadelesini vermektedir.

Faşist devlet tüm kurum-kuruluşlarıyla halkımızın haklı mücadelesini ezmeye çalışırken, burjuva basını da elinden gelen çabayı sarfetmekte ve halkımızın kafasını karıştırmak, gözünü boyamak için el birliğiyle çalışmaktadır. Halkımızın haklı davasına sahip çıkan ve Köylü Gerilla Savaşı yürüten gerillaların "bir avuç" olduğunu, "tükendi"lerini belirterek halkta umutsuzluk, güvensizlik, karamsarlık oluşması için elinden geleni yapmaktadır. Fakat ne varki hiçbir yalan, demagoji gerçekleri gizleyememektedir. Partimizin önderliğindeki TIKKO'nun yaptığı eylemleri kamuoyundan gizlemeleri, halkımıza bilinçli olarak yansıtmamaları MGK'nın direktif ve talimatlarının sonucudur. Partimizin kitlelerden koparılması amaçlanmaktadır. Ve TKP(ML) diye bir örgütün varlığını halk nezdinde gizlemeye çalışmaktadırlar. Ne varki güneş balçıkla sıvanmaz. Faşizmin tüm oyunlarına, demagojilerine, planlarına rağmen TKP(ML) halkın haklı umudu olmaya ve düşmanı kahreden eylemlere devam etmektedir.

İşte bunun son örneği, Dersim Pertek'e bağlı Zeve (Dorutay) Köyü'ne yakın Hıdırdamı mevkiinde düşmana vurulan dardedir.

6 Mayıs '98'de, sabah 6:30'da gerçekleşen eylem, düşmanı şaşkına çevirmiştir. Gerilla korusundan dolayı gece hareket etmeye çekilen faşist ordu güçleri, bundan hareketle gündüzleri, özellikle sabah saatlerini kendileri için daha güvenli (1) saymaktadırlar. Fakat ne varki, gündüzleri de gerilla vuruşlarıyla düşmanın akşam kabusları oldu, olmaktadır.

Hıdırdamı mevkiinde yol güvenliğine çıkan düşman gücüne pasu atan Partimiz önderliğindeki TIKKO-Dersim Bölge Komutanlığı'na bağlı Batı Dersim Alt Bölge Komutanlığı (BDABK)'nın pusu birimi, sabah saat 6:30 sıralarında düşmanı kendine 5 m. kadar yaklaştırmıştır. Bunda izlenen amaç silahlıdır. Çünkü düşman silahları ayagımıza kadar getirmektedir. Önemli olan bu doğrultuda iyi bir plan yapmak ve ona göre konumlanmaktır. Gerilla birliğimiz de, düşmandan silah almak esastır, perspektifiyle plan yapmış ve konumlanmıştır. Amacımız bu olmasına rağmen, istemimiz dışında gelişen bir olumsuzluk (pusu biriminde silahlardan birinin tutukluk yapması) düşmana yönelik silah alma planını et-

kilemiştir. Düşmana yönelik bu pusu sonucunda 3 asker ölmüş, 2 tanesi de ağır şekilde yaralanmıştır. Görünen budur, fakat ölü ve yaralısınan fazlalığı ihtimal dahilindedir. Nitekim dinlenen düşman telsizinden bir yaralının daha öldüğü tespit edilmiştir. Sabah saatlerinde gerçekleşen ve düşmanı şaşkına çeviren bu eylem sonrasında gerilla birliğinin geri çekilmesiyle düşman, Horat ve Pertek'ten alana yığınak yapmış ve hemen çok geniş bir operasyon başlatmıştır. Fakat düşmanın bu operasyonu kuraşında kalmış ve eli boş geri dönmüştür.

Halkımızın güvenliğini düşündüklerini söyleyerek köy-kent projelerini uygulamaya çalışan, halkımızın "güvenliğini" almak için bu köylere karakol yapımını zorunda gören, askeri araçlarını bir noktadan bir noktaya emniyet içinde götürebilmek amacıyla sivil araçları ve halkımızı kalkan olarak kullanan faşist devlet, yapılan bu eylemle şaşkına dönerken, halkımız nezdinde ise olumlu bir yankı yapmıştır.

Faşist Türk devleti ve uşaklığını yapan boyalı basın, aynı 28 Nisan'da BDABK'nın yaptığı eylem gibi, 6 Mayıs'ta yapılan bu eylemi de kamuoyundan gizlemeye çalışmıştır. Ne varki 28 Nisan'da köy korucularına yönelik "silahlıların buradan düşmana hizmetten vazgeçin" yönündeki DBK çağrısının yapıldığı Çemişgezek Dimsiçe (Gülbağçe) korucu köyünde, çağrıya gerillaya el bombası atarak cevap vermesi neticesinde çıkan çatışma sonucunda 3 korucu ölmüştür. Bunun üzerine yerel devlet yetkilileri Partimizin anti-propagandasını yapmaya çalışmış ve Partimizi karalamaya yeltenmiştir. Silahsız-savunmasız insanları vurduğu muzun propagandasını yapmıştır. Fakat başta da belirttiğimiz gibi güneş balçıkla sıvanmaz. Aynı korucu köyü ise düşmanın bu propagandasını boşa çıkarmış ve "TIKKO'cular köyümüze gelerek bizle sohbet ettiler, koruculuğu bırakmamızı ve silahları teslim etmemizi söylediler. Bunun yanında evden TIKKO'cuların bulunduğu yere el bombası atılınca, TIKKO'cular o eve roket attılar, TIKKO'cular haklıydılar" demişlerdi. İşte 28 Nisan'daki eylemi karalayan düşman istediğini elde edememiş, bunun üzerine 6 Mayıs'taki eylemi de kamuoyundan gizlemeye çalışmıştır. Fakat nafiye.

Partimizin 1996 yılında gerçekleştirdiği KHK'yla Parti içine sızmış uzantılarına karşı elde ettiği başarı sonucu bozguna uğrayan düşman, "İhtilâlcî Komünizmin Türkiye Uyarılması" tespitini yaptığı Partimizi kamuoyundan gizlemek için daha yoğun bir çabaya girerek, Partimizin programatik düşüncelerinin kitleye yansımaları ve kitleyle bütünleşmesini engellemeye çalışmaktadır. Sosyal kurtuluş mücadelesi veren Partimizin haklılığını ve meşrulu-

ğunu ve bu doğrultuda yürüttüğü mücadeleyi kamuoyundan gizleyerek ya da yaptığı eylemleri başka örgütlere mal ederek istediği başarıyı elde edeceğini uman faşist Türk devleti, bununla yetinmemekte, işbirlikçi ve ajanları vasıtasıyla Partimiz hakkında, kadrolarımız hakkında, komutanlarımız, üyelerimiz, savaşçılarımız hakkında dedikodular yaymakta ve kitlemizde güvensizlikler yaratmak istemektedir. Amaç açıktır. Hem Partimiz önderliğindeki ordumuz TIKKO'nun eylemleri kamuoyuna yansıtılmayacak, bununla Partinin bunalımda ve sessizlikte olduğu tabana yansıtılarak işbirlikçi ve uzantıları vasıtasıyla kamuoyuna tabana yayılan dedikodularla bu pekiştirilecektir. İşte düşmanın taktığı budur. Uzun yıllardan beri uygulaya geldiği bu taktığa son iki yıldır daha sık başvurmuştur. Nitekim yaydığı dedikodularla ve eylemlerin kamuoyuna yansımaları engellemelerle taban üzerinde kısmi oranda başarı sağladığı da bir gerçektir.

Faşist Türk devletinin, yerel işbirlikçilerinden öğrendiği, yakalanmalardaki çözümlerde elde ettiği bilgilerle ve ihanetçilerden öğrendikleriyle hareket ederek planlı, programlı ve sistemli şekilde yaptığı dedikodulara çoğu örgütsüz kitlemizin de alet olduğu ve bilinçsizce bu dedikoduları yaydıkları da bir gerçektir. Düşmanın bu oyunundan ve düşmana hizmet eden bu tür tavırlardan kurtulmak için çaba harcamalı ve düşmanın bu taktığını deşifre etmeliyiz. Partimize karşı topyekün her alanda gerçekleştirilen bu tipten saldırılara (kadrolar, üyeler, savaş-şempatizanlar hakkındaki dedikodular, Partinin bölündüğü, parçalandığı, bitirdiği yönündeki haberler vs. vs.) karşı tek vücut olarak karşı konulmalı ve partimiz, örgütlerimiz, kadrolarımız, üyelerimiz, komutanlarımız, savaşçılarımız, aktivistlerimiz gözbeğlenmiş gibi korunmalıdır. Ancak bu şekilde düşmanın saldırıları boşa çıkartılarak düşman kahredilebilir.

6 Mayıs eyleminin bir diğer özelliği de, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnanların ölüm yıldönümüne denk gelmesidir. Bu eylem vesilesiyle Denizleri, Yusufuları, Hüseyinleri bir kez daha tüm coşkuyla anıyoruz.

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

Hiçbir Yalan, Dedikodu Partimizin Şanlı-Muzaffer Yürüyüşünü Engellilemez!

6 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür!

Yaşasın Partimiz TKP(ML)!

Yaşasın Düşmanı Eylemleriyle Kahreden Ordumuz TIKKO!

Yaşasın Gençlik Örgütümüz TMLGB!

Yaşasın Halk Savaşı

Grup Munzur, konserleriyle halkla bütünleşiyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: Sistemin emekçi halklarımız üzerinde yoğun biçimde uyguladığı kültürel asimilasyon politikalarına karşı kendi gelenek ve kültürlerini sürdürmek çabalarıyla oluşturulan derneklerden biri olan **Malatya Arguvan Sosyal Ve Dayanışma Derneği**'nin 14. 06. 1998 tarihinde Beykoz'da düzenlediği kar gezisine Grup Munzur da türkülerıyla destek sundu. Geçtiğimiz yıl da bu dernekle dayanışma içerisinde bulunan Grup Munzur, bu yıl da türkülerıyla yöre insanıyla kucaklaştı. Yoğun katılımın olduğu kar gezisinde, Grup Munzur'un açtığı kaset standı gençlerin yoğun ilgisiyle karşılaştı.

Dostluğun ve devrimci dayanışmanın sıcaklığıyla bir saatlik sahne programı olarak türküler sunan Grup Munzur, bundan sonra da bu dayanışmanın sürmesi ve kavga alanlarının sıcaklığında buluşulması dileğiyle programını bitirdi.

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin de bir mesajla katıldığı gezi alanından ayrılmayan sıkılan eller, gelecekte sistemin asimilasyon politikasına kolektif karşı koyuşun

Halk müziğini çağdaş bir tarzda yorumlayan Grup Munzur

kararlılığını ifade ediyordu.

BURSA'DA MUNZUR COŞKUSU

Bursa Hacı Bektaş-ı Veli Derneği Gençlik Komisyonu'nun 12.06.1998 tarihinde organize ettiği Grup Munzur konseri, devleti engelleme girişimlerine rağmen gerçekleşti.

Bursa Raks Düğün Salonu'nda gerçekleştirilen konser saat 20.00'da başladı. Hacı Bektaş-ı Veli Derneği Gençlik Korosu ile Ozan E. Dinç Duman'ın da sahne aldığı etkinlikte Grup Munzur iki bölüm halinde dinleyicilere ulaştı. Devletin konser afiş çalışmalarını ve konser anonslarını engelleyerek konserin gerçekleşmemesi yönündeki çabalarından kaynaklı olarak konsere yeterli katılım sağlanamamasına rağmen, konser coşkuyla gerçekleşti.

Grup Munzur, konserinin ikinci yarısını "İBRAHİM YOLDAŞ" türküsüyle başladı. Söylenen bu türkülerle ayakta yamuklar sıkı söylenen bu türkülerle yürekler, geleceğin geçmişi anmakla şekillendirilmenin bilinciyle kenetlendi. Yaklaşık olarak iki saat süren Grup Munzur konseri saat 23:00'da sona erdi.

ZAFER TÜRKÜLERİMİZ ASLA SUSMAYACAK

Sınıflı toplum varolduğu süreden beri yani mülkiyet kavramının ortaya çıkışıyla beraber üretim araçlarını elinde bulunduran küçük bir kesim çok büyük bir kesimi sömürmeye başlamıştır.

Ezenle ezilen ilişkisi insanlık tarihi içerisinde bir çok evreden geçerek günümüze kadar ulaşmıştır. Bu ilişki günümüzde de çok keskin bir biçimde sürmektedir. Bütün bu gelişmeler iki ayrı kültürü oluşturmuş olmakla beraber, bu iki kültürün ürünü olarak iki ayrı sanat ve sanatçı anlayışı ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri: Ezen

ve haksız olan sınıfın kültürü (ülkemiz özgünlüğünde bu feodal burjuva kültürüdür), diğeri ise ezilenlerin kültürüdür. Günümüzde hakim olan sınıfın coğrafyamızda ekmeye çalıştığı kadenci ve kendi toplumsal, sınıfsal gerçekliğinden uzak toplum yaratma amaçlı kültürüne karşı alternatif devrimci kültür sanatını perspektif edinecek hakim sınıfların "sanat sanat içindir" anlayışına karşı sınıfsal bilinçli emekçi halkımızın kültürünü yaygınlaştırmak için yola çıkan biz devrimci sanat emekçileri, coğrafyamızda hakim sınıfların tüm baskısına, yasama rağmen sürdürmeye çalıştığımız devrimci sanat yapma pratiğini gerçekleştirmeye devam ettiğimiz bu süreçte, sistem de baskıcı pratiklere devam etmektedir.

Mehmet Durna'nın "Dersim'in Rüzgarı", Ferhat Tunç'un "Özlemim Dağ Rüzgarı", Grup Kutup Yıldızı'nın "Durmak Yok", Grup Güneş Türkü'nün "Bir Yalın Destan" Adalılar 2, Sevinç Eraltay'ın "Cevahir Yürekliler" ile "Mahir'in Türküsü", Koma Rewşen'in "Çiyaye Bezar", Şivan Perwer'in "Xenamin" adlı kasetleriyle beraber grubumuzun "Tutuşturun Geceleri" adlı son kasetinin, bu yasakçı mantığın ürünü olarak 18 Mayıs 1998 tarihinden itibaren Valiliğin kararı ile Diyarbakır sınırları içerisinde satılması, halka ulaşması yasaklanmıştır. Biz devrimci sanat emekçileri bu yasakçı, gerici mantığı çok iyi tanımıyoruz. Ve biliyoruz

ki, ülkemiz hakim sınıfları, kendi gerici kültürüne karşı alternatif devrimci kültürü halkla bütünleştirmeye çalışan biz devrimci sanat emekçilerine karşı her dönem olduğu gibi yasakçı, baskıcı pratikleri ortaya koymayı sürdürecektir. Ancak burada devrimci sanat emekçilerine düşen görev ise bütün bu süreçlere kolektif karşı koymanın önemini oluşturmaktır. Devrimci sanat emekçileri, bu ve benzeri gelişmeleri takip etmeli ve sahiplenmelidir.

Bu bir zorunluluk olmalıdır diyor ve Diyarbakır Valiliğinin bu haksız, gerici politikasını kınıyoruz.

Ant olsun, ant olsunki milyonların korusuyla haykıracağız türkülerimizi.

Devrimci sanat susturulamaz, zafere türkülerimiz asla susmayacak.

Grup Munzur

YÇKM ETKİNLİK PROGRAMI

* 19 Haziran Cuma
Film Gösterimi
Ve Kemanlar Sustu
Saat: 18:30

* 20 Haziran Cumartesi
Film Gösterimi
Titanic (İngilizce)
Saat: 17:00

* 21 Haziran Pazar
Konser

Boğaziçi Gösteri Ve Sanatlar Topluluğu
"Kardeş Türküler"
Saat: 16:00

Ermeni soykırımı

Fransa Ulusal Meclisi tarafından Türklerin Ermenileri soykırımı uğrattığına ilişkin bir karar alındı. Karar, daha Fransa Senatosu'nda onaylanmadan Türk hakim sınıfları yoğun bir diplomasi faaliyeti sürdürmeye başladı. Kararın Senatoda onaylanıp onaylanmaması o kadar önemli olmasa da, büyük ihtimalle (Fransa Türkiye'den büyük tavizler kormazsa) onaylanacak. Tabii ki biz olayın bu boyutu üzerinde fazla durmaya çağız. Daha çok, bayram değil, seyrân değil bu karar nereden çıktı? Sorusu üzerinde duracağız. Ayrıca, Türk hakim sınıflarının bu tutum karşısındaki tavır ve geniş halk yığınlarının bilinçlerini bulandırmak için içerisine düştükleri gülünç durumun getirdiği iddiaları ve kısaca da olsa tarihsel anlamda Ermenilere uygulanan vahşeti açmaya çalışacağız.

Daha önceki sayılarımızda, Ortadoğu ve Kafkaslar'daki doğalgaz, petrol, enerji vb. kaynaklardan dolayı bölge üzerinde emperyalistlerin nasıl it dalaşına düştüklerini vurgulamıştık. Bu rant dalaşı, hızından bir şey kaybetmeden giderek alttan alta kaynayan bir kazanın fokurdayışı gibi fokurduyor. Yaşanan çelişkilerin faturası çoğu kez bölge devletlerine, dolayısıyla da onlar üzerinden halklara kesilmektedir. Emperyalist ülkelerin bölge devletlerine dönük hesapları bulunmaktadır. Ve etkin durumda olan bölge devletlerinin kendi yanlarında olmalarını istiyorlar. Bunun için her türlü yol deniyor. Bütün uğraşlara rağmen karşıt emperyalist gücün yanında ittifaka giren bağımlı bölge ülkelerinin varolan tarihsel, etnik, mezhepsel, sınırsal vb. çelişkileri gündemeleştirilerek "insan hakları", "adalet", "hukuk", "eşitlik", "demokrasi", "soykırımlara karşı olmak" vb. gibi sahte söylemlerle arka plandaki gerçekler gölgelenerek, otoritesini tanımayan, çıkarından yana tavır belirlemeyen ülkeler şantajla dize getirilmeye çalışılıyor.

Fransa'nın bugün yaptığı budur. Fransa, Ortadoğu ve Kafkaslarda hakimiyet kurmak isteyen emperyalist aktörlerin içerisinde yer almaktadır. Son Körfez krizlerinde oynadığı rol bilinmektedir. Türkiye'nin bölgedeki jeo-stratejik önemini bilen Fransa, Türkiye ile sürekli dengeli bir ilişki içerisinde olmuş, son olarak Avrupa Birliği'ne ilişkin yapılan görüşmelerde Türkiye lehine oy kullanmış, ekonomik anlamda çok önemli "ortaklıklar" kurmuş, Türk hakim sınıfları tarafından Avrupa'da Türkiye'nin dostu olarak değerlendirilmiştir. Fransa, ısrarla bu yolla Ortadoğu ve Kafkasya politikalarında Türk devletini kullanmak istemiştir. Ancak Fransa'nın bütün bu çabaları fazla sonuç vermemiş, Türk hakim sınıfları esasta bağımlısı oldukları ABD emperyalizmine daha da ileri düzeyde ilişkilerle yaklaşmıştır. Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar'da ABD'nin çıkarlarının korunması için ABD-İsrail-Türkiye ve Arap ülkelerinden şimdilik Ürdün'de dahil edilerek ittifaka gidilmiştir. Böyle bir ittifak, diğer bir çok emperyalist ülke gibi Fransa'nın da hoşuna gitmemiş, Türkiye dışındaki bölge ülkelerinde çıkarlarına

denk düşen ittifak arayışlarına girmiştir.

Fransa, böyle bir yaklaşım sonucu, Ermenistan'daki son gelişmeler ve seçimle gelen yeni "radikal" Koçeryan'la iyi ilişkiler geliştirmek, bölgede etkin olmak, rant kavgasında söz hakkı elde etmek amacıyla bir yandan Türkiye'yi kendi politikalarını desteklemediği için cezalandırırken, diğer taraftan da Ermeni soykırımını gündeme getirerek Ermenistan'a hoş görünmek istemektedir. Yani bir taşla iki kuş. İşin özü, Fransa'nın birdenbire tarihsel bir gerçekliği gündeme getirerek "Ermeni dostu" ve "katliamcılığın karşıtı" kesilmesinin nedeni, emperyalist çıkarları ve rant kavgasıdır. Daha fazla söz sahibi olma istemi, diğer emperyalistlerle girişilen it dalaşına dönük ikiyüzlülüktür.

Biliriz ki, günümüz emperyalizm ve proleter devrimler çağında yaşanan tüm haksız savaşların kaynağında, pazarları paylaşmak vardır. I. ve II. emperyalist paylaşım savaşları ile Afrika, Asya, Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar vb. bir çok yerdeki bölgesel savaşların yaratıcıları da emperyalist güçlerdir. Bir yandan halkları, ulusları birbirine düşürüp kırdırarak akan kan deryasının savaş rantlarıyla beslenirken, öte yandan sahte barış havariliğini de kimseye bırakmamaktadırlar.

Emperyalist sistem, haydut sistemdir, asalktır, çürümüşdür ve sahtekardır. Ulusal Meclis'te soykırımı ilişkin karar çıkaran Fransa, az mı katliam, soykırım, tehdit, asimilasyona uğratmıştır ezilen ulusları ve halkları. Bir Cezayir'de yapılan katliamlar, Ruanda vb. lerinde yaşananlar, Vietnam işgali döneminde uyguladığı vahşet ve daha niceleri, hangi tarih sayfalarına sığabilir, sığdırabiliriz? Demek ki sorun A ülkesi yada B ülkesinin sorunu değil. Sorunun özü sınıfsaldır, hakim sınıf burjuvazisinin oluşturduğu sistemden kaynaklıdır. Burjuvazinin sistemi, çıkar üzerine, kar üzerine kuruludur. Yaşamada buna bağlıdır. Kendisini yaşatmak içinde sömürecek pazarlara ihtiyacı vardır. Pazar ve sömürü için önüne çıkan her türlü engeli ne pahasına olursa olsun aşar. Milyonlarca insan ölmüş, açlığın ve sefaletin pençesine düşmüş umurlarında değil, uluslar yok olmuş, soykırımı uğramış, önemsemezler. Oluşturdukları baskı ve zor aygıtları, çılgınlık düzeyindeki silahlanma bugünler için vardır. Sütten çıkmış ak kaşık misali "temiz" olduğunu söyleyen Fransa'da, diğerleri de halkların kanlarıyla beslenmektedirler.

Emperyalist Fransa cephesinden gelişmeleri kısaca böyle belirttikten sonra, şimdi de Türk hakim sınıflarının sorun karşısındaki tutumuna değinelim.

Türk hakim sınıfları, bu durumu her zamanki gibi öncelikle "Türkün Türkten başka dostu yoktur" ezgileri içerisinde, gelinen aşamada ayakta kalmalarının en

önemli dayanağı olan şovenizmi güçlendirme gerekçesi yapmaktadırlar. "Türkiye'nin gelişmesini istemeyen dış mihrakların senaryoları", "marjinalleştirilen gerillaların yerine ASALA'nın hazırlığı" vb. gibi şovenizmi körüklemeye, geniş halk kitlelerinin kafalarını bulandırmaya dönük söylemler... Diğer taraftan yemin billahlarla tarihin çarpıldığını, Türklerin değil asıl Ermenilerin Türkleri katlettiği, laf aralarında da tarihi olayların fazla deşilmemesi gerektiği, bunun tarihçilerin işi olduğu, aksi halde... vs. deyip ince tehditlerde içeren söylemlerden geri durmamaktadırlar.

Ermenilerin tarihini geniş geniş ele almayacağız, konumuz bu değil, ancak birazcık vicdanı olan herkes şunu bilir ki, tarihin bir döneminde yaşadığımız topraklar üzerinde büyük bir tarihi mirasa ve ekonomik güce sahip ve kendi dili, kültürel şekillenışı, belli bölgelerde yoğunlaşmış toprak bütünlüğü olan Ermeni ulusu bulunmaktaydı. Bu ulus bugün Anadolu'da ancak çok küçük bir azınlık olarak mevcuttur. Daha 1915'lerde iki milyondan fazla nüfusu olan Ermenilerin şu andaki nüfusu ellibin civarındadır. Bunca insan durup dururken, "allahın gazabı"na uğrayarak, bir doğa felaketiyle falan yokolmadı. O süreçte Ermenileri soykırımı tabi tutan güç, yavaş yavaş gelişmekte olan Türk hakim sınıflarıydı. Belleğimizi tazelemek için kısaca o tarihi kesitlere geri dönüp bir bakalım. Ne oluyordu?

Bilindiği gibi emperyalist haydutlar, pazarları paylaşmak için 1914'de dünya savaşını çıkardılar. Emperyalistler kamplara bölündüler, yanlarına da destekçi durumundaki bağımlı ülkeleri aldılar. Bir kampın başını Fransa, İngiltere, Rusya çekiyordu. "Türkiye Cumhuriyeti"nin önceli Osmanlı İmparatorluğu, çıkarları gereği Almanya'nın yanında yer almaktaydı. Osmanlı çeşitli etnik, ulus ve azınlıklardan oluşan yarı-feodal despotik bir sosyo-ekonomik yapıya sahipti o süreçte. Kilit noktalarda, Rum ve Ermeni ticaret burjuvazisi vardı. Türk burjuvazisinin etkinliği yok denecek kadar azdı. Ticaret burjuvazisi daha çok İngiltere ve Fransa ile ilişki içerisindeydi. Fransa ve İngiltere ile çatışan Alman emperyalizmi, Osmanlı İmparatorluğu içerisinde Türk olan kesime dayandı. "Turancılık" ve "pantürkizm" siyaseti ile bu kesimi kendilerince, bu kesim üzerinden Ortadoğu ve Kafkasları kazanmak istedi. Yeni yeni gelişmekte olan genç Türk burjuvazisi de "kaybedilen toprakların geri alınması" için büyük "turan" düşü ile bu ilişkinin üzerine atladı. Ve Almanya'nın yanında savaşa girdi. Savaşın sonucunda, Alman emperyalistlerinin başını çektiği kamp yenildi. Dolayısıyla Osmanlı hakim sınıfları ve onlara eklemlenen Türk ticaret burjuvazisi de.

Savaşta, Osmanlı içerisindeki itihat ve

Terakki kurmayları "Misak-ı Milli" sınırları dahilinde büyük bir etnik temizliğe giriştiler. Öncelikli hedefleri ülke ekonomisinin kilit noktalarında bulunan, Fransa ve İngiltere ile işbirliği içerisinde olan Ermeniler oldu. 1915'in Nisan'ında çıkarılan "Techir Yasası" ile Ermeniler güneye sürülmeye zorlandı. Mallarına, mülklerine el konuldu. Genç Türk burjuvazisi ve mevcut ağa ve patronlar, pazara sahip çıkmak, işirlikçi komprador rolü kendileri üstlenmek ve bu pazarı bir "ulus-devlet" sınırlarıyla belirlemek için öncelikle Ermenileri katletmişlerdir.

Türk hakim sınıfları, şimdi Ermeniler için Rusya'nın yönlendirmesindeydiler vb. diyorlar. Kendileri de Almanların mağası durumundaydılar. Bu, açık ki Türk hakim sınıflarının katliam yapmasına, bir ulusu ortadan kaldırmasına gerekçe olamaz. Kaldı ki o dönem yaşanan sadece gasp ve talan değil, tam bir soykırım olmuştur. Elbette ki halklar birbirine düşürülmüş, birbirine kırdırılmaya çalışılmış ve Türk halkından da ölenler olmuştur. Bütün bunlar doğru. Ancak soykırım gerçekliği, faşist diktatörlüğün estirdiği terör apaçık ortadadır. Turan düşü ile gerçekleştirilen ve temelinde ekonomik hakimiyet için barbarca ve zorla gasp, talan olan bu imha ve soykırım üzerine kurulu Anadolu'yu "Türkleştirme"dir söz konusu olan. Sonuçta; Ermeni ulusu imhaya tabi tutulmuş, topraklarına ve mülklerine el konulmuş, sağ kurtulanların bir kısmı sürgün, bir kısmı ise asimile edilmiştir. Bu tarihsel haksızlığın tersine çevrilmesi, proletarya önderliğinde gerçekleştirilecek olan demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizmle mümkündür. Yoksa emperyalistlerin çıkardıkları pazar savaşları sonucu oluşan tarihi haksızlıklar, emperyalizmin yeni savaş kıskırtıcılığına alet edilmeye devam edilecektir. Bu emperyalist savaş kıskırtıcılığına, şovenizme, halkları birbirine düşürme ve kırdırma politikalarına, katliamlarına ve haksız savaşlara başka türlü karşı çıkılmaz ve bu haksızlıklar başka türlü giderilemez.

Türk hakim sınıfları zor bir süreç yaşıyorlar. Yıllardır süren iç savaş, her alanda hakim sınıfların açmazlarını derinleştiriyor. Dış politikada da bir darlaşma yaşıyorlar. İç savaşta ABD eksenli geliştirdikleri politika, diğer emperyalist ülkeler nezdinde dışlanmayı da beraberinde getiriyor. Ermeni soykırımını gündeme getiren Avrupa emperyalistleri, Kürt ulusal sorununu da gündemlerine alarak Türk hakim sınıflarını iyice köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlar.

Bu konuda üzerinden atlanmaması gereken temel nokta, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin ne Ermeni ne de Kürt dostu olmadıklarıdır. Özellikle emperyalistler arası çelişkiden kaynaklı bu yanılsamalı durum, emperyalistleri "hoş" gösterebilir. Kimi reformist çevrelerin devrimcilik adına Avrupa emperyalistlerinin Kürt sorununu çözeceği hayallerine kapılması, "demokrasi, barış" ve savaşa gerek yok söylemleri rüyadan ibarettir. Özgürlük de, demokrasi de haklı savaşın ilerlemesine bağlıdır. ●

Yök ve "disiplin yönetmeliği"

Türk hakim sınıfları "yeniden yapılanmaya" devam ediyor. Üniversitelerde bu politikadan nasibini alarak yeni bir "disiplin yönetmeliği"ne kavuşmuş oldu. Yüksek Öğrenim Kurulu Başkanlığı'nca hazırlanan "Yüksek Öğrenim Kurumları Öğrenci Disiplin Yönetmeliği"nde Değişiklik Yapılması Hakkında Yönetmelik", 31 Mayıs tarihli resmi gazetede "sessiz sedasız" yayınlanarak yürürlüğe sokuldu. Çok fazla değişiklik içermeyen bu yönetmelik, eski disiplin yönetmeliğinin daha hızlı işlemesi ve böylece daha fazla yaptırım gücüne ulaşması içindir. Elbette bu "hız"ın ve "yaptırımların" getirdiği önemli değişiklikler olacaktır, bunları açmaya çalışacağız ilk önce...

Yapılmak istenen, üniversite ve yüksek okullarda varolan akademik hiyerarşiyi aynı zamanda kolluk bir güç, deyim yerindeyse "Devlet Güvenlik Mahkemesi" gibi kullanmaktır. Rektörler veya yardımcıları tarafından oluşturulacak "İnceleme ve Soruşturma Kurulu", kendi deyimleriyle "süreklilik ve toplu" özellikler taşıyan eylemlerin nedenlerini ve önlemlerini araştırarak, raporlaştıracak ve yetkili kol olan kurul veya makamlarca direkt uygulanacaktır. Üst cezalar için yine eskisi gibi disiplin kurulları "ceza" verirken (bir veya yarı-yıl için uzaklaştırma gibi), alt ve orta düzeydeki "ceza"larda (uyarma, kınama, belli bir süre için uzaklaştırma gibi) ise dekanlar, yükseköğretim enstitü veya konservatuar müdürleri soruşturma açıp "ceza" verebilecektir. Böylece tüm öğretim kurumları polislik ve savcılık yapıp "huzuru ve güvenliği" sağlayacaklar! Elbette tüm bunlar, az önce de değindiğimiz gibi, disiplin yönetmeliğinin eskisinde de vardı. Öğretim üyeleri yine "akademik" görevlerinin yanı sıra polislik ve savcılık işiyle meşgul oluyor. Ancak gelinen noktada bazı "boşluk"lar ortaya çıkmış olacak ki bunları kapatmak istiyorlar. Bu "sessiz" değişikliğin kısaca "ne" olduğunu aktardıktan sonra, "neden" ihtiyaç duyulduğuna ve "kapatılmak" istenen açıklara değinelim.

"Yeniden yapılandırma"nın Türk hakim sınıfları için neden gündeme geldiğini iç savaşla ilişkisi içerisinde çeşitli ve ayrıntılı bir şekilde çoğu kereler açtığımızdan bunlara girmeyi gereksiz bir tekrar olarak görüyoruz. Genel gelişmelerle bağlantılı biçimde konumuz özgürlükteki üniversitelerde olup bitenleri kısaca aktarmak yeterli olacaktır.

Bu kısa aktarımdan önce önemli bir noktaya değinmek istiyoruz. Türk üniversiteleri, '80 AFC'si öncesi devrimci mücadelenin yüksek olduğu dönemler-

de, bir iki istisna süreç ve olay dışında "rektörlük" düzeyinde faşist devlete tavır almamıştır. Tavır almayı bırakın bir kenara, sınıf savaşımında her zaman hakim sınıflardan yana olmuş ve dalkavuklukta sınır tanımayarak ve her türlü bilimsel, akademik ve politik rezilliği yaşayarak bağlılıklarını dile getirmişlerdir. MGK'nın "irticaya karşı mücadele" programında ve üniversite yönetim-kurullarının yaptıkları açıklamalarda bu tutum net olarak görülecektir (Bu konuda daha ayrıntılı bilgi için değerli hoca İsmail Beşikçi'nin eserlerine bakılabilir.).

'80 AFC'sinden sonra üniversitelerdeki bu "ideolojik kurumsallaşma"ya daha fazla dikkat edildi. YÖK'le birlikte bir çok uygulama "kışla disiplini"ni beraberinde getirdi. Akademik kariyer, başarı ve derecelendirmeden çok "ideolojik kurumsallaşma"ya bağlı olarak "politik" kriterler öne çıktı. Bu durum, "modern burjuva devletin" genel ve temel özelliklerinden biri olarak çağımızda tüm gerici, sömürücü sınıfların iktidarda olduğu ülkelerde görülür. Ancak Türk devleti; modern burjuva devletin kaba bir karikatürü olduğundan kendisine benzeyen yarı-sömürge ülkelerdeki gibi bu "ideolojik kurumsallaşma" da çok kaba ve alenen yapılır. Fazla uzatmadan söylersek, üniversiteler faşist devlet kurumsallaşmasından bağımsız ve ayrı değildir. Onun en önemli ideolojik ayaklarından birini oluşturmaktadır.

Boyuşlanan iç savaşla, üniversitelerde de görülen çözülme ve gelişen öğrenci hareketi, devletin bu yeni yaptırımlarını şart kılıyor. Bir yandan devrimci öğrenci hareketinin tüm dağılık, kendiliğindenci ve parlayıp-sönen özelliklerine rağmen içten içe gelişmesi ve belli dönemlerde ciddi devrimci tırmalar kazanması, bir yandan da hakim kliklerin bu gelişmeyi önlemek için yaratmak istedikleri "ideolojik alternatif" arayışları ve bunun yine kendine dönen sonuçları... Nedir bu "ideolojik alternatifler"? Bunları öncelikle üç kesime ayırmak gerekiyor:

Birincisi; son dönemde saldırılarını artıran ülkücü-sivil faşist kesim.

İkincisi; Kemalist kesim. (Laiklik bayrağı altında CHP, DSP, İP'nin ve bazı reformist akımların özellikle de ÖDP ve EMEP gençliğinin oluşturduğu kesim).

Üçüncüsü ise "irticacı kesim".

'97 yılında basına sızdırılan "gizli anayasa" "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nde, "yeniden yapılandırmaya" bağlı olarak bu üç kesime de derlenip toplanma hedefi düştü. Bu kesimler içerisinde şu veya bu nedenle kontrol dışına çıkmış olanlar törpülenerek dizginlenecek ve bunlar kontrollü bir şekilde kitlelerin değişik kesimlerinin değişik taleplerine göre uygun araçlarla konumlanacak, böylece kitlelerin düzenden kopuşu engellenmiş olacaktı. Bu "törpüleyerek dizginleme" faaliyetleri halen devam etmektedir. Bununla beraber kitlelerin artan hoşnutsuzluğu çoğu yerde ve biçimde eyleme dönüşebildiğinden kitlelerin düzenle yeniden buluştuğu nokta, işte bu eylem ve çatışma noktaları olmalıydı. Bu yüzden "laiklik-şeriat" ikilemi, "kılık-kiyafet" genellemleri yayımlanarak dinci kesimlerle yukarıda andığımız Kemalist gençliği karşı karşıya getirerek ya birinde ya diğerinde eylem içerisinde eylemsizliği geniş öğrenci yığınlarına dayatmak istediler ve istiyorlar.

Bu oyunlar halen devam ettirilirken

gençliğin kafası karıştırılmakta, birinci kesim direkt devreye sokularak kafası karışan gençliğin sindirilmesi istenmektedir. Bu tablonun tam ortasında görüldüğü gibi türban eylemleri varken, yayımlanan "yeni yönetmelikle" Ke-

malist gençliğin desteğini alarak sağlanan "meşrulukla" bu yasa destek bulacak ve oradan devrimci öğrenci örgütlenişine ve hareketine uygulanmasına fırsat yaratılmış olacak. Meselenin özü budur. Peki başarabilirler mi?

Evet başarabilirler. Çünkü hukuk, hakim sınıfların faşist hukukudur ve uygulayacak olanlar da faşistler olduğu için bu anlamıyla başaracaklardır. Cevabın hayır olabilmesi için, devrimci öğrenci gençliğin bu tür faşist yönetmelik ve kurumları sadece teşhir etmekle yetinmemesi, onu bizzat hedeflemesi gerekmektedir. Ki bunun anlamı; sınıf mücadelesinin, iç savaşın bir bütün olarak kavranması ve buna göre konumlanmasıdır. Şimdi bu "konumlanış" açalım.

Öğrenci hareketinin yeterince politikleşmemesinin birincil nedeni olarak özellikle reformist çevreler, "geniş öğrenci yığınlarıyla buluşmayan, onların yaşamsal sorunlarına pek hitap etmeyen sloganların ve gündemlerin dayatılması"nı gösterirlerdi. Örnek olarak da çoğunlukla şunu gösterirlerdi: "İşte

efendim, gözaltına bile alınmayan öğrenciyi işkenceye karşı tavır almasını söylüyoruz, adam önce bozuk yemekler için bir eylem yapsın, gözaltına alınsın, işkenceyle tanışsın, o zaman sen istemesen de çağrına cevap verir." Bu "aşamalı bilinçlendirme" (!) den hareketle, politik iktidar hedefli sloganlar ve çağrılarla "akademik-demokratik" mücadele karşı karşıya konur, bozuk yemekler, pahalı kitaplarla öğrenci hareketi uğraşır dururdu. Bu söylemin karşısına doğru politikaları doğru ajitasyon-propaganda "yöntemleriyle" çıkarmayan ve "kitlelerden kitlelere çizgisini" yakalayamayan devrimci çalışmanın etkisizliği ile öğrenci mücadelesi uzunca bir süre gündemi yakalayamadı. Devrimci öğrenci önderliğinin bu problemleri halen aşabildiğinde söylenebilir. Bununla birlikte mecliste harçları protesto için pankart açmayla başlayan ve öğrenci hareketinin gündemine giren dava ve sonraki gelişmeler, öğrenci hareketinin ekonomik çizgisinden nasıl kendiliğindenci bir şekilde politize olduğunu göstermektedir.

Hal böyleyken hala, "işte işkence öğrencinin yaşamsal bir sorunu değil" demek ne kadar gerçekçi olur? Ya da bir Cumartesi eylemlerinin, gerilla cenazelerinin, esir kampları çatışmalarının öğrenci gündeminde olmadığını söylemek. CHP bile bu eylemlerde boy göstermek "zorunluluğunu" taşıyan bir öğrenci, hele hele "bozuk yemeğe" karşı çıkan bir öğrenci nasıl bunun dışında tutabilir kendisini?

Açıktır ki tutamaz. O zaman sloganlarımızı, taleplerimizi akademik-demokratik talepleri reddetmeden ama bunlarla sınırlamadan politik iktidar hedefiyle şekillendirmeli, doğru yöntem ve araçlarla iç savaşın devrimci cephesine örgütlü bir katılımın yolunu açmalıyız.

Peki bu doğru araç ve yöntemler nelerdir? Gidin, bu düzenden, onun eğitiminden hoşnut olmayandan sorun. Bozuk yemekten rahatsız olana, pahalı kitaplar alamayana gidin. Yurtta barınamayan, sokağa çıkamayan, cinsel tacize uğrayan bayan arkadaşlarınıza sorun. Kendi dilini konuşamayan, anasından iki kilo şekerleme götürüp aramalarda hırpalanan, ekonomik ambargoya takılan, köyü bombalanan Kürt gencine sorun. Sorun, başörtüsüyle oynanıp inançları zedelenen ve hakim sınıfların oyuncakları olan türbanlıya sorun. Sorun, sorun ve öğrenin. Onlar size doğru yöntemi, uygun araçları mutlaka söyleyeceklerdir.

Ancak bu şekilde "sessiz saldırıları" devrimin yürüten yığınlarının, dövüyen halkların gür sesiyle boşa çıkıp sessizliğinde boğanz ●

Faşizmin bel kemiğini anti-komünizm oluşturur. O, tarihsel olarak kapitalizmin emperyalist döneminin bir olgusudur. 1917 Ekim Devrimi'nden önce bu kavram pek kullanılmıyordu. İlk büyük emperyalist bunalım döneminde (1914), ikisi de emperyalizmin ölüm haberini veren iki olgu yaygınlık kazandı: **Sosyalizm ve faşizm**.

Sosyalizm; sistemin çöküş emarelerine karşı aynı zamanda yeni bir çağı müdeleyen insani iyimserliği, ilerlemeyi ve toplumsal kurtuluş yolunu ifade ediyordu. Fakat faşizm, emperyalizmin ölüm çığlığının ta kendisiydi. Kapitalizmin çöktüğü her yerde yükselen sosyalizm, emperyalizmi bütünü korkutuyor ve akıl almaz bir çılgınlığa itiyordu. Üstelik utanmazca, kitlelerin anti-kapitalist duygularını ve "sosyalizm" sempatisini kullanıyordu. Örneğin Alman faşist partisinin adı "Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi" idi. Sovyetler Birliği'nden etkilenen çevre ülkelerde, sosyalizmin yayılmasını önlemek için faşist diktatörlükler oluşturuldu ve hepsinin histerik korkusu **komünizmdi**: Macaristan, Polonya, Çekoslovakya, Bulgaristan, Yugoslavya, Yunanistan vs. Yine sosyalist SSCB ile sınır komşusu olan Çin ve Türkiye'de kısa sürede devrim yolundan ayrılarak sistemin bu histerik hastalığına tutuldular, hızla çılgın bir anti-komünizme ve faşizme yöneldiler. Bu histerik korku, 1929 krizi ile bütünü büyüdü ve faşist çılgınlık bu kez bunalımdan en çok etkilenen emperyalist ülkelerde tam bir dehşet halini aldı!

Faşizm; İtalya, Japonya, Almanya'da bir lanet abidesi olarak yükseldi ve faşizmin tipik görünüşü bütün ayrıntılarıyla ortaya çıktı: Kaba-saba ırkçılık ve şovenizm, yeniden horlatılan dinsel gericilik, demagojik saf-satalar ve sahtekarlıklar, azgın sömürü, savaş, işkence, toplama kampları ve ölüm... Bu dönemde rejimlerin anayasal meşruiyeti ve burjuva demokratik çerçevesi havaya uçuruldu. Yine devrimin yükseldiği İspanya'da bütün dünya gerici ve emperyalistler, İspanyol halkının yükselen özgürlük marşını Franko çılgınlığı ile kestiler. İspanyol devriminin bu şekilde ezilmesi, aslında Hitler faşizminin dizginlerinden boşanması için büyük cesaret verdi.

Türkiye'nin anti-emperyalist mücadelesinde Sovyetler'den gördüğü desteğin olumlu etkisiyle esen kısa süreli demokratik rüzgar, hızla devrim korkusunun yönlendirdiği anti-komünist, faşist bir histeriye dönüştü. Anti-feodal ve anti-emperyalist söylemler, yerini, "Moskova" korkusu ve Kürt düşmanlığına bıraktı. Anti-komünist takip furiası, işçi ve

köylüler üzerindeki baskı, peş peşe gelişen büyük Kürt katliamlarıyla sürüp gitti.

İbrahim Kaypakkaya önderliğinde, Komünist Parti, 26 yıl önce Kemalist diktatörlüğü faşizmle suçlarken hak-sızlık mı ediyordu? Kaypakkaya, sırf "diktatörlük" uyguladığı için, sırf "baskıcı" olduğu için, sırf "gerici" olduğu için mi Kemalist diktatörlüğe faşizm diyordu? Hayır, Kemalizm emperyalizmin denetimine girmiş ve yukarıdaki tabloda yerini faşist bir diktatörlük olarak almıştı da ondan. İbrahim Kaypakkaya, **Demokratik Halk Devriminin de, sosyalizmin de bir diktatörlük olduğunu**, dönemin bütün teorisyenlerinden daha iyi kavramıştır ve yazılarının her satırında bunu görebiliriz. Her devrim, karşı-devrimcilerin direnişini kırmak, gerici sınıfların devrimi yıkmaya çabalarını boşa çıkartmak ve devrimi sürdürmek için "devrimci diktatörlük" ve "devrimci baskı" uygulama zorundadır. Çağımızda eğer mümkün olabilseydi; devrimci milli burjuvazinin de gerici ve karşı-devrimciler üzerinde baskı ve diktatörlük kurması doğal ve meşru olurdu. Halkların, mutlu bir yaşam arayışı, üretim güçlerinin önündeki gerici üretim ilişkileri engelini kaldırma ve ilerleme hakkı kısacası devrim yapma hakkı; kutsal bir haktır. Halkların devrim yapma hakkını "baskı" ve "şiddet" gerekçesiyle reddetmek ve bunu devrime karşı direnen sınıfların gerici ve faşist baskı ve şiddeti ile aynı kefeye koymak düpedüz alçaklık ve sahtekarlıktır. Devrimci zora, ancak burjuva pasifistler ve revizyonist sahtekarlar karşı çıkabilirler. Nitekim "TKP" ile diğer revizyonist örgütlerin büyük çoğunluğu da sahtekarca her türlü "baskı" ve "diktatörlüğe", devrimci şiddete karşı çıktılar. Buna mukabil, bu revizyonistler hakim oldukları bütün ülkelerde devrime karşı en alçakça "baskı ve diktatörlük" uygulamaktan çekinmediler. Sovyetler Birliği'nde Mao'nun eserleri ve revizyonist yönetimin eleştirilmesi yasaktı. (1)

Türkiye revizyonistleri, "şiddet" ve "diktatörlüğe" sözde karşı çıkarken, "Maocu"lara karşı aslan kesiliyorlardı ve onları öldürmekten kaçınıyorlardı. (2)

Yine Türkiye'deki burjuva pasifistleri de, devrimci şiddete karşı çıkarken, rejimin devrimci katliamlarına ses çıkartmıyorlar; "Anayasal düzeni korumanın", "vatanın bütünlüğü ve milletin birliğini muhafaza etmenin",

"güvenlik ve asayişin sağlamanın" gereği sayıyorlardı. **İbrahim Kaypakkaya**, Kemalizmi sadece "diktatörcü" yönetiminden dolayı faşizmle suçlamıyordu, halka karşı ve halk devriminin sürdürülmesi çabasına karşı sırtını emperyalizme dayayarak, emperyalist sistem içinde yukarıda özetlediğimiz tablodaki gibi komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğini sürdürmek amacıyla gerçekten faşist diktatörlük uyguladığı için suçluyordu. Üstelik, Kaypakkaya, bir devleti faşist olmadığı halde "faşist" diye nitelenmenin, her feodal ve gerici rejime "faşist" demenin zararlı olduğunu çok iyi biliyordu. Faşist olmayan Avusturya, İspanya ve Çekoslovakya hükümetlerinin haksız olarak "faşist" sayılması, bu ülkelerde daha sonra faşizmin kurulmasında kolaylaştırıcı rol oynamıştı. Diktatörlüğün özü önemlidir, kim adına kime uygulanmaktadır...

Kemalizm; feodal ve komprador sınıflarla uzlaşarak, halka karşı bir diktatörlük kurdu, emperyalizmle uzlaşarak Sovyet ve komünizm düşmanlığına yöneldi ve ülkeyi emperyalist gerici sistemin içinde tuttu, yarı-sömürge yaptı. Gerçek böyle olmasa, komünistler, tarihimizdeki her ilerici atılıma sahip çıktıkları gibi, Kemalizme de sahip çıktıkları, üstelik liderlerinin öldürülmesinin kan davasını bile gütmenden... Bu sahiplenme, şimdiki "Kemalist" burjuva istismarcılarından çok farklı olurdu. Bulgaristan'da olduğu gibi ittifak yapmaktan da çekinmezlerdi. (3)

(3) Nitekim, M. Suphi, Türkiye'ye Kemalistlerle savaşmaya değil, ittifak yapmaya gelmişti, ama Kemalistler onları öldürttü. Bugün bile, sahtece değil, Kemalizmin anti-komünist, Kürt düşmanı-ırkçı ve emperyalist iş-

birlikçi özünü bir tarafa bırakmak koşulu ile köylü sorunu ve anti-feodalizmde, demokrasi ve bağımsızlık sorununda somut ve fiili adımlar atabilseler, komünistler **milli unsurların ve aydınlarımızın** "Kemalizm" hayranlığını sorun yapmadan ittifak da yaparlardı. Ne varki devletin, "laiklik" sloganı altında, faşizmin siyasi tekelini sürdürmek, devlet terörü ve sıkı rejim, toplum aleyhine devletin merkezi baskıcı otoritesini güçlendirmek

amacı güdüldüğü apaçıktır ve feodal gericiğin ekonomik-toplumsal temelini dokunulmamaktadır... Buna karşılık halkın demokratik istemlerine ve örgütlerine, devrimci güçlere karşı savaş, amansız ve kesintisiz biçimde sürmektedir. Bu "Kemalist" "aydınlanmacı"larımız, şeriatçı ve faşist çete terörü ile devrimci güçlerin direnişini aynı kefeye koymakta ve utanmazca saldırmaktadırlar. (4)

"İsviçre Medeni Kanunu"ndan "yararlanılarak" yapıldığı söylenen ilk Anayasa (1924) ve hukuk sisteminde, Osmanlı döneminden aktarılagelen maddelerden, Mussolini İtalya'sından Hitler faşizmine kadar onlardan devşirilmiş birçok anayasal madde ve kanun mevcuttur. (5)

İMİZA YOL GÖSTERİYOR! /5

Kadınlara oy hakkı, hilafetin kaldırılması, Kılık Kıyafet Kanunu, Tekke ve Zaviyeler Kanunu, Eğitim Birliği Yasası örnek gösterilerek Kemalizmin "devrimci"liği kanıtlanabilir mi? Bunların yanısıra anti-komünist yasa ve kanunlar, ulusal azınlıklar ve milliyetlere karşı oluşturulan yasa ve kanunlar, "Dersim Kanunu", "Tahrir-i Sükun" ve "İstiklal Mahkemeleri" Yasası, daha yığınca faşist ve gerici yasa devrimci bir diktatörlüğün anaya-

mektedirler. Şu dönemde moda olduğu gibi Kemalizmin faşist niteliğini eleştirmek "dinsel gericiliği desteklemek" anlamına gelmez, bu tamamen demagojidir. Dinsel gericilik; faşizmin yeni bir taktiğidir, halkın özgürlük hareketini bastırmanın yeni bir hilesidir. **İbrahim Kaypakkaya**, Kemalizmi eleştirirken gericiliğe karşı da en sağlam duruşu benimseyen insandır. O, Kemalizmin feodalizmle (ve feodalizmin ideolojisi olan dinsel gericilikle) uzlaşmasını eleştirirken tam da bunu yapıyordu. O, feodalizme, büyük toprak ağalarına, tefecilere, gerici din adamları otoritesine, oldukça güçlü ve geniş gayn-menkulere sahip feodal vakıfların egemenliğine ve her türlü rantiyeci asalaklığa karşı en ufak bir harekete girişmeyen bir hareketin, hilafeti kaldırmakla, kılık kıyafet yasası vs. çıkartmakla anti-feodal olamayacağını söylüyordu. Gerçekte **feodal ideolojiyi** besleyen toplumsal maddi temele (feodal sömürüye, feodal toprak mülkiyetine) dokunmadıkça, "anti-feodal" bütün

İngiltere'de, bazı Avrupa ve Kuzey-Avrupa ülkelerinde "krallık" varlığını sürdürdüğü halde, bu ülkeler burjuva bir sisteme sahiptir, feodal rejimler değiller. Oysa, Türkiye gibi ülkelerde "krallık", "şahlık" ve "sultanlık" olmadığı, hatta yasaklı bulunduğu halde, bu ülkeler yarı-feodal bir rejime sahiptirler. Demek ki, bu türden üstyapısal değişiklikler rejimin niteliğini belirleyememektedir. Fakat rejimin "baskı" ve "şiddeti"ni nitelleyen şey, kuşkusuz yalnızca feodal sınıflar değildir ve bunu ciddi bir tahlilden geçirmek gerekiyordu. Aslında faşizmin tahlil ve tanımları, devrimci hareketimizin bunları yoğun olarak tartıştığı '68 döneminden 35 yıl önce önemli ölçüde çözüme bağlanmıştı. Yalnızca "anti-faşist cephe", "dünya barış cephesi" gibi konularda, daha sonra ortaya çıkan olumsuz sonuçlar nedeniyle, tartışmalar devam etmiş ve bu taktiklerin gözden geçirilmesi gereksinimi doğmuştur. Örneğin Fransa, İtalya ve diğer bazı ülkelerde, komünist partilerin burjuvaziyle anti-faşist ittifakı uzlaşmaya ve teslimiyet politikasına çevirmesi, Çin'de komünist partinin Goumintang'la ittifakı bozmasına dünya barış cephesinin parçalanacağı gerekçesiyle Komünistlerin tarafından karşı çıkılması gibi... (6)

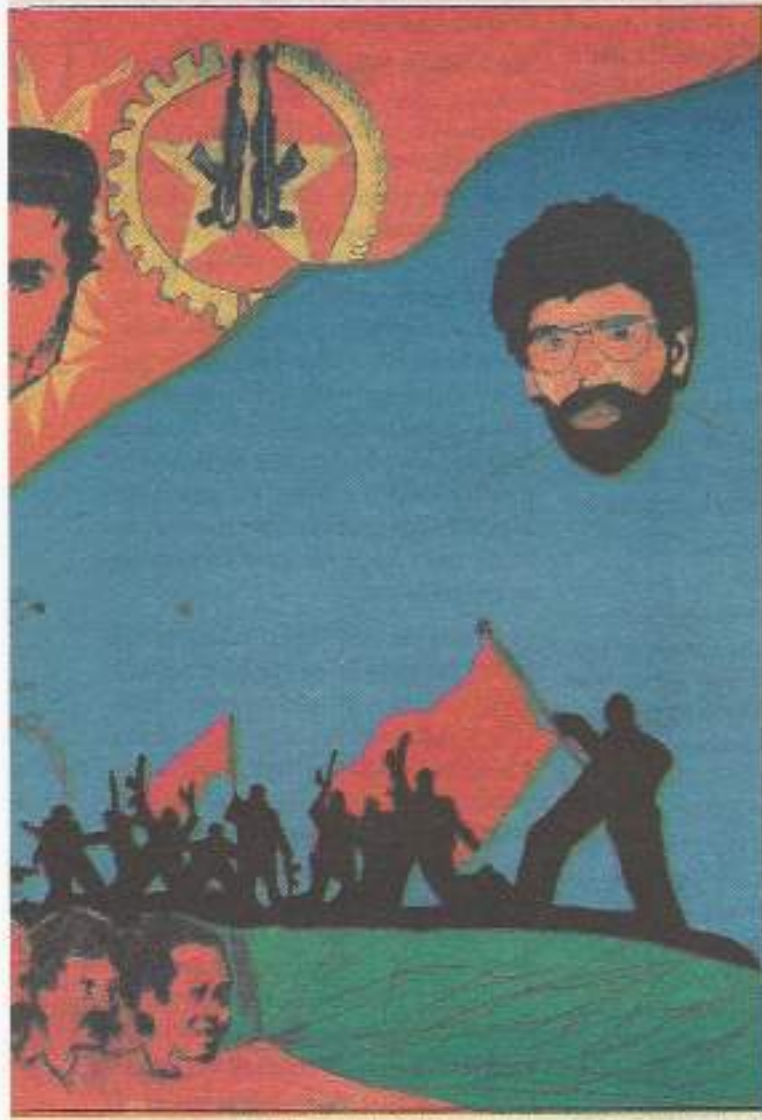
Ne varki, ülkemizin devrimci hareketi içinde 35 yıl sonra bile 35 yıl önceki revizyonist, Troçkist, sosyal-demokrat faşizmin tahlilleri yeniden gündeme gelmiş ve taraftar bulabilmiştir. Bu anti-bilimsel tahlil ve kavramlar, radikal-devrimci kimi örgütlerde de etki göstermiştir. (7)

Bilindiği gibi "faşizm" kavramı ilk kez I. Dünya Savaşı sonrasında tartışılmaya başlandı. Aşırı "ulusçu" tek parti diktatörlüğü ve "sınıflarüstü" devletçilik olarak lanse edilerek ilk kez 1922'de İtalya'da Benito Mussolini'nin partisinin uygulamaya koyduğu bir diktatörlük biçimi olarak açıkça ve yaygın şekilde literatüre girmeye başladı. Onu çeşitli Doğu Avrupa ülkelerindeki askeri darbelerin faşizm olarak tanımlanması izledi. Bu diktatörlüğün sınıfsal niteliğinin tanımlanması üzerinde tartışmalar sürüp giderken, Almanya'da 1933'te Adolf Hitler faşizmi sahneye çıktı, onlar bu azgın zorbalıklarına "Nasyonal Sosyalizm" adını verdiler. Bu diktatörlük biçiminin iktisadi bakımdan farklı ülkelerde farklı durumlarda ve farklı biçimlerde bir "sosyal hastalık" halinde tezahür etmesi, çok çeşitli teorik çözümlemelere yol açtı. Çünkü İtalya'daki faşizm, I. Dünya

Savaşı'ndan sonra, emperyalist burjuvaların nispeten durulduğu şartlarda, galip emperyalist blok içinde yer alan bir ülkede, gerçekleşmişti ve komünist partisi zayıftı. Yarı-feodal bazı Doğu Avrupa ülkelerinde ve Çin'de ise askeri darbelerle iktidara gelmişti.

1933'te Almanya'da ise, I. Dünya Savaşı'ndan sonra, uluslararası emperyalist mali sermaye krizinin had safhaya vardığı sırada, dünya çapında ikinci büyük komünist partinin bulunduğu bir ülkede, "Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi"nin parlamenter çoğunluk kazanarak, alttan, kitlelerin desteği ile iktidara gelmişti. İspanya'da Falanşistler, anti-feodal tepkileri işleyerek iç savaş yoluyla Cumhuriyetçi Hükümeti yıkarak iktidara gelmişlerdi. Her birinin tarihsel ve toplumsal koşulları farklıydı. Bu durum doğal olarak çok farklı tahlillere yolaçıyordu. Bazıları, liderlerinin sınıfsal niteliğinden ötürü onu, "küçük burjuvazinin" "sınıflarüstü" diktatörlüğü, bir tür Bonapartizm olarak tanımlıyorlardı (August Thalheimer), kimileri "lumpen proletaryanın" başı-bozuk hareketi olarak niteliyorlardı. Gerçekten faşist hareket, özellikle Almanya'da, mali-krizden etkilenen köylü ve küçük burjuva kitlelerini, işsiz-gücsüz büyük lumpen proleter kitlesini büyük bir sahtekarlıkla aldatarak yoğun biçimde saflarına çekmekte ve böyle aldatıcı bir görüntü yaratmaktaydı. Ancak bu sadece bir görünüşü, serbest rekabet dönemindeki "Bonapartizm"le, "sınıflarüstü" "küçük burjuva" diktatörlüğü ile bir alakası yoktu.

Marksistler, faşizmi, 1913'te Lenin'in emperyalizm tezinden hareket ederek, Marksist iktisatçı Eugen Varga'nın günlük olarak dünya tekelleri hakkında verdiği raporlardan yararlanarak tahlil ettiler; bilimsel ve doğru olan buydu. Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi, Almanya'daki durumu inceleyerek 1933 Aralık'ta yaptığı 13. Oturumu'nda, faşizmi, "mali-sermayenin en gerici, en şoven ve en emperyalist kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğü" olarak tanımladı. Yine Komünist Enternasyonal'in 4. Kongresinde, faşizmin yalnızca geri ülkelerin sorunu olduğunu sanan görüşler eleştirilmiş ve emperyalist ülkelerde sermayenin çıkarlarını temsil eden devlete karşı işçilerin direncini kırmak için hergün artan oranda teröre başvurulduğu ve bunun giderek faşizme doğru geliştiği tehlikesine işaret edilmişti. Gerçekten Lenin, emperyalizm tezinde banka sermayesi ile sanayi sermayesinin birleşerek dev tekelley meydana getirdiğini, devletle kaynaştığını ve bunların hem ülkede ve hem de dünyada egemenlik kurmak için yarıştığını, dengesiz ve eşitsiz gelişme kanununa uygun olarak dünyayı ye-

tasında yer alabilir mi? Kaldı ki, "halkın lehinde" olan kanun ve yasa maddelerinde bile daima gerici ve şoven bir öz hakimdir. Örneğin, Tevhid-i Tedrisat Yasası'nda Kürtler'in kendi dillerinden eğitim hakkı da yok edilmektedir. Tekke ve Zaviyeler Kanunu'nda, sunnilik devletleştirilerek (bu 'laik' değildir), Alevilerin inanç özgürlüğü tamamen yok edilmiştir; biri devletin koruması altına alınmış, öteki yok sayılmıştır. Bütün bunlara karşın komünistler, Kemalistlerin yaptığı her şeyi yadsımamışlardır, güdük bile olsa anti-emperyalist tutumunu, yarı-laik nitelikte bile olsa laiklik tutumunu ve Enver paşacı "PanTürkizm"e karşı ulus temeline dayanma çabasını olumlu kaydet-

tün üstyapısal değişiklikler, göz boyamak ve aldatmacadan öteye bir anlam taşıyamaz. Kemalist hareketin, feodalizme dokunmak şöyle dursun, kendi içinde yığınca toprak ağası, tefeci, gerici din adamı ve aşiret şefi mevcuttu, onların karşı-devrimci desteğine gereksinim duydular. Bu yüzden de hiç bir zaman toprak reformu ve demokratizm gerçekleştirilememektedir. Aslında bir ülkede "ulusal sorun"un varlığı, "toprak ve köylü sorunu"nun varlığı, "din ve mezhepler sorunu"nun varlığı, "eğitimin dinden özgürleştirilmesi sorunu"nun varlığı feodalizmin dimdik ayakta durduğunu gösterir belirtilerdir; çünkü bunlar hareketin niteliğini belirleyen temel konulardır.

niden ve yeniden aralarında paylaşmak üzere kapıştıklarını, tekellerin "özgürlük" ve "demokrasi" değil, egemenlik ve savaş istediğini göstermişti. Kautsky'nin ekonomi ile siyaseti ayrı ele alan tezini çürütürken, tekelleri kapitalizmin, kendi niteliğine uygun bir tekelleri siyaset güttüğünü somut verilerle ortaya koyarak kanıtlamıştı. Lenin bu tahlili yaptıktan bir yıl sonra I. Dünya Savaşı patlak vermiş ve tekelleri kapitalizmin dış siyasetinin savaş olduğu zaten ortaya çıkmıştı, iç siyasetteki tekelleri eğilim ve savaş ise daha Lenin'in sağlığında, 1921/22'de, İtalya'da kendisini gösterdi. Lenin'in emperyalizmin tezinine dayalı faşizmin tahlilinin doğruluğu Hitler faşizminin hareket tarzında bütünüyle kanıtlandı.

Dünya nimetleri sofrasına biraz geç yetişen tekelleri Alman kapitalizmi, bir kez daha dünyanın yeniden paylaşılmasını isterken, hem içte ve hem de dışta azgın bir savaş siyasetini yürürlüğe koymuştu. Faşizmin "küçük burjuva" örtüsü, Hitlerci Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin hükümeti kurmasıyla ortadan kalktı. Hitler hükümetinin 16 bakanından 9'u büyük sanayici, 4'ü bankacı, 2'si ise büyük toprak sahibi idi ve hayatında hiçbir baltaya sap olamamış "onbaş" "küçük burjuva" Hitler de onların Führeri... Bu hükümetin aldığı ilk karar, büyük emperyalist patronların istediği kartelleşme kararı, ikinci ise Reichstag'ın (Parlamento) onayından geçirilen Hitler'in savaşçı dış politikası oldu. Daha çok ticaret, gıda ve giyim sanayicilerinin muhalefetine bel bağlayan Sosyal Demokrat Parti'nin ihaneti sonucu faşizmin gerçek egemen sınıfı sahneye çıktı; "Genel Ekonomik Meclis'i" oluşturan Krupp, Thyssen, Siemens, Vöglar, Bosch, Diehn (IG-Farben), Von Finck (Bankerler Merkez Birliği Başkanı), Schacht ve mali-sermayenin diğer temsilcileri harekete geçtiler. Bunlar tekelleri Alman sermayesinin en büyük, en saldırgan ve gerici gruplarıydı. Parlamento artık onların işine yaramıyordu, çünkü burjuvazi arasındaki çelişkilerin zorla giderilmesi ve hepsinin bir yumruk halinde birleşmesi gerekiyordu.

Kasım 1932 genel seçimleriyle oluşan Reichstag, bir yangın komplosuyla dağıtıldı, 5 Mart 1933'te yapılacak ilan edilen genel seçimler iptal edildi. İçteki azgın faşist terörle bütün muhalefet odakları ezildikten ve cephe gerisi sağlama alındıktan sonra, ekonomi, savaş ekonomisine çevrildi ve dünyaya hakim olma savaşına başladı. Tereddüte meydan vermeyecek biçimde, faşizmin, tekelleri sermayenin en emperyalist ve en gerici kanadının terörcü diktatörlüğü olduğu artık ortadaydı. Yalnızca İtalya ve Almanya'da değil, diğer emperyalist ülkelerde de faşist

diktatörlük için büyük tekelleri-gruplar fırsat kolluyorlardı. 1934'deki İspanya iç savaşında Alman emperyalist şirketlerinin yanı sıra Franko'yu destekleyen pek çok İngiliz, Fransız şirketi deşifre olmuştu. ABD emperyalistleri faşist Çin'deki Çan Kay Şek diktatörlüğünü destekliyorlardı. İlginçtir ki, yine Fransız ordusunun önemli üst düzey yöneticileri ile bazı Fransız mali-sermayedarları Hitler'le işbirliği yapmışlardı.

Öte yandan, yine Lenin, dünyanın her karış toprağının emperyalizm egemenliği altında olduğunu belirlemişti. Bu, emperyalist olmayan ülkelerin siyasal rejimlerinin de emperyalizm olgusundan bağımsız düşünülmemeyeceği anlamına gelir. Nitekim emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerde yarattığı iktisadi ve siyasi durum da, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin buralarda yarattığı durumdan çok farklıdır. Emperyalizm, bu ülkelerde feodal sınıflarla işbirliği yaparak onları birer kukla haline getirmişti, emperyalist gericilikle feodal gerici, emperyalist tekelleri-siyasetle feodalizmin siyasi-tekelleri örtüyordu; emperyalizmin özgürlük düşmanı egemenlik isteği, yine özgürlük düşmanı feodal ideolojinin dogmaları ve ataerkil kaballığıyla uyuyordu. Emperyalizmin modern şiddet araçları, kıyıci savaş mantığı ile donanmış insanlık düşmanı sinsiliği, feodalizmin askeri terihçi, halk düşmanı niteliği, cebir ve sopasıyla bütünleşiyordu; kısacası iktisaden geri, yeterince aydınlanmamış, toplumsal örgütlenmesi zayıf bu toplumlarda, hazır bulunan gerici devlet, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin ihtiyaçlarına göre yukarıdan-aşağıya doğru reorganize edilerek feodal-faşist bir karakter kazanmaktadır. Feodal unsurların doğasıyla bağdaşmayan demokrasi, emperyalizm ve işbirlikçilerinin de istemediği bir şeydir. Bununla birlikte ekonomisi son derece zayıf, halkı ise yoğun sömürü ve yoksullukla karşı karşıya bulunduğu için emperyalizme, işbirlikçi feodal ve komprador sınıflara karşı isyan duygularıyla doludur ve genellikle devrimcidir. Bu yüzden iktisadi ve siyasi kriz; süreklilik arzeder ve yönetici sınıfları faşist yöntemlerle iktidarı sürdürmek zorunda bırakır. Buna karşılık faşizmin ulusal toplum tabanı zayıf olduğu gibi, birden çok emperyalist devlet ve mali-sermaye gruplarının kapışmaları ve birbirleriyle boğuşan farklı işbirlikçiler yaratmaları sonucu faşist diktatörlük iç çelişkilerle çalkalanır, askeri ve yarı-askeri diktatörlük arasında gidip-gelir, birbirlerine karşı sürekli darbe tezgahları ve bir darbe gider, öteki gelir; ülke "on yıldız bir", darbeye karşılar...

Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feo-

dal ülkelerde oldukça güçsüz durumdaki milli burjuvazi ve küçük-burjuvazi, farklı emperyalist işbirlikçi klikler arasındaki bu dalaşmada yedek, kuyrukçu bir kuvvet olarak rol oynadığı gibi, bu faşist kliklerde kendi aralarındaki dalaşmada halkın muhalefetine gerek duydukları için, askeri darbeler kimi zaman (27 Mayıs 1960'da olduğu gibi) aldatıcı ve üstelik son derece nispi ve geçici "demokratik" görünüşler alabilmektedir. Yine aynı nedenle, yani egemen sınıfların kendi aralarında parçalanmış olması, faşizmin toplumsal tabanının zayıf olması, zayıf da olsa bir milli burjuva muhalefetin bulunması ve halkın genellikle devrimci olması nedeniyle, askeri cuntalar uzun süre kalmamakta ve faşizm, genellikle parlamenter maske takmak zorunda kalmaktadır. Fakat bu parlamentonun varlığı, faşizmin niteliğinde bir değişiklik yaratmamaktadır, sadece şiddetindeki tonsal değişimleri yansıtmaktadır.

Bu gerçek durum, ülkenin yakın siyasi tarihi tarafından defalarca doğrulanmıştır.

Ülkedeki rejimin faşist ve sürekli olduğu bir gerçektir. Buna karşılık bazen parlamento maskeli olması ve bazende maskesiz askeri diktatörlük biçimlerine bürünmesi öteden beri pek çok insanın kafasını karıştırmıştır.

"Evet, ülkede faşizm var, ama hani ya ülke yarı-feodaldı; bu nasıl oluyor?" Faşizm, "mali-sermayenin en gerici, en şoven terörcü diktatörlüğü" değil miydi? Bu sorular karşısında, kimileri ülkenin "gizli işgal altında" olmasıyla, kimileri ise "kapitalist", hatta "alt-emperyalist" olması ile bunu açıklamaya çalıştılar. Mahir Çayan, Türkiye'deki faşizmin içeriğini doğru koymakla birlikte, bu sorunlardan ötürü tanımda ara yol bulmaya yöneldi, "mali-oligarşi"yi çağırıştıran "oligarşik diktatörlük" olarak adlandırdı ve sorunu bulandırdı. Böyle mekanik bir yoruma gerek yoktu; emperyalizm dünya sistemidir ve bütün yeryüzüne hakimdir. Fakat bu hakimiyet, kimi yerde doğrudan, kimi yerde dolaylıdır. Yarı-sömürgeler, "sözde" de olsa siyasi bağımsızlığa sahiptir, ancak ekonomik bağımlılık, dolaylı bir siyasi ve askeri bağımlılığa yolaçmaktadır. Sorunu böyle koymak gerekir, çünkü gerçek böyledir ve emperyalist sistemin en zayıf halkalarını teşkil eden bu yerlerin hemen hepsinde faşist diktatörlükler mevcuttur. Halbu ki, emperyalist ülkelerde tekelleri kapitalizm genellikle faşist eğilimli olmakla birlikte, buralarda, aslında (normal burjuva demokrasisinden epeyce uzaklaşmakta olan) mali oligarşinin parlamentarist diktatörlüğü uygulanmaktadır. Faşist diktatörlükler, ancak ağır kriz dönemlerinde ve özel koşullarda sade-

ce bazılarında gerçekleştirebilmektedir. Örneğin, faşizm emperyalist ülkelerden sadece İtalya, Almanya ve Japonya'da devlet biçimine dönüştüğü halde, sistem içindeki bütün yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm hüküm sürmektedir. Elbette, emperyalist dalaşmanın uluslararası entegrasyonla, bir nevi "ultra-emperyalizm"le sonuçlandığını ve artık dünya savaşlarının olamayacağını sanan bir düşünce, "parlamentar demokrasi" ve darbe, darbe ve karşı darbe gerçeklerini doğru biçimde anlamlandıramaz ve kimi askeri darbelerden "ilerici" özellikler umabilir. Üstelik tamamen "askeri" nitelikte olan Kemalizm, "devrimci küçük-burjuva radikalizmi" olarak görüldükten sonra, bu yanlışlar çok daha normal hale gelir.

'68 Türkiye devrimci hareketi içinde, İ. Kaypakkaya'nın dışında faşizmin egemenlik tarihini Demokrat Parti'nin iktidar döneminden öteye uzatabilen pek yoktur. Çünkü, bu dönem Kemalizmin ve Mustafa Kemal'in partisi CHP'nin iktidar dönemidir ve bu sol teorisyenlerin hiç birisi M. Kemal'i ve kurduğu partiyi faşist kabul etmemektedir. Hitler faşizmi ile girilen ilişkiler, "milli şef" İnönü'nün, ülkeyi savaşa bulaştırmaktan alıkoyan "zekice manevrası" olarak değerlendirilmektedir. Halbu ki, sonradan klasik faşist partiler kuran ırkçı, terörcü faşist kadrolar CHP'nin bünyesinde yetişmişti.

CHP'nin kendisi siyasi tekelleri elinde bulunduruyordu ve başka partilerin kurulmasına izin verilmiyordu. Mussolini faşizminden sonra, bu diktatörlüğün "yasal" ve "hukuksal" deneyimleri hemen Türkiye'ye yansıtılmıştı. Hitler faşizminin askeri elitizmi, azgın ırkçılığı ve soykırımcılığı (Dersim katliamı gibi), ideolojik, siyasi ve iktisadi devlet **tekelleri**liği hemen taklit edilmişti. Kuşkusuz, 1946'da CHP'den ayrılıp DP'yi kurulanlar daha da azgın çıktı ve "demokrasi" rolünü oynamak bu kez de CHP'ye düştü ve bugüne kadar da sürüyor, fakat gerçekte aralarındaki fark ve kavgaya "demokrat", "anti-demokrat", "milli-bağımsızlıkçı", "emperyalist işbirlikçisi" kavgası değildi. Avrupa emperyalistleri işbirlikçileri ile ABD emperyalistleri işbirlikçilerinin çatışmasıydı; sorunun özü buydu ve bu çatışmada halk muhalefeti ve ulusal-burjuva unsurlar, dağınık ve örgütsüz halde bu çatışmada kaldıraç olarak kullanılıyordu.

Faşizmin, her ülkenin tarihi, iktisadi, siyasi, toplumsal, kültürel yerel özelliklerine uygun bir biçim alacağını kavrayamayanlar, faşizmin klasik örneklerinin birebir benzeşmesini aradılar. Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresi, bir dizi pratik örnekten hareketle 1928'de yapılan VI. Kongre-

nin faşizm tanımını gözden geçirdi ve zenginleştirdi. Bu Kongre'ye Dimitrov'da Hazırlık Komisyonu'nda görev aldığı bir raporla katıldı ve faşizm somut ayrıntılarıyla incelendi. Bu "Tezlerin Birinci Taslağı"nda şöyle denmektedir: *"Tek tek ülkelerin ekonomik, toplumsal ve ulusal yapılarındaki özellikler ve farklı tarihsel gelişmeler, farklı faşistleşme sürecine yol açmakla, faşist diktatörlüğün ve faşizmin değişik biçim ve yöntemlerine götürmektedir. Bütünsel diktatörlük (Almanya, İtalya) faşist, askeri diktatörlük (Bulgaristan, Yugoslavya, Japonya), dinsel faşizm (Avusturya, İspanya), parlamontarizmin belli bir görünüşü olarak kalması (Polonya, Macaristan, Finlandiya) vb... Faşist diktatörlüğün niteliğinde herhangi bir değişiklik yapmaksızın bu farklar, sosyal-demokrasinin rolünün sınırlandırılması, reformist sendikaların tasfiyesi ile onlardan bazı grupların çekilmesi ve yarıtaranılması derecesinde de kendisini göstermektedir."* (8)

Emil Carlebach, 1970'de yazdığı "Faşizmin Özü ve Nedenleri" adlı yapıtında şöyle demektedir: *"1919'da Macaristan, bugün Portekiz ve Yunanistan ve diğer faşist ülkelerdeki uygulamalar göstermiştir ki, on gerici teholler, ordunun ve devlet aygıtının önem taşıyan kesimleri ile birlikte faşizmi kura bilmektedirler."* (9)

Dimitrov, Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresi'ne sunduğu raporunda faşizmin iki ana biçimine değinir: *"Birinci olarak, öyle ülkeler vardır ki, bunlarda faşizm, geniş kitle tabanına dayanamaz ve burjuvazinin kendi içinde büyük çelişkiler bulunmaktadır. Bu ülkelerde, faşizm, parlamentonun feshedilmesine karar vermez ve diğer burjuva partilerine ve sosyal-demokrasiye belli bir yasalık bırakır. İkinci olarak, bazı ülkelerde de egemen sınıf hemen bir devrimin gerçekleşeceğinden korkmaktadır. Bu ülkelerde faşizm, bütün partiler ve gruplar karşısında ödün vermekstzin, politik alanda tekeli egemenliğini uygular."* Bu ikisinden herhangi birinin mutlaklaştırılmaması gerektiğini belirten Dimitrov, "açık terörcü diktatörlüğünü, kabaca tahrif edilmiş parlamentarizm ile birleştirmenin" faşizm için olanaklı olduğunu söyler. (10)

Bilindiği gibi, Alman Nazileri iki büyük gerici tekeli gruptan oluşuyordu. Birinci ve en saldırgan grup; Dresdner Bank, Birleşik Çelik Sanayi (Thyssen, Krupp, Flick, Schacht, Blomberg, Göring ve diğerleri) idi. İkinci grup; IG-Farben, Siemens, AEG ve Deutsch Bank (Schmitt, Derr, Schleicher, Strasser, Röhm ve diğerleri) idi. İkinci grup; halkı yumuşatmak için, toplumsal gönencinde çok küçük bir iyileştirme yapmak ve faşizmin kitle tabanını güçlendirmek

için esnek taktikler izlemekten yana biraz farklılık taşıyor ve birinci gruba bu yönde çelişiyordu. Hitler, 30 Haziran 1934'te "Röhm Olayı" ile SA'lar içindeki bu grubu şiddetle tasfiye etti. Eğer tasfiye edilen bu grup başarılı olsaydı faşizm ortadan kalkarmıydı? Hayır, tersine belki de daha başarılı olurdu.

Eğer faşizm bir hükümet değil, bir devlet biçimi ise, her darbenin ardından bir seçim ve parlamenter hükümet ve her parlamenter hükümetin ardından askeri diktatörlük de neyin nesi oluyor? Devletin, demokratik biçimden faşizme, faşizmden de demokrasiye geçişi bu kadar kolay ve basit midir?

Anlaşılan bazıları için hiç de zor değildir! Aydınlik çevresinden TKP ve diğer bütün legalist örgütlere kadar bütün revizyonistler, faşizmi, özüne bakmaksızın seçim ve parlamento ile bağdaştırmamaktaydılar. Hatta her cunta faşist de olmayabilir. Onlara göre, faşizm, ancak 12 Eylül ve 12 Mart cuntaları gibi açık askeri bir diktatörlük olabilir. Bu cuntalar kışla ya çekilir çekilmez ve ilk parlamento oluşur oluşmaz faşizm de sona ermiş olacak (!) 12 Mart sonrası yıllarda estirilen vahşi sivil ve resmi terör, katliam ve bastırma hareketini faşizmin uygulamaları olarak görmüyorlar, olsa olsa "faşizmin tırmanması" olabilir ve nihayet 12 Eylül cuntası geldi, faşizmin "tırmanışı" tamamlandı. 1983'te onlar gitti, faşizm bitti! Bitti mi? 1984'lerden beri estirilen terör ve katliam halkı canından bezdirdi ve şimdi yine başka bir cunta aramaya itti. Ülke tarihinde hiç bir zaman görülmemiş ölçüde binlerce kişi gözaltında kaybedildi ve bu olgu bir döneme damgasını vuracak kadar nam saldı, onbinlerce insan katledildi, tarihimizin önceki dönemlerinde tutukluların cezaevlerinde beşer, onar kafaları parçalanarak öldürüldüğünü pek hatırlamıyoruz. Tarihimizin hiç bir döneminde devlet bu kadar mafyacı, gangster ve uluslararası ajan çetesini halka karşı kiralık katil olarak görevlendirmemiştir. "Cumhuriyet" döneminde hiç bir zaman bu kadar yoğun sayıda insan ülkesini terketmek zorunda kalmamıştır ve tarihimizin hiç bir döneminde halk, kitlesele biçimde çöplüklerde gıda aramamıştır, bir ekmek için birbirini ezmemiştir, tarihin hiç bir döneminde bu kadar çok ve yaygın biçimde kadınlar ailelerini geçindirebilmek için kendilerini satmamıştır... Bütün azgın faşistler, katliamcılar parlamento ya dolduruldu. Parlamento, faşist terör suçlarının korunduğu bir mekan durumundadır. "Parlamenter ahmaklık" faşizmin doğru analizini önlemektedir. Daha da ötesi, **devlet** kavramının da bilinen anlamı değiştirilmektedir.

Peki bunları kim yapıyor? "Devletin içine sızmış" birkaç "çeteci" haydut mu yapıyor? Devlet, hukuk, yasa, mahkemeleri, parlamentosu, siyasi kurumları, hapishaneleri, polis teşkilatı, ordusu ve bürokrasisi ile bir bütündür ve bu kuruluşun belkemiğini "Kemalist ordu" teşkil eder. "Çetelerin" işte böyle bir devletin kullandığı katiller olduğu açık değil mi? Bu çetelerin ipleri uzanıp "Kemalist ordu"nun "mümtaz" subaylarının parmak uçlarında titreştiği ve bu kuklaların onların parmak hareketiyle oynadığı hergün kendisini elevermiyor mu? "Yeşil'in villası MIT karargahının yanında "mümtaz" subayların komşusu çıktı. Çete elebaşlarının ünlü kontracı Tuğgeneral Veli Küçük ile günlük telefon konuşmaları ortaya çıktı, ama bu "Kemalist" ordu genelkurmaylığı dokunamadı. Sayısız cinayet işleyen MIT köpeği Cengiz Ersever bu işleri ordu görevlisi olarak yaptı, ülkücü mafyacı, MIT'çi TIT'çi Semih Tufan Gülaltay, bir emekli binbaşı'nın evinde yakalandı. 12 Eylül öncesinde ülkücü faşistlerin bir dizi cinayeti ünlü kontracı subay Fehmi Altınbilek'in kendisine zimmetli silahıyla gerçekleştirilmişti. Çete örgütünün "gururlu" savunucusu Tansu Çiller'in sevgili paşası Doğan Güreş, bu ordunun Genelkurmay Başkanı idi. Sivas katliamını seyretmekle yetinen yine bu ordu idi vs...

Şeriatçı harekete karşı halkı "laikliği" savunmaya çağıran Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, otuz küsur yıllık politika ve yöneticilik yaşamında şeriatçılığı ülkenin başına bela edenlerden biridir. Bu "anti-şeriatçı" ordunun 12 Eylül'cü beş generali devrime karşı şeriatı özendiren, onlara yolu açan ve konuşmalarında "ayetlerle" vaaz veren kişilerdir.

Toplumu, Kemalizmin aslında bu olmadığının, onların sahtekarlık yaptığını inandırmak için çaba gösterenler ve "cumhuriyet kanunlarını", "devrim kanunlarını" desteklemeye çağıranlar, bu gerçekler karşısında hayal kuruyorlar. Ama **İbrahim Kaypakkaya** ve önderlik ettiği Komünist Parti, Kemalizm hayranı aydınlarımızın hayalleriyle değil, gerçekle ilgileniyordu. O yüzden de ordu, devlet ve Kemalizm hakkında doğru hareket etmekte haklı ve saygın bir ün kazandı. Komünistler toplumsal pratiğe bakarak karar verirler. Ülkenin mutlu bir hayata ulaşması için onlardan daha duyarlı bir siyasal parti ve grup yoktur. Ülkenin bu hale gelmesinde aydınlarımızın "Kemalist" ahmaklığının büyük rolü vardır ve artık toplumumuzda bu tür ahmaklık bağışlanamaz bir lüks durumundadır. Aydınlarımız aymazlığı bırakıp Kaypakkaya'nın demokratik halk devriminin parlak ışığını izlemeleri büyük bir tarihsel önem kazanmıştır ●

Dip Notlar:

- (1) 1993'te Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in Uluslararası İlişkiler Bölümü ile ilişki kuran Rusya komünistlerinin Mao'nun görüşlerini hiç bilmedikleri anlaşılmıştı ve Mao'nun Seçme Eserleri'nin İngilizcesini istemişlerdi. Çünkü "SSCB'de Mao'nun kitapları yasaktı ve hiç basılmamıştı!
- (2) Bunlar 12 Eylül öncesinde hemen hemen her platformda komünistlere ve devrimcilere saldırdılar. Siverek'te ve Adana'da komünistleri öldürdüler.
- (3) Kemalist Düşünce Demekleri, Çağdaş Yaşamı Destekleme Demekleri vs. ile İlhan Selçuk, Atilla İlhan ve diğer pek çok aydın, daha önceki tavırlarıyla kıyaslanmayacak kadar devrimci güçlere karşı dillerini sivirttiler.
- (4) Bulgaristan Çiftçi Birliği Partisi, seçim yoluyla iktidarda iken, faşist bir darbe tehlikesine karşı, Bulgaristan İşçi Partisi ona ittifak önerisinde bulundu ve böyle bir miting düzenledi. Ancak Çiftçi Birliği Partisi'nin hükümeti mitinge saldırdı ve 5 İşçi Partili öldürüldü. Buna karşın İşçi Partisi, ÇBP'ye ittifak çağrısını yapmaya devam etti. 1921'de yapılan derbeden sonra, ÇBP içinde gerici politikayı yönlendiren 4 MK üyesinin ajan olduğu ortaya çıktı ve ÇBP, saflarında devrimci bir temizlik yaparak İşçi Partisi ile Halkın Birleşik Cephesi'ni kurdular ve devrimi başardılar.
- (5) Kanun ve yasa dilindeki Osmanlıca sık sık hukukçular tarafından yakınının konusu oluyor ve zaman zaman yapılan açıklamalarda, kimi yasa ve kanunların 18. ve 19. yüzyıldan kalma olduğu belirtiliyor. Özellikle ordu ve polis teşkilatının iç hizmet kanunlarında bu çok yaygındır.
- (6) Çin Komünist Partisi'nin, "Barış Cephesi", "Anti-faşist Halk Cephesi" konularındaki mücadeleyi anti-emperyalist ve proleter devrim mücadelesine bağlı olarak ele alması ve KP'nin örgütsel, siyasal bağımsızlığını titizlikle koruması muzafer bir tarihsel deneyim olarak doğrulanmış oldu. Buna karşılık, direnişin öncüsü ve ülkenin en güçlü siyasi örgütleri olan Fransa, İtalya KP'leri ve diğer partilerin sonuçta sınıf mücadelesini, anti-faşist mücadeleye ve "Barış Cephesi"ne tabi kılma politikaları bu ülkelerde yeniden burjuva diktatörlüğünün kurulmasına yol açtı.
- (7) Komünistlerin 1943'te dağıtılmasında, kimi ülke devrimlerine müdahalede yapılan yanlışlıklar belli başlı gerekçelerden biridir. Bu dönemde Fransa, İtalya, Yugoslavya ve diğer partilerin uzlaşmacı çizgileri henüz belirlenmemiştir. Çin Komünist Partisi'nin doğru taktikleri hakkında ise Stalin özeleştiri yapmakla birlikte bu diğer partilere genelleşmemiş ve sonuçta bu partilerdeki yanlış çizgi sistemleşerek kendi ülkelerinde burjuvazinin iktidarı ele geçirmesi ile sonuçlanmıştır.
- (8) Komünist Enternasyonalde Faşizm Tahlili. E. Lewerenz. Sol; Yayınları, Sf: 157-158
- (9) Aynı eser, sf: 161;
- (10) Adı geçen eser, Sf: 165

SUBJEKTİVİZMİN ÖRGÜTSEL İLİŞKİLERDEKİ YANSIMASI:

SEKTERİZM -I-

Çeşitli sınıf ve katmanlardan insanlar, parti programını kabul ve onun hayatla bütünleşmesi için pratik mücadele kısıtlarına bağlılık temelinde komünist partisine katılırlar.

Küçük burjuvazinin yoğun biçimde bulunduğu ülkelerde, bu sınıfa (katman) ait bireyler, gerek inançları, gerekse ekonomik istikrarsızlığın yeni siyasal tercihlerle zorlaması veya bir dizi öznel ve nesnel koşullandırmanın sonucu olarak, Proletarya Partisinin saflarına akın ederler. Proletarya Partisi, kendi disiplin anlayışına uyan ve belirlediği görevleri yerine getirme inancında olan bu sınıfa ait devrimcilere kapısını açar. Ancak, ekonomik anlamda istikrarlı bir sınıf olmayan, her türlü değişime yol açan dalgalanmalardan "aşırı" derecede etkilenen küçük burjuvazi, kendi varlığını borçlu olduğu bu ekonomik temeldaki istikrarsızlığını, siyasal alanda da yaşar. Görüşlerindeki tutarsızlık, sağ ile "sol" arasındaki bocalama, devrimci dalgaının yükselmesiyle orantılı "maceracılığı" ve sınıf mücadelesinden "iltihak", hepsi de istikrarsız ekonomik temeline ve bunun doğal bir sonucu olarak görüşlerine yansıyan ve açığa çıkan olgulardır. Doğal olarak niteliği gereği devrimden yana tavır alan ve bunu parti saflarında maddileştirme amacıyla örgütlenen küçük burjuvazi, yukarıda olgusal durumlarına işaret ettiğimiz istikrarsızlığından dolayı henüz örgütsel bakımdan katıldığı Proletarya Partisi saflarına, ideolojik bakımdan katılmamıştır. Mao Zedung bu durumu, "Küçük burjuva devrimcisi niteliği taşıyan parti üyeleri, partiye örgütsel olarak katılmışlardır, ama ideolojik açıdan henüz partiye katılmamışlardır" (1) şeklindeki tespitiyle ifade ediyor. Zaten örgütsel olduğu kadar ideolojik bakımdan da Proletarya Partisine katılmış olsalardı, söz konusu küçük burjuva devrimcileri, nitelik değişime uğrayarak proletaryanın saflarına geçecek ve konum değiştirmiş olacaktı. Bu süreç, her ne kadar örgütsel katılımı başlasada, ideolojik-politik ve daha tam bir ifadeyle dünya görüşü noktalarında devam ederek tamamlanacak olan uzun bir süreçtir. Bu sürecin uzunluğu ya da kısalığı söz konusu küçük burjuva kökenden gelen bireyin her bakımdan esas olarak proletarleşme istemi ve çabasına bağlı iken, diğer yandan bu istem ve çabaya cevap veren bir dizi dış koşula da bağlıdır. İşte bu uzun süreçte Proletarya Partisi saflarında, örgütsel ilişkilerde, siyasal tavırlarda ve ideolojik aşırılıklarda görülen her türlü proleter (sınıf dışı) eğilim, küçük burjuvazinin proleter ideoloji ile çatışmasına ve inatçı di-

rencinden kaynaklanan bu çatışmadaki görecel galibiyetine dayanmaktadır. Bu görecel galibiyetin yaşandığı küçük burjuva yönün pratiğe damgasını vurduğu süreçte, Proletarya Partisi saflarında bir dizi yanlış inceleme tarzı ve bu tarzdan kaynaklanan hatalı eğilimler ve tavırlar gündeme gelir. Bu hatalı tavırlar ve eğilimler, kendisini dönem dönem "liberalizm" şeklinde, dönem dönem ise "sektörizm" şeklinde gösterir. Yazının esas amacı, öznelciliğin örgütsel ilişkilerdeki yansıması şeklinde açığa çıkan sektörizm olduğu için, biz sektörizm ekseninde öznelciliğe ve liberalizme kısaca değineceğiz. Zira, sektörizmin ortaya çıktığı yerde bunu besleyen öznelci düşünce yöntemi ve koşulların değişimine göre onun liberalizm biçiminde ortaya çıkar. Dolayısıyla, sektörizmin bütünlüklü olarak incelenip değerlendirilebilmesi için, onun bu iki ilişkisine de değinmek gerekir.

Bilindiği gibi, her pratik davranışa yön veren bir düşünce vardır. Doğru davranışlar ancak doğru bir düşünceye bağlı olarak ortaya çıkarlar. Sosyal pratik içerisinde öne çıkan sorunların doğru bir yöntemle çözülmesi ve aşılması için, sorunun doğru bir yöntem ile incelenerek tahlil edilmesi, çelişkilerin açığa çıkarılarak çözüm araçlarının belirlenmesi, bu araçlar aracılığıyla (pratik) dönüşümün gerçekleşmesi gerekir. Aksi durumda incelemede düşülecek öznelcilik, nesnel gerçeklikle uyum içinde bir bilgilenmeyi sağlayamayacağından, nesnel gerçekliğin dönüşümü sağlanamayacak, yanlış anlayış ve yanlış bakış açısından kaynaklanan yanlış bir pratik izlenecektir. Zaten sektörizm, her türlü gerçekliğin subjektif yorumuna dayanan, tepkiciliğe, aşırılığa bağlı olarak sergilenen pratik tutumların bütünüdür. Kısacası, nesnel gerçekliğe denk düşmeyen hatalı pratik tavır alıştır. Bu tavır belirleyen ve ona zemin oluşturan bir "haklılık" nedeni olarak görülen düşüncede, öznelci yöntemin belirlediği bir düşüncedir. Bu nedenle, sonuç olarak açığa çıkan sektörizmin çeşitli biçimler altındaki durumlarına geçmeden önce, ona yol açan neden üzerinde, yani öznelcilik üzerinde durmamız gerekiyor. "Zira, bütün sektör düşünceler öznelcidir, devrimin gerçek ihtiyaçlarına ters düşerler. Bu nedenle sektörlüğe karşı mücadele ile öznelciliğe karşı mücadele bir arada yürütülmelidir." (2) Bundan hareketle, sonuç ile neden arasındaki diyalektik bağlantıyı konumuz özgölünde ele aldığımızda, sektörizme giden yolun öznelcilikten geçtiğini, bu her iki olgunun birbirlerini bütünlendiğini rahatlıkla görebiliriz Mao'nun belirtmiş olduğu mücadeleyi birarada yürütmenin ge-

rekliğini yakalayabiliriz.

Nesnel gerçeği dönüştürmeye uyarlanan doğru bir pratiğin, nesnel gerçeği yansıtan doğru bir bilgilenme ile mümkün olacağını belirtmiştik. İşte tam da bu noktada, Mao'nun özellikle belirttiği "öznelcilik ile mücadele" edebilmek için, diyalektik materyalizmin bilgiye doğru yaklaşımındaki belirleyiciliği özel bir önem kazanıyor. Çünkü, bilgiye doğru yaklaşım ancak diyalektik materyalist bakış açısıyla sağlanabilir, başka bir şekilde değil. Evet öznelcilik, nesnel gerçekliğe tek yanlı, üstün konu baktığından, bu bakışın bir sonucu olarak gerçeği bir bütün yansıtmayan bölük-pörçük bilgiye ulaşır. Öznelci irade, gerçeği böylesine bölük-pörçük gördüğünden, kendi pratiğini, bu pratiğe bağlı olan tutum ve davranışlarını böylesine bir "gerçeğe" dayandırdığından nesnel gerçeğe nüfus edemez. Dolayısıyla pratik olarak onun karşısında hükümsüz kalır. Öyle ise bilgilenmenin diyalektik yöntem açısından nasıl ele alındığına dikkat çekmek gerekiyor. Somut koşulların somut olarak tahlil edilmesi, somut bilgilerin elde edilerek yanlış pratiklerin, tavır alışların ve eğilimlerin sergilenmemesi için doğru bilgilenme yönteminin ve bu yöntemin dayanacağı doğru inceleme tarzının altını çizmek gerekiyor. "Bilgi sürecinin ilk adımı, dış dünyanın şeyleriyle temasa gelmektir ve bu, algılama aşamasıdır. İkinci adım, yeniden düzenleme ya da kurma (inşa) yaparak algı verilerinin sentezine ulaşmaktır. Bu ise, kavram kurma, yargılama ve çıkarsama aşamasıdır. Algılarla elde edilen veriler zengin ise (bölük-pörçük değilse) ve gerçekle uygunluk halindeyse (hayali değilse), ancak o zaman bu gibi verilere dayanarak geçerli kavramlar ve teoriler kurabiliriz." (3) Kavramlar ve teoriler, Mao'nun bilginin diyalektik hareketine ilişkin yukarıda özetlemiş olduğu sürecin sonunda ortaya çıkar. Nesnel gerçeğin insan beynindeki yansımalarıdır. Dolayısıyla, nesnel gerçeğin diyalektik açıdan tahliline dayanan, bilgi özgüllükleri oldukları için, sosyal pratiğe dönük olarak atılacak doğru adımların güvenilir temelini oluştururlar. Bilgi nesnesinin, insan tarafından doğruya en yaklaşık bir şekilde kavranılması sosyal pratiğe bağlı bir süreçle gerçeklik kazanırken, bu sürecin kendisinin de (sosyal pratiğin) bilginin materyalist tahlili olduğunu belirtmemiz gerekiyor. İşte öznelcilik tam da burada, bilginin materyalist temelinden kopararak, diyalektik gelişme süreci içerisinde doğru olarak kavranılmayıp kaynağını kaybediyor. Bu durum kendini en açık biçimiyle sorunların incelenmesinde ve çözüm yöntemlerinin belirlenmesinde gösterir.

Sorunlar, çözülmesi gereken çelişkileri ifade ederler. Ancak her sorun, farklı özgüllükteki bir çelişkiyi barındırdığı için, çelişki kendi niteliğine denk düşen farklı çözüm yöntemlerinin devreye sokulmasını zorunlu kılar. Sorunun doğru çözümüne uyarlanacak doğru bir yöntem, ancak çelişkinin doğru bir biçimde niteliğinin belirlenmesine bağlıdır. Böylece çelişkinin, daha doğrusu onun olduğu yaşamın her alanında çelişkilerin tanınması ve niteliğinin tespit edilmesi, bunun sonucunda ona (niteliğine) uygun yöntemin belirlenmesi, amaca ulaşmak için izlenmesi gereken biricik bilimsel yoldur. Örneğin, Komünist Partisi saflarında ortaya çıkan sorunların niteliğinin, öznelci bir tarzda yanlış tespit edilmesi, yanlış bir yöntemin ele alınmasını dahası sorunların KP'nin yararına olacak bir çözüm yerine zararına olacak bir çözümü ortaya çıkaracaktır. Oysa KP'yi sahiplen her insan, böylesi zararlı sonuçlara yol açacak bir yöntemi onaylayamaz. Ancak, istenilen ile gerçekleşen arasında sürekli bir çelişkinin olduğu da bilinen bir gerçektir. İstenilen ile gerçekte olan arasındaki bu çelişki ya da farkı asgarîye indirmekte, düşünce yöntemimizdeki öznelciliğin ve onun kalıntılarının ortadan kaldırılmasına yönelik çok yönlü bir çaba içerisinde olmayı gerektirir.

Diyalektik materyalist bilgi teorisini sosyal pratikle kopmaz bağı içerisinde inceleyen ve bu teoriyi derinlemesine geliştiren Mao, özellikle öznelci ve tek yanlı düşünce yönteminin, diyalektik materyalist bilgi teorisini kavramamanın bir sonucu olarak ortaya çıktığını, bunda mücadele açısından bir dizi olumsuzluklar doğurduğunu ısrarla vurgularken, öznelciliğe karşı yoğun bir mücadele içerisine giriyor. Bu düşünme yönteminin zararlı sonuçlarına dikkatleri çekiyor: "Bir sorunu incelerken öznelcilik, tek taraflılık ve üstün körüden kaçınılmalıdır. Öznelcilik demek bir soruna nesnel olarak yani materyalist görüşle bakmayı bilmemek demektir. Tek taraflılık demek, sorunlara bütünüyle bakmayı bilmemek demektir veya yalnız ağacı görüp ormanı görmemektir. Bu şekilde ise, çelişkileri çözümleme metodunu bulmak devrim görevlerini yerine getirmek verilen işi tam yapmak ya da Parti içindeki ideolojik mücadeleyi doğru olarak geliştirmek imkansızdır." (4)

Demek ki, öznelcilik, her türlü hatanın düşünsel temelidir. Sorunların kapsamlı ve bütünlüklü biçimde incelenmesi yerine sınırlı ve bölük-pörçük incelenmesi, sorunların gerçek kaynaklarına inilmemesi, doğal olarak istenilen gerçeğe uygunluk arz eden çözümlerin

üretilememesi, hepsi materyalist diyalektik bakış açısının yerine, bilincinde olsun yada olmasın son tahlilde metafizik bakış açısının geçirilmesiyle ilgilidir. "Bir şeyi bilmek için bütün yanlarını, bütün bağlantılarını ve ara bağlantılarını iyice kavramamız, incelememiz gerekir. Bunu tam olarak asla başaramayacaksa, çok yanlışlık, yanlışlıklara ve katıllığa karşı en iyi güvencedir." (5) İşte gerçeği yaklaşık olarak yakalamanın kendi istem ve dileklerimiz yerine nesnel gerçeklikten yola çıkmanın ve tekrar ona dönerek onu değiştirmenin ve bunu tekrar tekrar deneyerek gerçeğe "biraz daha" yaklaşmanın "güvencesi". Lenin'in işaret ettiği diyalektik inceleme yöntemine bağlı olan bir bilgilenmeyle olasıdır. Bunun olmadığı yerde, ya da "bu sözlerin unutulduğu yerde" öznelcilik kapımızı çalar ve bizi gerçekler dünyasından sürekli uzaklaştırarak "düşler" dünyasına götürür. Etrafımıza ve kendimize şöyle bir baktığımızda, birçok defa pratiğimize öznelci düşüncenin yön verdiğini biraz gecikerek olsa görürüz. Öznelci düşüncenin yön verdiği pratik, elbette hatalı bir pratik olacaktır. Çünkü, nesnel gerçekliğin yasalarının bilinmesine bağlanmayan bir pratik, karanlıkta el yordamıyla yürümeye yol açacağı için bizi hedefimize ulaştırmayacak, aksine bu tutumumuzda ısrar edersek, uzaklaştıracaktır.

"Nesnel gerçeklere dayanan ve onlara uyan bütün düşünceler doğrudur ve doğru düşüncelere dayanan bütün eylemler doğru eylemlerdir." (6) Elbette, doğru düşünce objektif koşulların elverişli olmadığı koşullarda maddileşmez, ancak objektif koşulların elverişli olduğu her durumda, bu koşulların doğru bir şekilde değerlendirilmesi, çalışmalarımızın bu değerlendirmeler ışığında gerçekleşmesi nesnel gerçekliğin kavranılmasıyla mümkündür. Nesnel gerçekliğin kapsamlı bir şekilde incelenerek kavranılamadığı yerde ortaya çıkan pratik, daha başından doğruya ulaşamayacak olan yanlış bir düşünceye bağlanmıştır. "Hiç bir komünistin aklından çıkarmaması gereken temel çalışma yöntemi, çalışma siyasetlerimizi somut şartlara göre belirlemektir. Yaptığımız hataların nedenlerini araştırdığımızda, bunların hepsinin belirli zaman ve yerdeki gerçek durumdan uzaklaştığımız ve çalışma siyasetlerimizde subjektif davrandığımız için ortaya çıktığını görürüz." (7) Zaten, Lenin'in Marksizmin "yaşayan ruhu" olarak ifade ettiği "somut koşulların somut tahlili" ilkesi, tam da kapımızın subjektivizm tarafından çalışıldığı yerde dört elle sarılmamız gereken bir ilke değil midir? Koşulların değişiminin özünü yakalayarak, düşüncelerimizi bu yeni koşullar ışığında gözden geçirmek, her yeni koşulun kapsamlı bir araştırmasını yapmak, bu bağlamda yeniye böylesi sağlıklı bir araştırmanın maddi zemini üzerinde açık olmak,

öznelciliğin her çıktığı yerde yenilmeyle olasıdır. Bu demektir ki; öznelcilik, değişen koşulları görmemizde önünde ciddi bir engeldir.

Bugün her türlü somut koşulların tahlilinin dışında, zaman ve mekandan bihaber "tutucu" bir tarzda olguları değerlendirmek, buradan abartılı sonuçlar çıkararak sürekli sürecin ilerisinde sekte politikalar ve düşünceler ortaya atmak; nesnel gerçekliğin zahmetli olan araştırılması ve tahlil edilmesi gereksizliğine inanılarak tek yanlı subjektif düşünme ve inceleme yönteminin doğruluğu kendinden menkul politikalarının yaşama dayatılmasının önemli bir nedenidir. Oysa doğru politikalar, yaşamın somut tahliline dayandıkları noktada değişirici, dönüştürücü, harekete geçirici bir misyon oynayabilirler. Öznelciliğin nesnel gerçeklikten uzaklaşarak, nedenlerinden kopardığı sonuçları tüm zamanlar için savunması, hiç bir somut tahlile denk düşmeyen nesnel bilgiye ulaşamaması, sınıf mücadelesi açısından ağır tahribatlara yol açacak, dogmatizm ve görgücülük gibi sakat anlayışların ortaya çıkması kaçınılmaz olacaktır. "Bir kimse, çelişkilerin özelliklerini bütünüyle ve her aşamayı ayrı ayrı incelemese, olaya nüfuz etme ve çelişkinin en ince özelliklerini inceleme gereğini yadsır, yalnızca uzaktan görmekle yetinir, onu çözümlenmeye (bir soruyu yanıtlamaya, bir anlaşmazlığı çözmeye, bir görevi yapmaya ya da askeri bir hareketi yönetmeye) kalkışırsa işte buna baştan savma iş yapmak denir. İşler böyle ele alındımı bela hazırdır, dogmacı ve görgücü yoldaşlarımızın hata yapmalarının nedeni, şeylere bakış yollarının öznel, tek yanlı ve üstün körü olmasıdır. Tek yanlışlık ve üstün körü lükte, özneliktir ve öznel bir yöntem gerektirir." (8)

Mao Zedung yoldaş, ne kadar açık bir dille ifade ediyor. Öznelciliğin bir nevi düşünme ve araştırma tembelliği olduğunu da rahatlıkla söyleyebiliriz. Araştırmayanın söz hakkınıda olmayacağını başka türlü açıklayamayız. Nasıl ki, sosyalizmde "çalışmayan" bir ilke olarak "yiyemiyorsa", araştırma zahmetinde bulunmayan bir KP' üyesi de "söz hakkını" yitirmiş olacaktır. Çünkü, birinin varlık nedenidir. Araştırmayan bir insan doğal olarak söz hakkını "boş gevezelik" için kullanacaktır, ki KP'nin böylesine boş gevezeliklere değil, ciddi araştırma ve incelemeye dayalı sosyal pratiğe hizmet edecek olan tahlillere ihtiyacı vardır.

Sekterizme geçmeden önce, subjektivizmin dogmatizmle olan ilişkisine de kısaca değinmek gerekiyor.

Eğer, bilincimizin kaynağı durumunda ki realitenin sürekli bir hareket içerisinde, değişim ve dönüşüm sürecinde olduğunu diyalektik materyalizmin ilkeleri ışığında kabul ediyorsak, bundan, bilincimizin genel nitel süreçleri

ve bu süreçlerin özgün aşamaları şeklinde ortaya çıkan micel değişimleri kavraması, kendi derecesini, gelişmenin bu son değişimine göre yeniden belirlemesi gerektiği sonucu çıkar. Nasıl ki, proletarya ideolojisinin MAOİZM ile ulaştığı doruk noktanın kabul edilmemesi durumunda gelişme eksik, dar, sınırlı, maddi gerçeklik açısından bir yetersizlik düzeyinde "kavranılabaksa", bu yetersizliğin yeterlilik düzeyinde kavranılması için MAOİZM doruğunun bilince çıkarılması gerekir. Bilince çıkarılmadığı, dünyayı değiştirmenin bir anahtarı olarak görülmediği noktada yeni devrim sorunlarının çözümsüzlüğü kapımızı çalacaktır. Geçmiş teori, somutu yakalayamadığı ve yeni olanı açıklayamadığı, kısacası gerçeklikten kopartıldığı noktada, gerçekler teorisinin "eski" düzeyine uydurulmaya çalışılacağı için dogmatizm, belası hazırdır. Çünkü dogmatizm teoriyi somut koşullara uyarlama yerine, somut koşulları teoriye uydurmaya çalışır. Sonuçta yaşamın canlılığını yakalayamadığı için, onu değiştirmede teorisinin gücünü gatre uğratır.

Diyalektik bakış açısına göre, gerçekler olgulardadır. Bize düşen görev; gerçeği olgularda arayarak tahlilci bir tarzda ona ulaşmak, onu bu tahlilin sonucunda orada bulmak, teorilerimizi, siyasetlerimizi ve düşünce alanımıza giren her türlü bilgiyi ondan çıkarmak, tekrar ona yönelerek bilinçli ereğimizin değişim öngörüsünü gerçekleştirmek, maddeden bilince, tekrar maddeye geçiş diyalektiğini bir an olsun unutmamak, her şeyi tahlilci bir yöntemle, somut koşullar ışığında ele almak, bilincimizi bu tahlil sonuçlarına göre yenileyebilmek, değişime uğratabilmek, daha doğrusu "yeniye" açık olmaktır. Bu eskinin inkarı şeklinde değil, somut koşulların her aşamadan bir diğer aşamaya geçişinde görülen diyalektik hareketin yakalanması, bilincimizin bu hareketi yansıması olarak algılanmalıdır. İşte bilincin bu harekete kapılarını kapattığı yerde, tüm koşullar için bir tek doğrunun ya da "doğruların" ilan edilmesi, dogmatizm tehlikesine dair ciddi bir işaretler. Dogmatizm somut pratikten kopmak demektir. Somut pratiğin olgular temelinde incelenmemesi, düşüncenin ortaya çıkan bu yeni pratiğin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda yenilenerek devrimleştirilememesi, somut gerçekliğin yerine "ölümsüz doğruların" geçirilmesi, ustalarında belirttiği gibi; Marksizmin yaşayan özünün, yani somut koşulların somut tahlilinin reddedilmesi, bunun yerine cansızlığın geçirilmesi demektir. "Biz Marksistiz ve Marksizm bize bir meseleyi ele alırken soyut tanımlardan değil, objektif olgulardan hareket etmemiz gerektiğini ve bize yol gösteren ilkelerimizi ve tedbirlerimizi bu olguların tahlilinden çıkarmamız gerektiğini öğretir." (9) Yukarıda, Mao Zedung yoldaş dogmatizmin panzehiri

olan ve izlememiz gereken yöntemden söz ediyor. Burada söylenene sosyal pratiğimizde vereceğimiz önem, subjektivizme ve onun siyasal cansızlık ve kuru teori yığınları biçiminde kendini dışa vuran dogmatizme karşı mücadeleimizde atmamız gereken ilk adım olacaktır. Dergilerimizde Marksizmin Türkiyelileştirilmesine yönelik vurguların bu açıdan taşıdığı önemi görerek, canlı yaşamda bu vurguya denk düşen çok zengin bir çaba içerisinde olmamız gerekiyor. Anahtar MLM'dir. Temel olan budur. Açılması gereken Türkiye devriminin kapılarıdır. Anahtarı nasıl kullanacağımızı bilmek ve bunda ustalaşmak için, kendi burnumuzun dibindeki koşulları en az bir Sovyet devriminin, Çin devriminin koşullarını bildiğimiz kadar, hatta onlardan daha da fazla bilmemiz gerekiyor. Kendi koşullarımızda ortaya çıkan gerçekleri öznelciliğe, tek yanlışlığa düşmeden nesnel bir tutum ile incelemek, genel dünya devrimci pratiğinin özeti olan teoriyi, koşulları dikkate alarak sınamak ve doğruluğuna pratik sonuçları bakımından ulaşmak, işte dogmatizmde, ilerde değineceğimiz (ele alacağımız) sekterizmde can düşmanı MLM yöntemi böylesi bir bakış açısını zorunlu kılar. "ML tutuma sahip olan bir kimse, ML'nin teorisi ve yöntemini çevrenin sistemli ve kapsamlı bir biçimde araştırılmasına ve incelenmesine uygular... ML teorisi Çin devriminin pratiği ile kaynaştırmak, Çin devriminin teorik ve taktik sorunlarını çözecek tutumu, bakış açısını ve yöntemi elde etmek amacıyla inceler... Böyle bir tutumu benimsemek, gerçeği olgularda aramak demektir. 'Olgular' nesnel olarak var olan şeylerdir. 'Gerçek' olguların iç ilişkileridir, yani onlara hükmeden kanunlardır. 'Aramak' ise incelemek demektir." (10) İşte Mao'nun çok özlü bir anlatımla bizlere sunduğu yöntem ve doğru ML tutum budur. Biz bu tutumu ne kadar benimser, öznelcilikten ne kadar çok uzaklaşırsak "araştırmanın söz hakkı olamaz" sözünü yerinde kullanma hakkını o kadar çok elde etmiş oluruz.

Öznelciliğe ve onun dogmatizmle olan ilişkisine değindikten sonra şimdiki sekterizme geçebiliriz ●

Dip Not:

- 1) MAO Cilt 3. Sf: 250
- 2) MAO Cilt 3. Sf: 52
- 3) MAO Teori ve Pratik, Sf: 17-18
- 4) MAO Teori ve Pratik, Sf: 44
- 5) LENİN'den Aktaran Mao, AGE, Sf: 45
- 6) MAO, Cilt 2, Sf: 175
- 7) MAO, Cilt 4, Sf: 250
- 8) MAO Cilt 4, Sf: 45
- 9) MAO Cilt 3 Sf: 81
- 10) MAO Cilt 3 Sf: 26

Gelecek; gerçeklere "dogmatikçe" sarılanların olacaktır!

Uzun Yürüyüş'ün (bilinmezliğin uzunluğunda kısa bir yürüyüş demek daha doğru olur) Haziran '98 sayısında Ali Taşyapan ile söyleşi yayınlandı. Yayınlanan röportajda yer alan bazı noktalar üzerinde durmayı gerekli görüyoruz. Zira İşçi Partisi gibi MGK'nın basın sözcülüğüne soyunmuş ve EMEP gibi devlet ile aynı ağız konuşmayı marifet bellemiş bir solun gerçek yüzünü görmek kitleler açısından çok daha kolay olacaktır. Dolayısıyla silahlı ya da silahsız tasfiyeciliğin ve sağ oportünizmin alabildiğine palazlanmaya çalıştığı ülkemizde, tasfiyeciliğin ve "yeni dünya düzeni"nin solda yarattığı bireyselliğin daha ince tarzlarını deşifre etmek önem arz etmektedir.

Yazıya konu olarak seçtiğimiz mesele Ali Taşyapan'ın kurmuş olduğu şu matematiksel denklemdir: **Özgür düşünce=örgütsüz düşünce.**

"Yani İbrahim aşılmaktan ziyade anlaşılmaya, kavranmaya çalışıldı diyebilir miyiz?" Tırnak içine aldığımız bu soru cümlesi Uzun Yürüyüş'e ait. Bu soruya Ali Taşyapan, "şimdi kavrama da, avukatlığa soyunma ile kavrama olmuyor" şeklinde başlayan konuşmasıyla cevaplamaya çalışıyor. Aynı örnek üzerine biz bir benzetme yapacak olursak; Uzun Yürüyüş'ün sorusu, iddia makamının bizleri suçlu gösterebilmek için tanıklara sorduğu avukatlık sorulara benziyor. Bu tür sorulara alışkın ve bu tür soruların kimlerden devşirme olduğunu gösterebilmek için bir anekdotu anlatmakta fayda görüyoruz: Yazar Oruçoğlu Almanya'nın Mannheim kentinde bir söyleşi yaparken, Doğu Perinçek'in kraldan çok kralcı taraftarları, o günlerde gündemde olan seçime ilişkin TKP(ML)'nin tavrı üzerine bir soru sorar. Soru şu; "TKP(ML) seçimleri hep boykot etmiştir (ki bu onların cehaletini gösteriyordu), yine boykot ediyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?" Soruyu soranlar bizlere dogmatik demeye çalışıyor fakat bunun için Oruçoğlu'nun tanıklığına ihtiyaç duyuyor. Bu soru Oruçoğlu'ndan çok başkalarını ilgilendirdiği için muhatapları soruya cevap veriyor. Konuyu uzatmadan sadece şu karşı soruyu soruyorlar: "İP ya da Aydınlık bir kez olsun seçimleri boykot etmiş midir?" Öyle ya, hep aynı taktiği belirlemek dogmatizm ise, dogmatizmin en büyüğü kendileridir. Ki bugünkü durumla-

rı da orduya sadakat noktasında ne kadar dogmatik olduklarını göstermektedir. Bu arada Oruçoğlu'na haksızlık etmeyelim: Oruçoğlu, konumunu dahi ayırt edemeyen o çok bilmişlere kendisinin bir sanatçı olduğunu hatırlatarak sorunun muhatabı olmadığını ve şayet soruluyorsa kendi düşüncelerini açıklayabileceğini belirtti.

Şimdi gelelim şu aşma meselesine. İbrahim'in aşılabilmesi için öncelikle onun seviyesinin yakalanması gerekmektedir. Bundan dolayı biz, Ali Taşyapan'ın çalışmasını büyük bir sevinçle karşılıyor ve devamını diliyoruz. Ve İbrahim'in seviyesini yakalayarak ileriye taşımak ve gerçek anlamda onu aşmak için o dönemi başlı başına bir eğitim çalışması olarak ele alıyoruz. Köklere dönüş yaparak Nihat Behram'ın çalışmasını, Oruçoğlu'nun romanını, Ethem Direkhan'ın derlemesini, Taşyapan'ın çalışmasını ve İbrahim'in tüm yazılarını gerillaya, militana ve tarafa eğitim çalışmasında kullanması için öneriyoruz. Öyle ki, Faik Bulut'un Filistin Rüyası adlı kitabında geçen bir kaç satırlık anıyı dahi oldukça önemsiyoruz. Ki bunların çoğu İbrahim için hayalci, dogmatik vs. deseler bile, "aman putumuza dil uzatıyorlar" biçiminde kıyamette koparmıyoruz. Hatta Taşyapan, Mustafa Mordeniz'in cezalandırılması sırasında İbrahim ile olan tartışmasını anlattığı için kimse, "bu bizim kutsal değerlerimize saldırıyor. Bizim biricik peygamberimiz böyle bir şey yapmaz, bu iftiradır" şeklinde feryad-ı figan etmedi. Çünkü İbrahim'in ve pek tabii ki Mao'nun bizlere öğrettiği bir bilimsellik var; bizler o anektod da İbrahim'in hatalı davranışını gördüğümüz kadar, O'nun düşmana ve işbirlikçilerine olan kinini ve siper yoldaşlığı tohumunu ektiğini görüyoruz. Oysa, O'nu aşmaktan bahsedenler, örneğin Uzun Yürüyüş'çüler, düşman ajanlarına olan bir operasyonumuzu; Kardelen Harekatı'mızı pekala tırnak içerisine alarak "Kardelen" şeklinde kullanabiliyor. Ya da gün olup M-L aldatmacalarıyla gerillacılığa heveslenilip, kısa süre sonra lümpen-proletaryanın yığın olduğu varoşlara pupa yelken açılabiliniyor. Ya da Ali Taşyapan gibi bilme ile yapma diyalektiğini ve kavramanın yapma ile olan ilişkisini unutup "kavrama da, avukatlığa soyunma ile kavrama olmuyor" diyebiliriz.

Ama bizler İbrahim'i anlamaya çalıştığımız için O'nu yeterli düzeyde kavradığımızı iddia etmiyoruz. O'nun seviyesini yakalamak, uygulamak ve derinleştirmekten bahsediyoruz. Ve bu yönelimimize ışık olabilecek her türlü çalışmayı sevinçle ve saygıyla karşılıyoruz. Ki bu anlayıştan hareketle Serdar Çakmak'ın hazırladığı ya da hazırlayacağı belgesel kaseti de merakla bekliyoruz. Hatta İbrahim üzerine eğilen ve O'nun gelişimine katkılar sunmaya çalıştığını iddia eden tüm aydınlardan, İbrahim'in Mao'dan sonra yoğun olarak etkisinde kaldığı Çarü Mazumdar'ın Sekiz Belge'sinin tamamını Türkiye Devrimci Hareketine kazandırmalarını istiyoruz. Bu arada, Çarü Mazumdar gibi istisnalar olmasa sağ liberalizmin bir ihtiyarlık hastalığı olduğuna olan inancımızın hepten pekişebileceğini belirtmeliyiz.

Yeri gelmişken ve Ali Taşyapan'da köylülüğümüze vurgu yapmışken bu memleketin "dogmatik" "köylüleri" olarak belirtelim: Öncelikle tüm kayma ve kırılmalara rağmen Proletarya Partisi ekseninde duran ve öncü kökenli olan tüm aydın, yazar ve sanatçılara saflarımız açıktır. Bugün **Garip Şahin** yeniden yekini ayağa kalkmışsa, bundan gurur duyarız. **Mehmet Çetin** ve **Emir Ali**'lerin kendi dar çevrelerinden uzaklaşarak devrimci savaşa biraz daha yaklaşımlarını bekleriz. **Oruçoğlu**'ndan bizleri eleştirmesinin iki, üç katı daha fazlasıyla düşmanı ve sistemi teşhir etmesini isteriz. **Ferhat Tunç**'un dalgaya göre yelken çevirmektense, hedefe kilitleyerek akıntıya karşı kürek çekmesini öneririz. Her ne kadar bizleri silahlı ekonomizmi ile eleştiriyor olsa bile **Serdar Çakmak**'ı bir "dogmatodaş" olarak saflarımıza çağırırız. Bizlerin kendisine Kürtçe türkü söyletmediğimiz yalanını Kemal Burkay karşısında kutsanmak üzere yumurtlamış olsa dahi, özeleştirme vermek kaydıyla **Emekçi**'ye gerillanın bir bardak demli çayını sunarız. Çünkü, bizler sanat ve bilim alanında osuruk çiçeğinden kardelen çiçeğine kadar tüm çiçeklerin yarışmasında fayda görürüz. Halk için, devrim için, gelecek için. Devrimci savaşı nasıl geliştirir ve bu memleketi nasıl kurtuluşa taşırız kaygısıyla ülkemizin Yenian Sanat Ve Edebiyat Formu'nu düzenlemeye biz hazırız. Aydınlığımız, yazarlarımız, sanatçılarımız bunu tartışmaya hazır mı? Yoksa kendi kafalarındaki

dogmalarla hareket edip "İdanof, İdanof!" diye bağıracaklar mı? Bizler düşmana hizmette ısrar edenlere karşı alabildiğine acımasızken, halka hizmette ısrar edenlere karşı alabildiğine açığız. Yeterki dogmatizminin farkında olmayanlar kendi dogmalarını parçalamaya çalışsınlar, cesaret etsinler.

"Bazı insanların yeraltı faaliyetinden kaçışı yorgunluk ve ruhsuzluk sonucu olabilir. Böyle insanlara ancak acımak uygundur; bunlara yardım edilmelidir, çünkü ruhsuzlukları geçecektir ve Filistinizmden, liberal-işçi politikalarından kaçma, yeraltı işçi sınıfı çalışmasına yönelme dürtüsü yeniden belirecektir. Ama ne zaman ki bu yorgunlar ve ruhsuzlar gazeteciliği platform olarak kullanırlar ve kaçışlarının bir yorgunluk, zayıflık ve entellektüel dağılmışlık ifadesi değil, aksine olumlulukları olduğunu ilan ederler ve kafayı 'etkisiz', 'işe yaramaz', 'can çekişen' vb. yeraltı faaliyetine atfederler, işte o zaman bu kaçkınlar işçi sınıfı hareketinin en kötü danışmanları ve dolayısıyla tehlikeli düşmanları haline gelirler." (Lenin'den aktaran Tony Cliff, Partinin İnşası, Cilt I, Syf: 240)

Lenin'den yaptığımız bu aktarmaya sadık kalarak diyebiliriz ki; bizler bu konuda oldukça tecrübeliyiz: Bolşevik Partizan, Maoist Parti Merkezi, Komün, Doğu Rüzgarı ve nihayet Uzun Yürüyüş gibi nice gazeteciliği platform(cuk) olarak kullanıpta kendi sesinin ekosuna gömülenlere denk geldik. Şimdilik Uzun Yürüyüş kaplumbağa temposuyla yürümeye devam ediyor. Yarıştığının bir şaşkın tavşan olmadığını hatırlatırsak hep birlikte onunda sesinin ekosuna gömüleceği tarihi izlemek üzere bekleyebiliriz. Ancak burada ilginç ve yeni bir örnekle karşı karşıyayız. Ali Taşyapan hem yorgunluğunu ifade ediyor ve açık açık "ben tökezledim" diyor, hem de örgütsüzlüğü, siyasetin kirliliğini, özgür düşüncenin örgütsüz düşünce olduğunu vaaz ediyor. O halde bu ikili tavır karşısında bizim tavrımız ne olacak? Pek tabii ki bizimde tavrımız ikili olacak; yorgunluğunu samimice ifade ettiği oranda yeniden dirilecek bir unsur olarak görmek ve O'nu kazanmaya çalışmak; ama bu yorgunluğunun faturasını örgütlü devrimciliğe çıkardığı ve bir şekilde yeraltı yaşamını olumsuzladığı ve bunu kitlelere empoze et-

meye çalıştığı oranda "işçi sınıfı hareketinin en kötü danışmanları ve dolayısıyla tehlikeli düşmanları"ndan biri olarak görüp mücadele etmektir. Şimdi biz Ali Taşyapan'ın birinci yönüne saygı gösterirken geliştirmekte olan ikinci yönünü yapmış olduğu röportajdan hareketle deşifre etmeye çalışacağız.

Ali Taşyapan mücadeleden kopuş sürecini ve bunun yıllarca üzerinde yarattığı utancı anlattıktan sonra, bu süreye zarfındaki durumu "kendimle sürekli kavga halinde oldum" şeklinde ifade edip o meşhur AMA'larla devam ediyor: "Ama bir taraftan da şunu gördüm, özgürce düşünebiliyorum. Örgüt disiplini diye bir şey yok." İşte bu noktadan sonra örgüt ortamına ve devrimci siyasete ilişkin tüm "yeni" buluşlarını sıralarken, malesef ne mutlu Taşyapan'a diyemiyoruz. Çünkü içindeki kavgalı halini burjuvaziden yana çözmeye başlayan Taşyapan ile bizler arasında antagonist çelişkiler başlamaktadır. Zira yeni dünya düzeni(sizliği)'nin çok daha üst perdeden sunduğu nimetlerden olan "yaşasın örgütsüzlük!" şiarıyla uzlaşmak proletarya için kazılan çukuru daha da derinleştirmektedir.

O meşhur AMA'lar gibi Ali Taşyapan'ın AMA'sına göre:

- 1- "Önünde çok geniş bir ufuk açılıyor, özgürleşiyorsun, istediğin gibi düşünebiliyorsun, yani beynin özgürleşiyor."
- 2- "İrdeliyorsun, geçmişte göremediğin ya da görmeyi engelleyen, artık yükü atığın için özgürleşiyorsun."
- 3- "Kültürel olarak, bakış açısı olarak, olayları değerlendiriş olarak atılım yapıyorsun."
- 4- "... örgüt içindeyken bir çok şeyi hayalci gördüğümüzü farkettim, romantizm. Kolaycı bir tarz."
- 5- "Bu arada siyasetten belli ölçüde tiksindim."
- 6- "İnsanın kişiliğini çabuk erozyona götüren bir alan."
- 7- "... devrimci siyaset de olsa siyasetin, genel olarak siyaset alanının belirli koşulları var. O koşullar da çetrefilli, zor. (Özellikle okuyacağınız cümleye dikkat edin -bn.) Dürüst insan orada yapamıyor, öbürleri de (yani dürüst olmayanlar-bn.) at oynatıyor. Böyle garip bir alan. O alanı düzenli hale getirmek, daha toplum için yararlı hale getirmek (bir daha dikkat-bn.) çok zor."
- 8- "Zaman zaman bir takım çok iyi önderler, güçlü önderler çıkıyor, belli ölçüde o alanın otlarını, çakal, dikenlerini ayıklıyor; ama her zaman bitmeye hazır, bataklık bir alan."
- 9- "Dolayısıyla ben şu anda direk siyasal, aktif örgütsel siyasal mücadeleden içerisinde yer almayı düşünmüyorum."

10- "Yani O alan da (yani siyasal alanda-bn.), kendi güzel özelliklerini bozmadan yürümek (bir kez daha dikkat-bn.) çok zor."

11- "...dünya solunda böyle bir eksiklik (örgütün amaç olarak fetişleştirilmesi - bn.) geldi geldi ve en sonunda kendisini bitirdi. Bugünkü örgütlerde de bu hastalık önemli ölçüde var."

12- "Siyasal alan gerekmez mi, gerekir; çünkü toplum hayatının bir parçası; ama ben kendi payıma orada yapamam, diyorum. Ezilirim, çok mutsuz olurum." (Okurdan ricamız; 7. maddeyi tekrar okuyun-bn.)

İşte otuz yıllık devrimci bir yaşamın çıkardığı sonuçlar. Tam da bu noktada Ali Taşyapan'ında ifade etmiş olduğu siyasetin sertliği devreye giriyor. Zira siyasette niyetlerin fazla bir önemi yoktur. Hepimizde biliriz ki, cehennemnin yolu iyi niyet taşlarıyla döşelidir. Dolayısıyla ileriye sürülen tezler üzerinde durmak zorunluluktur. Aksi takdirde sanat ve edebiyat dergisi olan Tohum'un 15. sayısında yazan Şaban Metin arkadaşın haklı kaygılarının maddi bir gerçekliğe dönüşmesi kaçınılmaz olur.

Şaban Metin arkadaş diyor ki, "Ancak onları (71 devrimci önderlerini-bn.) yazın dünyasında bir meta olarak kullananlara karşı, gerektiği gibi sahiplendiğimiz ise pek söylenemez." Ve yazısının ilerleyen satırlarında devam ediyor: "Neyse ki aynı durumlar (Mahir'in ve Deniz'in başına gelenler) İbrahim Kaypakkaya'nın başına gelmemiştir. Fakat bu gelmeyecek anlamına da gelmez. Bari buna izin vermeyelim." Cidden buna izin vermemek gerekiyor. 19 Mayıs günü Samsun'dan yürüyüş başlatıp Ankara'ya doğru yürüyen sözüm ona '68'li pas tutmuş tüfeklerin, berrak düşünceleriyle Kemalizmi yerle bir eden Kaypakkaya'nın mezarını ziyaret etmeleri boşuna değildir. Böylesi manipülasyonlarla İbrahim'in de başına çorap örölmek istendiği bir dönemde, iyi niyetlerle hareket eden unsurlarında yanlıgıları ve objektif tavırları üzerinde ciddiyetle durmak bir zorunluluktur. Zira bizler, 18 Mayıs'ların düşman üzerinde bir karabasan olmasını isteyenleriz ve dolayısıyla komünizmi kazanma azmiyle ona bağlanışımızı en ciddi eylemlerimizle ifade etmeye çalışanlarıdır. 18 Mayıs'lar düşman için alarma geçme işareti olmuyorsa, İbrahim'de tıpkı Deniz gibi tehlike olmaktan çıkmaya başlamış demektir.

"İnsanın en insani yönü, devrimciliğidir" cümlesini yazısına başlık yapan Şaban Metin arkadaşın şu satırlarıyla konumuza devam etmek istiyoruz: "Elbette bir insan olarak, toplumsal bir varlık olarak devrimciler de değişir. Değişimler; diyalektik materyalist çizgide sarmal bir gelişime uygun üst boyutta değişimler olabi-

leceği gibi, geri dönüşleri, savrulmaları içeren geri boyutta değişimler de olabilir. İkinci noktada söylediğimiz değişimler, yani geri çekilmeler insanda devrimci yönü bitirir. Devrimci yönü bitmiş, temel kadro ya da önderlik konumundaki insanlar eğer açıktan gidip düşmana teslim olmuşsa, bir takım siyasi gerekçeler ile sürerek dönemliklerini, ihanetlerini örtmeye çalışırlar." (Sanat ve edebiyat dergisi Tohum, sayı: 15, sayı: 24)

Şimdi Şaban Metin arkadaşın sarıh bir şekilde ifade ettiği bu doğrulara kabılarak ve O'nun kaygısını da giderme sorumluluğuyla hareket ederek, Ali Taşyapan'ın otuz yıllık tecrübesinin "ürünü" olan bu tezlere bakarak, bunları düzeltmediği ve özelleştirel yaklaşmadığı takdirde kendisine bir örnek, bir hain demek durumuyla karşı karşıyayız. Ki bu durumda O'nu Kaypakkaya ile olan anılarını meta olarak kullanmaya çalışan bir ucuz esnaf şeklinde değerlendirmekte kaçınılmaz bir son olacaktır. Ne ki, İbrahim hakkında çok kötü sözler söylememiş olsa dahi, ortaya attığı tezler aynı zamanda İbrahim'e yapılmış çok büyük bir kötülüktür. Çünkü biz biliyoruz ki, bugün Marksizmi inkara varanlar işe önce Stalin yoldaşı başlamıştır. Ve bugün Stalin yoldaşı "eleştiri" ile inkara kulaç atanlar burjuvazinin bataklığında debelenirken, ideolojiye "dogmatikçe" (ya da Stalin yoldaşı özgü tabirle ortadoksça) bağlı kalan bizler, gerilla bölgelerinden gelen haberlerin de yarattığı coşkuyla, midesinin açlığıyla gerilla ile aynı hedefe vuran tutsak gibi, kaleminizin mürekkebinin aynı hedefe vurmaya çalışıyoruz: **Bireysellik dünyasının küf kokan derinliklerine.**

Öyle ya; gerçeği aramaya çalışan büyük insanlar, gerçeği bazen tesadüfler sonucu bulur, Newton'un yer çekimi kuvvetini ve Arşimet'in suyun kaldırma gücünü bulması gibi. Büyük özgürlük arayışcısı Ali Taşyapan ise örgütten "kopması" için hiç bir ideolojik ayınlık veya uyusamama" söz konusu değil iken; "yorulmanın" bir ürünü olarak örgütlü yaşamdan kopmuş iken başına düşen elma sonucu özgürlüğü keşfetmiş bulunuyor. Ve tıpkı Arşimet'in "buldum! buldum!" nidalarıyla, "Kahrolsun siyaset bataklığı! Yaşasın örgütsüz özgür düşünce!" diye bağırıyor.

Kuşkusuz bağırarak, anlatarak serbest, boşaltıp rahatlamak için. Ne ki bazen bizler de boşalma ihtiyacı duyanız ve böylesi anlatımlar ile "topluma bir şeyler veririm" iddiasında olanların, iddialarının yanına kocaman kocaman ünlem işaretleri koyarız. Zira verilenin şekere bulanmış kurşun olması muhtemeldir.

Bir defa toplum çok daha genel bir kavram iken, halk, devrime ihtiyacı olan kesimleri ifade eder. Dolayısıyla

halka bir şeyler vermekten bahsetmek çok daha doğru olur. Ezen ve ezilenlerin bulunduğu toplumsal yapılarda ezilenlere, yani halka verilebilecek en büyük şey kurtuluşlarını sağlayacak olan toplumsal alt-üst oluş düşüncesidir. Ki bunun adı, üstüne basa basa vurgulamakta yarar var, **DEVİRİM**'dir. Ve bütün devrimlerin temel sorunu iktidar sorunudur. İktidar perspektifini kaybetmiş bir devrim hareketi, sözde devrim hareketidir, kayma ve kırılmalara uğrayarak reformize olmuş bir harekettir. O halde halka verilmesi gereken temel şey, siyasi mücadeleye katılması gerektiğidir. Siyaset yapma sanatıdır. Kim ki halkı siyasetten uzaklaştırmaya, onu siyasetten soğutmaya çalışıyor, o kaşarlanmış bir **BURJUVA**'dır. Bu burjuvalar belki Devlet(in) Güvenlik Mahkemeleri'nde halkı suçla teşvik etmekten yargılanmazlar, fakat halkın kendi yaptığı tarihe **HALKI SİYASETEN SOĞUTMAK SUÇU**'ndan sabıkalı olarak kaydedilirler. Siyasetin, "devrimci siyasette olsa siyasetin" dürüst insanların yapamayacağı bataklık bir alan olduğunu ve siyasi iktidar mücadelesinin ya da siyaset yapma sanatının biricik aracı olan parti ve örgüt ortamının oldukça zor olduğunu iddia ve empoze eden bir anlayış **HALKI SİYASETEN SOĞUTMA VE KİTLELERİ DEVRİMCİ ÖRGÜTLERDEN UZAK TUTMA** ("Provakatör gruplardan uzak durun" diyen yedek subay İşçi Partisi ile lojistik destek EMEP'in çağrılarına ne kadar da benziyor!!) suçuna daha ince bir tarzda iştirak etmiş demektir.

Her şeyin iki yanı vardır; olumlu ve olumsuz. Bu zıtların birliğidir. Uygun koşullarda zıtların birbirine dönüşerek nitelik değiştirmesi mümkündür. Ki eleştiriye tabi tuttuğumuz Ali Taşyapan'ın durumu buna oldukça iyi bir örnektir.

Otuz yıllık devrimci bir yaşam, tüm iyi niyetli çabalarına rağmen, zıddına dönüşerek sistem açısından ideal bir örnek durumuna gelmiş bulunuyor. Fakat özelleştirel bir yaklaşım ile bunun yeniden zıddına dönüşmesi mümkündür.

Ali Taşyapan her ne kadar özgür düşünce=örgütsüz düşünce şeklinde matematiksel bir denklem kurmuş olsa dahi, bunun mümkün olmayacak bir burjuva hayali olduğunu söylemek durumundayız. Çünkü içinde yaşadığımız sistemin kendisi başlı başına bir örgütlülüktür. Dolayısıyla YDD örgütünün basıncı altında "özgürce" düşünmekten, kendi devrimci örgütlerimizin basıncı altında özgürce düşünmeyi tercih eder ve bütün "dogmatik"liğimizle **PARTİLİ GİBİ DÜŞÜN, GERİLLA GİBİ YAŞA** şiarının üstüne basa basa vurgu yapar ve "yaşamın her alanında perspektif haline getir diye" çağrıda bulunuruz●

28. yıldönümünde

15-16 Haziran büyük işçi direnişi üzerine

İşçi sınıfının tarihinde görkemli bir sayfayı oluşturan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, aradan geçen 28 yıla rağmen belleklerdeki canlılığını koruyor/koruyacak.

Direniş; izlediği seyir, ulaştığı boyut, sarsıcı etkileri, kapsamı vb. özellikleriyle bir bütün olarak değerlendirildiğinde, işçi sınıfımızın tarihindeki en büyük eylemi olduğu kolayca anlaşılabilmektedir. Ne var ki, bu direniş siyasi iktidar hedefinden yoksundu. İbrahim yoldaşın ifadesiyle "işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziran'da doruğuna ulaştı." Siyasi iktidar perspektifinden yoksun olmasına rağmen, bu büyük direniş önemli ve unutulmaz kılan özellikler oldukça anlamlıdır. İşçi sınıfı, kendiliğinden gelme hareketle bir yandan devletin bariyerlerini aşarken, diğer yandan da reformist-revizyonist zincirleri parçalamıştır. Militer bir duruş, kararlı bir yönelim ve kitlesel karşı-koyuşla iki gün süren direniş, oldukça zengin deneyimler doğurmuş, öğretici sonuçların çıkarılmasına kaynaklık etmiştir. "İşçiler bütün burjuva ve küçük-burjuva revizyonist klikleri tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran günü Büyük İşçi Direnişi ve arkasından gelen sıkıyönetim, bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Bu arkadaşlar, işçi hareketinden ve onu izleyen zor mücadele günlerinde önemli dersler çıkardılar." (1)

1960'lı yıllar gerek ülkemizde gerekse dünyada oldukça önemli gelişmelere sahne oldu. Bu gelişmelerin en önemlisi hiç kuşku yok ki Büyük Proleter Kültür Devrimi'dir. Proletaryanın bilimsel ideolojisinin yeni bir niteliksel aşamaya ulaşmasının ana yatağı olan Büyük Proleter Kültür Devrimi, sadece Çin'i değil tüm dünyayı sarsan sonuçlar doğurdu. "Her şeyden önce işçi sınıfı ve emekçiler, sınıf mücadelesinde yollarını aydınlatan proleter ideolojinin ulaştığı yeni aşamanın katkılarıyla da silahlı mücadele olanağını yakaladılar. "Burjuva karargahları bombalayın" şiarı "her türden gericiliğe karşı isyan etmek meşrudur" haykırışına uzanıyordu. '68 Gençlik Hareketi'nin şekillenmesi, (ki bunda da Başkan Mao'nun önderliğinde gerçekleşen Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önemli katkısı vardır) sömürge, yarı-sömürge ülkelerde emperyalizme karşı tutuşulan isyan ateşleri, elverişli koşulların köşe taşlarını oluşturmuyordu.

Aynı yıllarda tarih; ülkemiz açısından da önemli gelişmelere tanıklık ediyordu. Türk devleti, tarihinin ayrılmaz bir parçası olan klik dalışları ve sürecin

getirdiği özgünlüklerle yol alıyordu. 1946'lara kadar süren tek parti dönemi 1950'lerde çok partili döneme evriliyordu. 1950'lerde ipleri tamamen ele geçiren Amerikan emperyalizmi, uşağı DP (Demokrat Parti) vasıtasıyla dolu dizgin at koşturmaya başladı. '50'lerde etkinlik ve güç yitimine uğrayan Alman emperyalizminin uşağı, taşeronu faşist CHP ise, kitlelerin anti-emperyalist, anti-faşist yönelimini bu vesile ile kendi arkasına almayı başarıyordu. Özellikle orta burjuvazi ve kimi genç-

rındandır. "Yani orta-burjuvazinin sınırlı istemlerini içeren bir Anayasa hazırlayarak, bir yandan daha ileri bir atılımı boğup kendi iktidarlarını korudular, öte yandan da orta-burjuvazinin desteğini korudular." (2)

1961 Anayasası'nın kısmi ve görece demokratik hak kırıntılarını taşımasının bir sebebi orta-burjuvazinin desteğini korumakken, diğer bir etken ise daha radikal ve kendileri açısından tehlikeli yönelimleri dizginlemektir. Roller değişiyor ancak oynanan misyon değiş-

yükselmesi, işçi-köylü muhalefeti ülkemiz açısından oldukça önemli bir sürecin yaklaştığının ipuçlarını içeriyordu. İşçi-köylü, gençlik hareketleri geliyor, anti-leodal, anti-emperyalist, anti-faşist mücadele güçlü bir şekilde kendisini hissettiriyordu. Bu süreçte Kemalizmin muhalif güçler içerisinde, özellikle öğrenci gençlik içerisinde derin etkileri vardı, (Mevcut izler, etkilennmeler ve Kemalizme secdeye varan duruşlar, İ. Kaypakaya yoldaşın kızıl şamarının Kemalizme inmesine kadar

lik kesimlerinin objektif desteği CHP'nin manevralarını kolaylaştırıcı işleve sahipti. Buradaki olayın çarpıcı yönü şudur; ki söz konusu taktik, bir dönemde DP tarafından kullanılmıştı (DP'de CHP'nin faşist politikalarına karşı anti-faşist yönelimi küçümsenmeyecek bir şekilde ardına almıştı. Hatta bir kara mizah örneği olarak demokrasi havariliğine bile soyunmuştu).

İşte 27 Mayıs 1960 darbesi, CHP'nin reformist-burjuvazi ve kimi gençlik kesimi ile bu kesimlerin etkisinde olan kitlelerin hoşnutsuzluğunu arkasına aldığı süreçte gelişti. Reformist-burjuvazinin destekçi konumunda yer alması, darbe sonrası şekillendirilen Anayasa'da kısmi ve görece demokrasi kırıntılarının yer almasının dayanakla-

miyordu. Demokrasi çıgırkanlığı DP'den CHP'ye, CHP'den DP-AP'ye el değiştiriyordu. Ancak 27 Mayıs darbesiyle klik dalışlarının kanlı sona evrilme süreci de başlıyordu. Çatışmalar, emperyalizmin uşaklarının birbirlerini idamlara göndermesine kadar uzanıyordu.

27 Mayıs darbesi sonrası yaşanan kısacık bir dönem ise, ülke tarihinde demokrasi kırıntılarının var olduğu sayılı dönemlerden birisidir. 1960'larda reformist-burjuvazinin temsilcisi TİP'in doğuşu, devrimci, demokratik derneklerin, fikir kulüplerinin kuruluşu ML eserlerin yoğun bir şekilde dilimize çevrilmesi, gençlik hareketlerinin şekillenmesi ve '68 Gençlik Hareketi'nin

aşılması.

Ancak her şeye rağmen toplumsal muhalefet geliyor, düzeni tehdit ediyordu. 1965'te AP'nin (DP'nin devamı) iktidara tek başına gelmesiyle toplumsal muhalefete yönelik baskı ve saldırı daha da pervasızlaşıyordu. Bu koşullarda, 1967'de DISK'in kuruluşu gerçekleşti.

DISK'in kuruluşu devlet güdümlü sendikadan öte devlet güdümlü sendikatekeli olan TÜRK-İŞ'in bu statüsünü alt-üst etti. İşçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesinin kararlı savunuculuğuyla DISK, sınıf içerisinde güçlü bir etki düzeyini yakaladı. Reformist ekonomist çizgiye sahip olmasına rağmen DISK'in kuruluşu devleti rahatsız-

etti. Bu rahatsızlık kendisini 1970 yılında üst boyutta açığa vurdu. Yükselen toplumsal muhalefet, sistem sahiplerini yeni önlemlere itti. Önce "Nizamı Koruma Kanunu"nu çıkardılar. Ardından Sendikalar Yasası ve Grev-Lokavt Yasasını düzenleyen 274-275. maddelerin işçiler aleyhine değiştirilmesi kararlaştırıldı. Böylelikle TÜRK-İŞ'in kaybettiği tekel kendisine tekrar bahşedilecek, kısmi kazanımlar tırpanlanacaktı. DISK, kendisini ortadan kaldıran bu saldırıyı doğal ve kendiliğinden bir karşı-duruş geliştirerek cevapladı. Değişiklik önerisi geri çekilene kadar direnme kararı alındı. "Anayasal Direniş Komitelerinin Kurulması ve Anayasal Haklar İçin Direniş Hakkının Kullanılması" perspektifi benimsendi.

Böylece 15 Haziran 1970'de İstanbul ve İzmit'te 70 bin işçinin katılımıyla direniş başladı. İlk gün İzmit'te DISK'in örgütlü olduğu kimi fabrikalarda işçilerin sendika başkanlarının engellemesi sonucu direnişe katılamamalarına karşın, TÜRK-İŞ bünyesinde örgütlü işçilerin yoğun katılımı oldukça çarpıcıdır. 16 Haziran'da ise direniş bir çok yönüyle üst düzeye ulaşan bir seyir izlemiştir. Sayıları 130 bini bulan işçiler alanları dolduruyor, barikatları aşılıyor, çatışmalar yoğunlaşıyordu. Kimi AP binaları ile kaymakamlık binası vb. devlet kurumları tahrip ediliyor, sıcak çatışmalar çıkıyordu. Bu çatışmalarda üç işçi polis kurşunlarıyla şehit düştü. **Mustafa Bayram, Yaşar Yıldırım, Mehmet Gıdak** adlı işçiler, polis tarafından kurşunlanarak katledildiler. Çatışmalarda bir polis ve esnaf da öldü. Direniş tanklarla, süngülerle ve sıkıyönetimle ancak bastırılabilirdi.

15 Haziran'da startı verilen, başlangıç itibarıyla DISK'in örgütlediği direniş, eylemin gelişim seyriyle birlikte DISK'i aşan seviyeye ulaşmıştır. Eylemi örgütleyen DISK, eylem kırılcılığına soyunmuş, reformist-revizyonist yüzünü açığa vurmuştur. Kitlelere kurşun ve cop yağdıran asker-polise methiyeler düzme seviyesizliğine düşmüştür. DISK Genel Başkanı "provakatorlere dikkat" çıkırtkanlığı yapmıştır. "Gözbebeği" olarak gördüğü orduya dokunma çağrısı yapmaktan geri durmamıştır. Direnişin 16 Haziran'da ulaştığı boyut devleti korkutmuş, bu korku saldırganlığın üst boyuttaki startını doğurmuş, sıkıyönetim ilan edilmiştir. Üç aylık sıkıyönetim döneminde binlerce işçi işten atılmış, yüzlercesi gözaltına alınmış, tutuklanmıştır. Devrimci, demokrat, aydın kesim yoğun baskıların hedefi olmuştur. Sıkıyönetime, karşı-devrimci teröre rağmen devlet, geri adım atmamak zorunda kalarak, Sendikalar Yasası ve Grev-Lokavt Yasası'nda işçiler aleyhindeki değişiklik tasarısını geri çekmek durumunda kalmıştır. Böylece 15-16 Haziran Direnişi, kimi siyasi kazanımların yanı sıra maddi kazanım boyutuyla da başarıya ulaşmıştır (Siyasal açıdan direniş pratiğinin reformizme, revizyonizme vurduğu darbe bile tek başına can alıcıdır). Kuşkusuz bu değerlendirmeyi kendiliğinden bir hareket

olması özelliğini dikkate alarak yapmaktayız. Bu direniş elbette bir çok eksikliği de içerisinde barındırmaktadır. Ancak sözkonusu eksiklik ve yetersizliğin sorumlusu işçi sınıfı değildir. Bu eksiklik esas olarak o dönemde sınıfın örgütlü öncü müfrezesinin olmaması ve işçi sınıfı içerisinde kök salıp proleter bilinç taşınmamasından doğmaktadır. Kendiliğinden bir hareketten siyasal iktidar perspektifi taşımasını beklemek, direnişe böyle bir misyon yüklemek bilimsel bir tutum olmaz. Siyasal bilinç eksikliği proleter devrimcilerin gidermesi gereken bir eksikliktir. Bunu giderecek olan, Komünist Partisi ve onun aktivistleridir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin örgütlenmesinde esas olarak devrimcilerin belirleyiciliği olmamıştır. Elbette kimi yerlerde devrimci, komünistler eylemin örgütlenmesi için çaba harcamış, çalışma yürütmüşlerdir. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu esasta belirleyici ve yönlendirici değildir. Örneğin Komünist Önder İbrahim Kaypakka'nın 15-16 Haziran Direnişi'nin örgütlenmesi çalışmalarında bir çok fabrikada işçiler arasında faaliyet yürüterek yer alması oldukça anlamlıdır. Ancak önder yoldaşın ve diğer devrimcilerin çabaları eylemin örgütlenmesi, yönelimi ve sonlanması vb. yönleriyle esas olarak belirleyici değildir.

Bu şanlı direniş içerisinde yer alan Kaypakka'ya yoldaş, 15-16 Haziran'ın niteliğini, çıkarılması gereken dersleri bilimsel ideolojiden aldığı güçle, her konuda olduğu gibi parlak bir tahlille ortaya semmiştir. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin Marksist-Leninist-Maoist süzgeçten geçirilerek değerlendirilmesiyle çıkarılan sonuçlar, bugün de hepimiz açısından yakıcı öneme sahiptir. Kaypakka'ya yoldaş, 15-16 Haziran Direnişi'nden çıkarılması gereken dersleri şöyle özetlemiştir: "**İşçi hareketi birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.**

İkinci olarak işçi hareketi burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu egemen sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne sermiştir...

Üçüncüsü; 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kez daha gösterdi.

Dördüncüsü; 15-16 Haziran Direnişi'nin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırkık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi; 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim en zor koşullarda dahi mücadeleye de-

vam etmenin ancak gerçekte devrimci bir örgütlenmeyle, yasadışı bir temel atarak mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin şiddetlenen sınıf mücadelesi koşullarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı; 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin nesnel koşullarının ne kadar olgunlaştığının somut bir kanıtı oldu." (3)

15-16 Haziran Direnişi'nin bir başta önemli özelliği ise direniş pratiğinin proletarya partisinin ideolojik-siyasal hattının oluşumunda sağladığı katkısıdır. Bu tarihsel pratik, Kurucu Önder tarafından tahlil edilerek oldukça önemli sonuçlara ulaşılmıştır.

Devrim-şiddet ilişkisi, kır-şehir bağlantısı, legal-illegal mücadele, devrim-reform vb. ilişkisi gibi konularda MLM görüşlerin şekillenmesinde şanlı 15-16 Haziran Direnişi'nin gözardı edilemeyecek etkisi olmuştur.

28. yıldönümünü yaşadığımız şu günlerde Büyük İşçi Direnişi'nden çıkarılan dersler daha da yakıcı bir öneme sahiptir. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın her geçen gün karanlığın sahipleri tarafından her açıdan daha azgın koşullara mahkum edilmek istendiği bir sürecin içinde yol alıyoruz. İçinde yol aldığımız zorlu sürecin halklarımız lehine sonuçlandırılabilmesi, devrim yürüyüşümüzün kararlı ilerleyişi ile mümkündür.

15-16 Haziran direnişinden MLM bakış açısına sahip olmanın avantajlarıyla çıkarılan tarihsel dersler dün olduğu gibi bugün de, yolumuzu aydınlatır niteliktedir. Şehirlerin tali olduğu Demokratik Halk İktidarı mücadelesi, tali alanlardaki faaliyeti yok sayan, önemsemeyen, dikkate almayan bir yaklaşımı dışlar. Tali alanlar ya da tali mücadele biçimleri o alan ve mücadele biçimlerinin ciddiye alınmaması gibi bir yaklaşımın gerekçesi olamaz. Hele hele şehirlerde "işçi sınıfı içerisinde özellikle de sanayi proletaryası içerisinde çalışmak esastır." belirlemesini yapan Maoistler, bu belirlemenin gereklerini yerine getirmekle mükellef-tirler. İşçi sınıfı içerisindeki faaliyetin aksatılmadan yürütülmesi için azami çaba gösterilmek durumundadır. Sınıf içerisindeki reformist-revizyonist etkinin egemen ideolojinin derin izlerinin ortadan kaldırılması, asgariye indirilmesi esas mücadele biçiminin yükselen alevleriyle sağlanacaktır. Kuşkusuz ki esas mücadele tabii kılmamak şehirlerdeki mücadelenin yükselen pratiği de küçümsemeyecek katkı sağlayacaktır. Tamda bu noktada silahların eleştirel gücünün önemli bir rol üstlendiği, üstleneceği açıktır.

Proletaryanın ekonomik mücadelesini siyasal iktidar mücadelesi ile birleştirilmesi, kendiliğinden mücadeleye içerik katıp bir üst seviyeye çekilmesi, genel olarak şehirlerdeki mücadele alevlerinin dağlarda yakılan isyan ateşleriyle buluşturulması sağlıklı duruşun

gereğidir. Aksi tutum ekonomist-reformist bir tutum olur. Elbette bizler ekonomik talepler uğruna girişilen mücadeleyi küçümsemeyiz. Tam tersine oldukça önemseriz. Ama bu önemseme ekonomik-kendiliğinden mücadelelerin önünde secdeye vamak için değil ona yön vermek içindir.

Nefes boruları ile kırlara bağlanmayan şehirlerdeki mücadele, sağlıklı bir ilerleme gösteremez. Silahlı mücadelenin esas, kırların savaş alanları olduğu ülkemizde her şey Kızıl Siyasi İktidalar hedefli Köylü Gerilla Savaşına tabi kılmak zorundadır. Bu perspektifi gözardı ederek şehirlerde girişilecek genel ayaklanmalar, yenilgiye mahkumdur. Şehirlerde zaman zaman başvurulabilecek ayaklanmaları kırsal alanlarla bağları kurulmazsa kazanım sağlanamaz. "Ülke çapında, bir bütün düşünün bizden güçlü olduğu sürece şehirlerdeki politikamız esas olarak kuvvet toplamak ve fırsat kollamaktır. Ve zaman zaman ayaklanmalar düzenleyerek köylük bölgelere çekilmektir." Toplu ayaklanma stratejisini hükümsüz kılan sosyo-ekonomik yapı dikkate alınmadan atılan adımlar toplumsal pratik tarafından mahkum edilegelmiştir. 15-16 Haziran direniş pratiği, Halk Savaşı stratejisinin önemini yıllar önce ortaya çıkarmış, kırların önemini ise tüm açıklığıyla gözler önüne sermiştir. On yıllardan beri yaşanan gerek işçi hareketleri ve gerekse bir bütün olarak toplumsal muhalefet, zora zorla karşı koymadıkça kurtuluşun yaşanmayacağını defalarca kanıtlamıştır.

Devrimimizin önder gücü olan proletaryanın en küçük ekonomik, demokratik mücadelesi bile iktidar yürüyüşünü destekleyen, güçlendiren konumda olmalı, onunla kopmaz bağlarla birleşmelidir. Bu başarılamadığı zaman bırakalım iktidar yürüyüşünü ekonomik savaşım bile kazanımlarla sonuçlanamaz. Bu baği sağlayacak, güçlendirecek, koruyacak ve yönlendirecek olan Proletarya Partisidir.

Şanlı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 28. yıldönümünü proletaryanın ekonomist, reformist, revizyonist zincirleri parçalayacağına duyduğumuz güvenle karşılarken, içinde bulunduğumuz sürecin her yönüyle zorlu olduğunu biliyoruz. Bu zorlu süreci, Halk Savaşının Dersim'den Karadeniz'e yükselen kızıl alevleriyle aşarak, Demokratik Halk İktidarıyla taçlandıracağız. Bunu şanlı 15-16 Haziranları yaratan işçi sınıfına, emekçi halklarımıza duyduğumuz güvenle haykırıyoruz:

Şan Olsun 15-16 Haziranları Yaratan Nasırlı Ellere!

Dipnotlar

1. I. Kaypakka, Seçme Yazılar, s: 277.
2. I. Kaypakka, Seçme Yazılar, s: 166.
3. I. Kaypakka, Seçme Yazılar, s: 278.
4. I. Kaypakka, Seçme Yazılar, s: 370.

Endonezya'da halk ayaklanması

Mayıs ayı ortasından itibaren tüm dünya gözlerini Endonezya'ya çevirdi. Onbinleri aşkın katilinin olduğu öğrenci gösterileri, militan bir tarzda aylarca sürdü. Ve son bir aydır da oldukça kapsamlı ve boyutlu gösteriler gerçekleşti. Ne zamanki işçiler ve tüm emekçi halk gösterilerinin öfkeli ve isyankar bir bileşeni oldu, işte o zaman "öğrenci gösterileri"nin rengi tamamen değişti ve Endonezya, tüm dünyayı halk ayaklanmasıyla sallamaya başladı.

Proletarya ve ezilen halklar Endonezya'daki gelişmeleri umutla ve coşkuyla izlerken; emperyalizm ve yarı-sömürgelerindeki diktatörlükler dehşete kapılmışlardı. Ne oluyordu Endonezya'da? Bir devrim mi? Asya "kaplanları" kıyamet gününün bentlerini aşan yıkıcılığı yaşıyordu, bu açık. Ancak bu "yıkım", yeniyi ve kurtuluşu, özgürlüğü inşa etmenin bileşeni olabilecek miydi? İstisnasız herkesin yoğunlaştığı soru buydu. Geline aşamada, Endonezya'nın 32 yıllık diktatörü Suharto devrildi ve yerine de en sadık adamlarından biri ve yardımcısı olan Habibî geçti. Yer yer gösteriler sürse de, emperyalistler, halk ayaklanmasının sona ermiş olmasıyla rahat bir nefes almış görünüyorlar. Ancak meselenin bir de perde arkasının incelenmesi ve derslerin çıkarılması var. Bu, hem halklar açısından hem de emperyalistler açısından geçerli bir zorunluluk. Bu yazımızda, Endonezya'daki ayaklanmanın dününü ve bugünü değerlendirmeye ve bazı sonuçlar çıkarmaya çalışacağız.

Bilindiği gibi, geçtiğimiz yılın Temmuz ayında emperyalist sistemin sömürge ve yarı-sömürgeleri üzerinden aşmaya çalıştığı tikanıklığı ve giderek içine girdiği ekonomik krizi, küresel boyutta bir mali krize dönüştürdü. Asya-pasifik ülkelerindeki ekonomik çöküntüyle "Asya Kaplanları" olarak tabir ettikleri sömürge ve yarı-sömürgelerinde devasa boyutlarda yaşanan kaos, iflaslar zinciri ve sistemin sonunun sinyalleri, neo-liberalizmin de iç yüzünü gösteren bir görüntüyle somutlanıyordu. Emperyalist "neo-liberalizm" politikalarının herkese örnek gösterdikleri ve "küreselleşme" başlığı altında tüm dünya halklarına dayattıkları "Asya Kaplanları" örneğini yaşama geçirme "çözüm" ve "reçeteleri", kaçınılmaz ve doğal sonuçlarını verirken; tüm gerçekliğiyle su yüzüne çıkmıştı. Ancak halkları köleleştirmekte ve sömürgeleştirmekte sınır tanımayan emperyalizm; krizi uşak diktatörlüklerinin söz dinlemez tutumuyla açıklama ve kendini aklama nafile çabasından vazgeçmemiş ve krize "çözüm" diye, yine krizin gerekçelerini dayatmakta, yeni IMF reçeteleri, krizi derinleştirecek şartlarda "yardım" paketi önermekte tereddüt etmemiş/etmiyor da.

Yarı-sömürgelerindeki halkları, işçi ve köylüleri burjuva-feodal sömürü ilişkileri dahilinde giderek köleleştiren, aşırı borç yükleri altına sokarak ve reel bir ekonomiye, yatırıma dayanmayan bir "gelişim" ve "kapitalistleşme" demagojisiyle; spekülasyon para akışları ve asalak bir rant mekanizması ile iliklerine kadar sömüren emperyalist sistem, doymak bilmiyor, tüm ulusal gelirin borç ödemelerine fazlasıyla akmasının yanında borçların azalmak bir yana artması paralelinde ülkelerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını tam bir talana ve yağmaya tabi tutma, daha da fazla kazanmak için, getirilen şartlar ve dayatmalarla tam bir teslim alma öngörüyordu. Bunun için emperyalizmin küreselleşme politikası görünüşündeki sömürgeleri konumuna getirilen bu ülkelerdeki uşak bürokrat kapitalistlerden emperyalizmin ihracata dönük montaj kolları olarak örgütlendiği ve "Asya Kaplanları" özgünlünde, otomotiv bilgisayar ve telekomü-

steniyordu. Başka deyişle, "siz bizim uşağımızdınız, ulusal korumacılık vs. sizin neyinize, halklarınızı kandırmanın başka yollarını bulun" diyor, ticaret duvarlarının kaldırılması, sübvansiyonlara son verilmesi ve emperyalizmle tam bir sömürge statüsünde bütünleşme ("küreselleşme") "öneriliyordu". Uşak diktatörlükler iki arada bir derede kalmışlardı! Zaten kanla, katliamla, zulümle bastırabildikleri ve alabildiğine koyu bir faşizmle yönetmeye çalıştıkları halkların daha fazla çıkarılacak ne canı ne de sabrı vardı; hakim sınıflar, efendilerinin söylediklerini yapmakla kendi sonlarını getirebilirlerdi. Ancak, tam bir ekonomik ve politik bağımlılık koşullarında bunları gerçekleştirmemekte de aynı sonu hazırlayacaktı. Zira emperyalizm olmadan da işler yürümüyordu. Bu noktada, iki sondan birini tercih edeceklerse eğer, varlıkları gibi sonlarının da tam bağlı olduğu emperyalizmle kader birliklerinin doğal gereği olarak, emirleri

önündeki engeller kalkacak, sallantıda olan banka ve şirketler tasfiye edilecek ve hiç "korkmadan" ardi ardına zamlar yapılacaktı. Bunlara yabancı değiliz. Zira bizim ülkemize sunulan reçetenin aynı.

Ancak tıpkı bizim hakim sınıflarımızı gibi, Endonezya faşist diktatörlüğünün de "sosyal patlama" korkusu yüksek düzeyde seyrediyordu. Üstelik, geçen Temmuz'dan beri Rupî, ABD doları karşısında %80 değer yitirmişti. Dış borç 140 milyarı aşmış; Nisan ayında yapılan %300'leri aşan zamlar, (15 milyon işsiz ile beraber) açlığın ve sefaletin pençesindeki işçi ve emekçilerin sabır taşlarını çatlatıyordu. İnsanlar açlıkla cebelleşir duruma gelmişlerdi. Tüm öfke ve tepki, bu süreçte 40 milyar doları aşan bir servetle Endonezya'nın en büyük ve zengin kanemici kompradoru olan askeri faşist diktatör Sharto ve ailesine yönelmişti. "Köleler" bu burjuva-feodal savas ağasına karşı ayaklanıverdiler.

nikasyon sektörü köleleri olan işçilerin reel ücretlerinin daha da düşürülmesi; zaten giderek mülak bir bağımlılık haline gelmekte olan emperyalizme siyasi ve ekonomik bağımlılıklarının önünde, onlara "devlet" olmanın yanı sıra açık bir sömürge olmamanın getirdiği bir iki hareket serbestisinden vazgeçmeleri yani yiyiciliklerinden, yolsuzluklarından, "kamu harcamaları" adı altındaki esası ceplerine giren tüketimlerinden ve elbette bu arada işçi sınıfı ve köylülüğün zaten kınntı dahilinde olan bir iki sosyal hak imajından, "uşaklar çok yemez" mantığıyla kısımları; bankacılık, vergilendirme sistemi, gümrük vergisi gibi emperyalistlerin rahatça ve diledikleri şekilde at oynatmasına, biçimde ve kısımi de olsa üst yapısal engel olan hukuki ve siyasi uygulamaları kaldırmaları vb.

yerine getirmeye çalışmaktan başka yapılacak bir şeyde yoktu.

Tüm dünya ülkelerini etkileyen küresel mali kriz, doğal olarak doğrudan "Asya Kaplanları"nın ve bunların içinde de başta G. Kore ve Endonezya'nın ekonomik çöküntüsünün peşisıra gelmiştir. Emperyalist "kurtarıcılar", hemen bu süreçte parası Rupî'de bir oranında değer kaybeden ve 16 bankası batan Endonezya'ya kölelik paketini yetiştirdi. Buna göre Endonezya, toplam 43 milyar dolarlık "yardım", "kredi" alacaktı, ancak şartlı! Bu şartları yukarıda kısaca aşmaya çalıştık. Şöyle somutlanıyordu: Yerli şirketlere destek kesilecek işten atılmalar kolaylaştırılacak, kitlesel işten atılmalar gerçekleştirilecekti. Kamu yatırımları durdurulacak, yabancı sermayenin ulusal bankaları satın almasının

Bu süreçte, Mısır'da bulunan Suharto, "G-15" zirvesinde, içinde bulunduğu "zor durumdan" yakınıyordu. Bir yandan emperyalizme ve küreselleşmeye biatını açıklarken, bir yandan da malum reçetelerin ve bürokrat kapitalizmin liberalizasyonunun adım adım, parça parça ve yavaş yavaş olması gerektiğini, ösesini ekonomik ve sosyal olarak göğüslemeyeceklerini anlatma çabasıdaydı. G-8 zirvesi bunu daha sonra "beceremiyorsun ve çok yıprandın, git" diye yanıtlıyacaktı. Bu kanlı ve katliamcı diktatör, en azından koltuğunun sonunun geldiğini anlamış ve statüsünü nasıl koruyacağını derdine düşmüştü. Sistem için ise bir şekilde kendini aklamak ve halkı demagojilerle kandırıp yönetmek, kendine de yeni bir uşak bul-

mak dışında bir seçenek yoktu.

15 Ocak'ta IMF ile 10 milyarlık kredinin anlaşmasını imzalayan diktatörlük, bu "reform" adı verilen saldırı anlaşmasını bir şekilde uygulamaya koyma noktasında daha ileri adımlar attığı anda, halkın tepkisi de açığa çıkmıştı. Şubat ayında gıda fiyatlarının aşırı zamlanması ile yükselen protestolar, Nisan ayı ortalarında radikal ve kitlesel öğrenci gösterilerine, Mayıs ayında ise bu ekonomik yaptırımlara ek olarak, vaad edilen siyasi reformların, sendikalaşma, örgütlenme üzerindeki terörün yoğun tutuklama ve katliamların sürdürülmesi suretiyle gerçekleştirilmemesi ve üstelik de gerçekleştirilmeyeceğinin tam da 1 Mayıs günü açıklanmasıyla birlikte doruğa çıktı. 4 Mayıs'ta petrol fiyatlarına getirilen %70'lik zam ise bardağı taşıran son damla oldu ve çatışmalar, katliamlar, gösteriler kesintisiz yükselerek gerçekleşmeye başladı. Halk ayaklanmasında resmen açıklandığı kadarıyla 500 kişi ölmüş, halkın öfkesi açıkça eyleme dökmüş, zenginlerin evleri, şirketleri yıkılıp yakılmaya ve bir devrim olacağı korkusu alabildiğine sistemi sarsmaya başlamıştı.

Başta ABD olmak üzere, Almanya, Avusturya ve Japonya gibi emperyalist devletlerin ekonomik ve politik bağımlılığında olan Endonezya üzerine Mayıs ayı boyuca bu ülkelerin basınında çıkan yazılara kabaca bir göz attığımızda, daha ilk andan itibaren emperyalistlerin temel eğilimini açığa çıkarmak mümkün. Emperyalistleri birincil derecede tedirgin eden; işçilerin protestolara kitlesel ve militan biçimde katılımıdır. Tüm emperyalist devletlerin acilen bu harekete müdahale edilmesi gerekliliği konusunda hemfikir olmaları, doğaları gereğidir. Zira artık söz konusu olan sistemdir. Ancak geline aşamada, daha yoğun bir askeri terörün ve katliamların halkın ölmesini daha da arttıracak anlaşılması olsa gerek, tüm emperyalistler, hep bir ağızdan, otuz yıldır kuklaları olan Sharto'yu gözden çıkardıklarını, bir an önce siyasi reformların uygulanması ve demokratikleşmeye geçilmesi gerektiğini ifade eden klasik "demokrasi havariliği" rolünü oynamaya başlamışlar ve Suharto'ya "gü" mesajları vermişlerdir. Bu noktada, ABD'nin askeri kuvvetlerini her an müdahaleye hazır bir şekilde harekete geçirme tedbirine karşın; esasen, ayaklanmayı yönlendirme ve düzene kanallama çabasının elbetteki reel iç dinamikleri de var. Biraz bunları açalım.

Birincisi; ayaklanmanın kendiliğinden geliştiği ve ciddi bir önderliğe sahip olmadığı açıktır. On yıllardır koyu bir askeri faşist diktatörlük altında yaşayan halkın, baskı ve terörle sindirilmişliğine en basit bir muhalefete dahi izin veremeyen rejimin, hiç bir ekonomik örgütlenmeyi dahi göze alamamış olması gerçekliğine; ülkede bilinçli bir devrimci öncü ile örgütlü politik mücadele bulunmaması eklendiğinde bu daha iyi anlaşılır.

1965 yılında, CIA kontrolünde bir askeri darbe ile başa geçen diktatör Suharto'nun ilk pratiği, ülkede 3 milyon üyesi olan PKI'ya (Endonezya Komünist Partisi) ezmek olmuştur. Süreç, cuntanın 1 milyonu aşkın komünist, devrimci, ilericiyi katlemesi ve sindirmesiyle, devrim cephesi açısından yenilgiyle sonuçlanmıştır.

Esasında, Endonezya ile ülkemiz arasında daha pek çok benzerlikler söz konusudur. Bunlardan bir diğeri de şovenizmdir. Şovenizm, faşist diktatörlüklerin halkın tepkilerini manipüle etmede ve halkı kandırmada tutunabileceği yegane dal olmaktadır. Endonezya'nın resmi ideolojisi Panscalia da Kemalizm gibi bir "laiklik" anlayışını içermekte ve oluşturulan tarikatlar vb. aracılığıyla devletin din üzerinden halkın tepkilerini kontrolü sağlanmaktadır. Bu süreçte en çok öne çıkan "muhallif" isimlerden birinin "modernist" Muhammediye Tarikatı'nın (iki 28 milyon üyesi olduğu söyleniyor) lideri Amien Reis olması tipiktir. Bu zat, %90'ı müslüman olan ülkede, geniş öğrenci kesimlerinin, müslüman entellektüellerin ve de sofuların yanı sıra geniş bir yelpazenin desteğini alabilmekte ve düzenin kendisine verdiği tampon görevini "muhallif", "müslüman" ve de "liberal" kimliğiyle gerçekleştirebilmektedir. Bu gerçeklik, halkın tepkilerinin bir bölümünü kontrol etmenin vesilesi olurken; ülkedeki Çinli azınlığa yönlendirilen şovenist kışkırtmalar ve bizim ülkemizde olduğu gibi iktidarın asıl sahibi ordunun yıpratılmaması ve ülkenin, ulusun yegane "koruyucusu" imajını tüm katliamlarına karşın koruyabilmesi iç dinamikler noktasında diğer handikaplardır.

Açık ki, Susurluk sürecinin ardından çetelere, talana, soygun ve zulüm düzenine karşı tepkilerin MCK tarafından yönlendirilmiş olması ile televizyonlarda izlediğimiz "askerlere çiçek veren Endonezyalı isyancılar" görüntüsü çok sıkı bir şekilde örtüşmektedir. Elbette bunun ardında yatan gerçeklik, tıpkı bizde olduğu gibi, hakim sınıflar ve ordu içerisindeki çatlaqların "kaba bir topyekün savaş, katliam ve terör mü?" Yoksa "inceltirilmiş, demagojilerle süslü bir topyekün terör mü?" noktasında olmasıdır. Ülkemizdeki özel timlerin, kontrgerilla'nın veya Latin Amerika ülkelerindeki "ölüm mangalarının" bir diğer eşi olan birliklerin yönetimindeki; aynı zamanda Suharto'nun damadı olan kişi ile Suharto ve ailesinin, gerçek iktidar olan devlet ve ordudan ayrı ele alınması, bu demagoji ve çarpıtma içerisinde ordunun, "bu çetenin karşısında halkın haklı ve olağan tepkilerinden" dem vurması, yine tıpkı bizde olduğu gibi halkı "tavlamaya" yetmiştir. Bu bağlamda ABD, birincil derecede Genel Kurmay Başkanı General Wiranto'dan medet ummakla boşuna bir iş yapmamış oluyor. Wiranto, ülkede halen ekonomik gücü bulunan ve kaçınılmaz biçimde siyasi hakimiyeti de iktidarın bir bileşeni olarak süren Suharto'nun IMF anlaşmasının hemen ardından atadığı bir generaldir.

"Laik", "milliyetçi" "reformlara ve yenisinden yapılmaya açık" imajıyla günün ihtiyacına cevap veren kişi konumuna gelmiş, halkın tepkileri ustaca bu şahsiyetin "kurtarıcılığına" ve "orduya güvene" yönlendirilmiştir. Ve nihayet, "halkçı" ordu da Suharto'ya ABD talimatıyla istifa etmesini söyleyince, "zavallı" Suharto'ya koltuğunu bırakarak "şapkasını alıp" gitmekten başka bir şey kalmıyordu. Bu arada petrol ihalelerini de ABD'nin yeni gözdelelerine kaptırması kaçınılmazdı.

Doğal olarak ordu, "emektar" ve "koltuğu bırakmakta fedakar" Suharto'nun can ve mal güvenliğini bizzat üstlendi ve Habibi'nin başkanlığında kurulan kabine de hemen hemen bir öncekinin aynısıydı. Doğrusu, halkın örgütsüzlüğünden ve en önemlisi de doğru bir stratejik kavrayıştan yoksunluğu ile ordusunun olmayışından güç alan emperyalizm ve uşakları, vitrini bile ciddi olarak değiştirme ihtiyacı duymadan işin içinden çıktılar.

Halen tepki duyan kesimlere ise iki siyasi tutsağın serbest bırakılması ve de altı ay içinde seçimlerin yapılacağına açıklanması ile, hakim sınıflar da durumu şimdilik kurtarmış sayılırlar. Her şeye rağmen halk ayaklanmasının önemli politik kazanımları da olmuştur.

Bunlardan birincisi; halk, on yıllarca terör estiren bir diktatörü de devirebildiğini, yönemsiz ve doğru hedefler saptamadan kendiliğinden gelişen bir ayaklanmanın dahi emperyalizmin ve hakim sınıfların nasıl dehşete kapılmasına sebep olduğunu görmüş ve yılların ezilmişliğinin ardından yeniden umut ve coşku ile donanmıştır. Sistemin olduğu gibi korunduğunu ve özünde hiçbir şeyin değişmediğini görmeleri vakit almıyacaktır. Zira sistem, çok daha katı uygulamalarla terör estirmeye devam edeceğini "yeni" devlet başkanının ilk konuşmasında somutlamıştır. Ekonomik ve siyasi kriz hiç bir şekilde aşılmamıştır. Birleşik halkın gücünün ne müktedir olabileceği noktasında kendine güvenen halk, çıkarılan dersler ışığında bağrından öncülerini ve örgütlülüklerini yaratmayı bilecektir.

Elbette emperyalistler ve uşakları da ayaklanmayı çok ucuz atlattılar ve üstelik de sistemin geçici bir süre için de olsa aklanmasını ve ordu nezdinde bir güven tazelenmeyi başardılar. Bu anlamıyla ayaklanmanın kısa vadeli sonuçlarına bakacak olursak, emperyalizmin ve ordu içi çatışmalarda Wiranto'nun temsil ettiği kligin daha karlı çıktığını söyleyebiliriz. Ancak onları çok daha derin bir devrimci dalga beklemektedir ve bunu göğüslemeleri hiç de öyle kolay olmayacaktır.

Diğer yandan emperyalizmin ideolojik olarak da neo-liberalizm politikaları nezdinde ciddi bir darbe aldığını belirlemek gerekiyor. Bu noktada krizin kaynağını üstyapıda gösterme çabaları nafi değildir. WTO (Dünya Ticaret Örgütü), "Asya'daki mali krizin korumacı politikaları gerektirdiğine" izin veremeye-

ceğiz" dese de, Sharto günah keçisi ilan edilmeye çalışılsa da, küreselleşme politikalarının açlık ve sefaletle, haddi sınırı olmayan bir işsizlik ve köleleşmeye mahkum ettiği halkın isyanı, ezilenlere de, emperyalistlere de bilimsel gerçeği yalın bir şekilde anlatmıştır. Ve gelecek, "korumacı politikalar"la yürütülecek bir bürokrat kapitalizme dahi mücadele edemeyecek, öyle "devletçilik", "ulusçuluk" demagojilerinin günlerini dahi aratacak bir halk gerçekliğinin olacaktır. Zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur ve bu isyan bugün Sharto ile emperyalizme ve komprador-kapitalizme yönelmekten, siyasi iktidarı hedeflemekten kurtarılabilmişse, yarı hiç de böyle olmayacaktır. Değil Habibi gibi küreselleşmeciler, özelleştirmelere karşı olan bürokrat burjuvalar dahi halkı uyutamayacak, kendilerine yedekleyemeyeceklerdir.

Bugün G. Kore'de yapılan işçi grevleri, meselenin Endonezya ile sınırlı kalmayacağı ve emperyalistler için tehlikenin hiç de geçirilmiş olmadığına göstergesidir. Sınırsız isten çıkarmalar ve devletin tüm tehdit ve baskılarına karşın genel grev örgütleyen tek ülke de değildir G. Kore ve Endonezya'da şimdilik kanmış görünen halk da dersler çıkaracaktır. Ancak açık ki sürecin öğrettikleri Endonezya ile sınırlı değildir. Avrupa'dan Asya'ya, Latin Amerika'ya kadar; sadece yarı-sömürgelerde değil, kapitalist ve emperyalist ülkelerde de neo-liberalizmin, küreselleşme politikalarının karşılığı giderek politikleşmekte olan halk hareketlilikleri ve grevlerle verilmektedir.

Bu arada, kısaca da olsa, Endonezya'nın işgal ve ilhak ettiği Doğu Timor adalarının bağımsızlığı için mücadele veren Fretilin direniş hareketinden söz etmek istiyoruz. 1975'ten beri bağımsızlık mücadelesi veren bu hareketin, halk ayaklanması sürecinde, Sharto'nun devrileceği beklentisiyle ve yükselen demokrasi havariliğinden etkilenerek uluslararası kamuoyuna yaslanıp bir ateşkese yönelmiş olması, milliyetçi önderliklere özgü tipik bir yanılgı olmuştur. Zira nice katliamlarla karşı karşıya kalan ve yirmi yılı aşkındır mücadele veren bu halkın, siyasi krizin son derece ivmelendiği ve halk ayaklanmasının yaşandığı bu süreçte, ateşkes yerine silahlı savaş yükselterek derinleşmesi ve kararlı bir şekilde sonuçlandırması gerekirdi. Kendi güçlerine güvenememişler ve halk ayaklanması sürerken bekle gör politikasını tercih etmişlerdir. Gerek Endonezya halkı, gereksede Doğu Timor halkı açısından çıkarılması gereken en önemli sonuç; ki bunun tüm dünya halklarına da öğretici olması gerektiği açıktır, öncüsü ve ordusu olmayan, halk savaşı stratejisiyle kararlı bir şekilde iktidar hedefli bir mücadeleye atılmayan bir halkın, kimi zaman (ve genellikle) faşist orduya, kimi zaman başka bir işbirlikçi/komprador hakim sınıf kligine eklenmesinin, tepkilerinin ve isyanlarının düzene yedeklenmesinin kaçınılmaz olduğudur ●

Moskova Önlerinde

"Onur ölümden üstündür"

Hitlerin bütün Avrupa'da başarıdan başarıya koşmuş olan çapulcu ordusu 1941'de Sovyet yurdunu yıldırım gibi istila ederek, kısa sürede Moskova kapılarına dayanmıştı. "Volokolamsk'ta sabah kahvaltısı, Moskova'da akşam yemeği" parolasıyla hareket eden faşist ordunun yediği ilk ağır yumruk onu hayal kırıklığına uğratarak afallattı.

Düşman savaşı sürdürebilmek için Volokolamsk cephesine yeni ordular sevk etmek zorunda kaldı. Hitlerin muhafız ordularının Volokolamsk'ı almaları bir ay gecikti. Bu bir ay içinde Volokolamsk'a ödedikleri fiyat hayli yükü oldu. Sovyet insanının fedakarlığı, kararlılığı, inancı Hitlere Volokolamsk'ı pahalıya patlattı.

1941'de Sovyet halklarını yöneten Stalin önderliğindeki Sovyet hükümeti, elinden geleni yapıyor ve bütün var güçlerini harekete geçiriyordu. Orta asya steplerinde savaş sanatının inceliklerine erişmiş olan Panfilo isimli bir generalin komutasında, gönüllülerden oluşan bir tümen kuruldu. Bu tümenin çoğunluğunu savaşçı bir ulus olan Kazak Türkleri oluşturuyordu. Kısa bir sürede yoğun ve sıkı bir eğitimden geçirilen bu gönüllüler, Moskova'nın kapısı olarak bilinen Volokolamsk'taki son Sovyet mevzilerine yerleştirildiler. Bu tümenin en ileri mevzilerine ise Aksakal Memiş'in oğlu, Bourdcan Momiş Uli komutasında 750 kişilik bir tabur yerleşti. "Moskova Önlerinde" isimli bu kitap bir Kazak Türkü olan üst teğmen Momiş Uli'nin komuta ettiği bu taburun, yiğitliklerle dolu serüvenini anlatıyor.

"Moskova Önlerinde" Momiş Uli'nin anlatımlarına dayanarak yazılmış. Ancak ne anlatılmışsa gerçeğe sadık kalınarak anlatılmış. Ve yazılacaksa, süsten ve gösterişten uzak, anlatılana bağlı kalınması istenmiş. Her taraf, bir tarihtir. Ancak Momiş Uli'nin bu özeni romana yansımış. Anlatımdaki yalın, sıcak ve samimi dil bunu yansıtıyor. Momiş Uli bir askerdir. Bir görev adamıdır. Kıtıbdı bir asker gibi, savaşta pişmiş, savaşın yasalarını özümsemiş bir asker gibi anlatmış. Alabildiğine yalın, alabildiğine net ve alabildiğine keskin "Moskova Önlerinde" bir edebiyatçının kaleminden değil, bir askerin anlatımları ve bir gazetecinin düzenlemesiyle yazıldığından dolayı bir kusur taşıyor. Bu kitapta olayları düzene sokan, savaş içindeki gelişme-

rin an an anlatılması olmuş. Kitap Hitlerin faşist ordusuna karşı, savaş hazırlığından; erlerin eğitiminden başlayıp, yağmacı, çapulcu ordunun Volokolamsk'a ilk saldırılarından, Volokolamsk'ta süren bir aylık savaşın sonuna kadar olan gelişmeleri enince ayrıntısına kadar anlatıyor. Hareketli, bol aksi-

"Savaş neyi gösterdi? Almanlar hatlarımızı yarıyorlardı. Bu sırada birliklerimiz ayrı ayrı bölükler, hatta takımlar halinde yalnız kaldılar. Bazıları tutsak oldular. Ama kalanlar direndiler. Ve çarpışmayı sürdürdüler. Bu şekilde yönetimsiz direnme düşmana o kadar kayıp verdirdiki bunun hesaplanması olanaksızdır. Kumanda kademesinden koparılmış kişi parti eğitimi gördüğü için kendi kendine kararlar alıyor, kendi gücü ve iç güdüsüyle davranışa geçiyordu..."

yonlu bir filmi bütün ayrıntılarıyla izler gibi savaşın temposu yükseldiğinde kitap hızlanıyor, savaşın temposu düştüğünde kitabın hızı da düşüyor. Heyecanlı azalıyor.

Bu kitap Panfilov'un kurduğu tümene bağlı Momiş Uli'nin komutasındaki taburun bu savaşta serüvenini anlatıyor. Bu tabur, Panfilov'un engin savaş tecrübesi ve zor, riskli ama başarı için kaçınılmaz olan taktiğiyle Nazi ordusunun taburlarına yenilgiler tattırarak, savaşta çok önemli başarılar kaydetmiştir.

Morali yüksek, insan, malzeme ve silah donanımı açısından Sovyet ordusundan bir kaç kat üstün olan Nazi ordusunu alt eden, Sovyet insanının sergilediği büyük irade ve bu iradeye güvenen Panfilov'un üstün taktiğidir. Volokolamsk savaşlarında seğiren esnemez, bükülmez, çeliktan disiplin ve proleter uyanıklığıdır. Disiplini ve proleter yarınlığın dayanağları ise birlik ruhu ve davaya inançtır.

Panfilov'un savaş taktiği askerinin sovyet vatanına duyduğu bağlılığa, inanç üzerine kurulmuştur. Dövüşerek geri çekilme taktiğidir bu. İnsan ve silah gücüyle karşısında duramayacağı düşmanın karşısına düz bir cephe hattı değil, her köyün, her ormanın, Nazilerin girdiği her yerin bedelini ödeterek geri çekilme taktiğidir. Parçalanmış cephe birbirinden kopan her taburun,

her bölüğün düşüşüne inanan bir taktiktir. Nazileri savaşın uzadığı her saat kan kaybettiren, güçten düşüren, bozguna uğratan, dağılan her cephenin gerisinde toplanıp yeniden bir cephe kurmayı öngören zorlu bir taktiktir.

Volokolamsk savaşlarının sonunda

di gücü ve iç güdüsüyle davranışa geçiyordu..." Panfilov'un sözleriyle savaşın seyri böyle şekillenmiş ve O'nun beklentisinin üstünde bir direnç ve kahramanlık sergilenmiştir. Bu kitapta öne çıkan ikinci karakter olan Momiş Uli'nin taburu buna örnektir. Açlık, yetersizlik, yorgunluk ve sürekli çarpışma içinde dört gün dört gece geçiren bu tabur sonunda düşman hatları içinde kalır. Momiş Uli tabura şöyle seslenir: "Biz 450 silahlı Sovyet vatandaşı (kayıplar ve takviyelerle taburda kalanlar insan sayısı) düşman tarafından yağma edilmiş bir toprakta bulunuyoruz. Görevimiz bizimkilere ulaşmaktır. Ancak bu görev yalnızca buradan sıyrılmak değil aynı zamanda düşmana zarar vererek ilerlemektir. Bundan başka, Açıklıkla savaşmamız gerekiyor. Şimdi direncimiz yenmeye çalışan bir başka düşman daha var. O'da açlık. O kudurmuş bir kurt gibi üzerimize atılarak görev borcumuzu, millet hizmetini ölemeye çalışıyor. Tüm bunlara karşı en büyük gücümüz disiplindir. "Bu güçlü sözlerin sahibi Momiş Uli bir başka yerde şöyle der: "...Kumandanlar yaratıcı adamlardır. Savaşta bir sanattır. Sadece emirlere uymak, kumandan olmak için yeterli değildir. Her şeyi bilmekte bir anlam taşımaz. Bence yaratıcılar gerekli." Yürekli ve kararlılık sahibi olmak gerekli.

Nazileri yenen kuşkusuz Sovyet insanının gösterdiği eşine ender rastlanan kitle kahramanlığıdır. Davaya gönülden bağlı ve disiplinle yönlendirilmiş, birlik ruhuyla birbirine kenetlenmiş yüz binlerce Sovyet insanının tarihsiz fedakarlığı, azmi ve akıldır. Savaş aklıla kazanılır. Akılla doğuş diyen yaratıcı ruh ve onur ölümden üstündür.

Savaş nedir? Sorusuna Momiş Uli'nin duygularını, davranışlarını ve tüm yaşadıklarını an an anlatan bu akıcı kitap sade bir cevaptır. Savaşın çıplak gerçekliğinin insanda yarattığı değişimler, düşkünlükler, dirilişler karşılıklı etkileşimle capcanlı verilmiş.

Momiş Uli'nin yönetimindeki bu kahraman taburun oluşumu, saldırı ve geri çekilmeleri, zorluklarla başa çıkmaları, düşünce ve davranışlarından öğrenilecek çok şey var. Bu yiğit taburun serüveni hem öğretici, hemde heyecan verici...

Yazarı: Aleksandr A. Bek

Yayınları: Kastaş A.Ş.

Çeviren: Naim Yılmaer

kahramanca şehit düşen general Panfilov "benim tümenim benim akademimdir" der. Ve en küçük ayrıntısına değin askerini tanımaya çalışır. O'nun düşmana karşı her yararlı hareketini destekler. Askerinin inisiyatifi kırarak davranışlardan kaçınır. Çünkü savaş potansiyelini yükseltmeye, daha iyi savaşmaya ve başarmaya kilitlenmiştir. "Düşmanı yok etme amacıyla hedefe ulaşamayan değil, sorumluluk korkusuyla hareketsiz kalan ve elindeki tüm gücünü gerekli yerde ve zamanda kullanmayan cezalandırılmayı hak eder" sözleriyle askerini savunur. Panfilov askerini eğitir. Kendi düşüncesinin onun da düşüncesi olabilmesi için usanmadan, "yöneticilik görevi aydınlatılması- insansız düşünce boştur" diyerek çalışır. İnsana iyi kumanda eden zayıf bir kuvvetin, üstün bir kuvveti yenebileceğine inanır ve bunu başarır. Ona göre, "İnsan gücü çarpışma sırasında en güçlü silahtır."

"Savaş neyi gösterdi? Almanlar hatlarımızı yarıyorlardı. Bu sırada birliklerimiz ayrı ayrı bölükler, hatta takımlar halinde yalnız kaldılar. Bazıları tutsak oldular. Ama kalanlar direndiler. Ve çarpışmayı sürdürdüler. Bu şekilde yönetimsiz direnme düşmana o kadar kayıp verdirdiki bunun hesaplanması olanaksızdır. Kumanda kademesinden koparılmış kişi parti eğitimi gördüğü için kendi kendine kararlar alıyor, ken-

35. ölüm yıldönümünde Nazım Hikmet

Bugüne kadar çok şey yazıldı, söylendi Nazım Hikmet için. Çok tartışıldı. Daha da çok konuşulacak, tartışılacak; iddialar, spekülasyonlar, doğrular, yanlışlar, eksikler daha çok değerlendirilecek. Bizse bu yazımızda Nazım Hikmet'i şiirleriyle anmak ve tüm bunlara karşın somut bir gerçekliğin altını kalın bir çizgiyle çizmek istiyoruz. O da şudur: Kim ne derse desin, Nazım Hikmet, ülkemiz devrimci sanatının ve şiirinin köşe taşıdır. Ülkemizde devrimci sanat ve devrimci sanat tarihi, Nazım Hikmet'in adı anılmadan konuşulamaz, tartışılmaz.

Kimi zaman bir "aşk ve sevdâ şairi" olarak tanıtılan; kimi zaman "iftiralarla ve haksızlıklara uğramış, senelerini hapse ve sürgünde geçirmiş, mazlum bir Türk aydını olarak, vatandaşlıktan çıkarılmasından hareketle iade-i itibarı ve faşist Türk devletince sahiplenilmesi" istenilen Nazım'ın ömrünü adadıklarının içi, çeşitli yöntemlerle boşaltılmaya çalışılmıştır. O, tüm bu yaklaşımlar karşısında yaşamı ve şiirleriyle, "ben sosyalist, devrimci bir sanatçı ve aydınım" demektedir. Şiirleriyle, pek çok insanın sosyalizme ve kavgaya açılan penceresi olmuştur, şair. Pekçok "aydın" ve "devrimci" sanatçının aksine, toplumu ve kavgayı dışarıdan resmetmeye çalışanlardan olmamıştır. Ömrünün sonuna dek partili ve örgütlü sanatçı, halkın sanatçısı ve savaşçısı olma iddiasını korumuştur.

"Akan var, güneşe alın/ güneşi zaptedeceğiz/ güneşin zaptı yakın" dizeleri, başta gençlik olmak üzere hemen tüm devrimcilerin devrim andı olmuş; "güzel günler göreceğiz çocuklar"la yüreklerde hep bir umut ve güvenin tercümanlığını yapmıştır. Kavgaya ilişkin tüm duyguların imgeleri ve ifadelenişi mevcuttur onda. "Ben yanmasam/ sen yanmasan/ biz yanmasak/ nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa" der, bedellerin kaçınılmazlığını ve feda ruhunu biçimler. "Düşmesin bizimle yola/ arkasında ağlayanların gözyaşlarını/ boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar" der ve bireyselliği, düzenle olan bağları koparıp atmayı ve kavgaya adanmışlığı salık verir.

Yurtseverdir Nazım Hikmet. Kemalizmin tüm etkilerine karşın, onun yurtseverliğinde anti-emperyalizmi ve enternasyonalizmi, anti-faşizmi görmemek mümkün değildir. Kuvay-i Milliye Destanı'nda M. Kemal'e övgüleri, işgale karşı savaşılan halkı dosdoğru resmetmesine engel olmaz. Aydındır. Ancak halka uzak, halka yabancı değildir. Özellikle de tutsaklık sürecinin büyük etkisi vardır bu durumda. "Memleketinden İnsan Manzaraları"nda her si-

nif ve tabakadan ezilen, emekçi halktan insanların alabildiğine doğal ve gerçekçi duruşlarıyla buluşur, tanışır ve sever, bağlanır. "Üretilen ve yaratana selam" diye selamlar Türkiye işçi sınıfını, "bütün yemişler dallarınızda/ beklenen günler, güzel günlerimiz/ ellerinizdedir" diye seslenir. Ezilenin gördüğü sömürü ve zulmün acısını hissederek ve sancısını "hava kurşun gibi ağır" diye haykırarak dillendirir, "koşun, kurşun eritmeye çağırıyorum"...

"Bir Hazin Hürriyet" resmeder Nazım: "Büyük hürriyetle çalışsın el kapısında/ ananı ağlatanı Karun etmek hürriyetiyle, hürsün!" diye seslenir: "Sen doğar doğmaz dikilirdir tepene/ işler ömrün boyunca durup dinlenmeden yalan değirmenleri/ büyük hürriyetinle parmağın şakağında düşünürsün vicdan hürriyetiyle, hürsün!" der,

"İşsiz kalmak", "Amerika'ya hava üssü olmak", "Kore'de meçhul asker olmak", "yakalanmak, hapse girmek, hatta asılmak hürriyetiyle, hürsün!" gerçekliğini anlatır. "Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ede-

cek" diyerek emperyalizme ve uşağı devlete meydan okur.

Yurulup düşen ve "rüzgar kanatlı kızıl atların ardından", "bağırmadan, gidenleri geri çağırmadan", "atların parıldayan nallarına" bakarak ölümsüzleşen isimsiz savaşçıları dillendirir şiirlerinde. Faşizme karşı savaşılan partizanlarla buluşturur sizleri, Tanya ile faşizmin mutlaka yenileceğini muştular Tanya'nın sesinden. "Biz ikiyüz milyonu/ ikiyüz milyon asılır mı?/ gidebilirim ben/ ama bizimkiler gelecekler/ teslim olun vakit varken" diyen Tanya'dır Nazım'ın şiirinde. "Boğuluyor nazlı boynu kugu kuşunun/ fakat dikildi ayaklarının ucunda partizan/ ve hayata seslendi İNSAN/ 'kardeşler hoş-

çakalın/ kavgaya sonuna kadar/ duyuyorum nal seslerini/ geliyor bizimkiler". Ardından kurşuna dizilen Fransız anti-faşist yurtsever direnişçisi ile kucaklaşır şiirinde Nazım: "Gün ışığına doğru uzadı elleri/ ve kapandı toprağa yüzü koyun Gabriel Peri"...Gene kavgaya sevdasını ve kavgaya için çektiği sancıyı dillendirir şair: "Tanya, sen öldün/ ne kadar namuslu insanlar öldürüldü ve öldürülmekte/ ama ben/ söylemesi ayıpmış gibi geliyor bana/ ama ben/ yedi yıldır kavgada hayatımı tehlikeye koymadan/ hapiste de olsa bal gibi yaşıyorum."

Bir bakarsınız Nazım Robeson'a sesleniyordur: "Bize türkülerimizi söyletmiyorlar Robeson/ kartal kanatlı kanaryam/ inci dişli zenci kardeşim" der. "Tohumdan ve topraktan korkuyorlar/ akan sudan ve hatırlamaktan korkuyorlar/ .../ ümittten korkuyorlar Robe-

son" diyerek ortak düşmanın acizliğini resmeder. Nazım gerçekten de sevdâ ve hasretliğin şairidir. Ancak bu sevdâ ve hasretlik, "esirliğim ve hürriyetimsin" dediği memleketinde ve kavgada odaklanmıştır. Özgürlük

ve devrim mücadelesini anlatmıştır hep ve bu mücadeleden ve özgürlüğü engellendiğinde çektiği acıyı anlattığı kadar, yılmak bilmezliği ve kararlılığı, iyimserliği ve umudu da anlatmıştır: "Bizi esir ettiler/ bizi hapse attılar" der "ufak iş bizimkisi" ... "Mesele esir düşmekte değil/ teslim olmamakta bütün mesele".

Üzerinde şaibeler oluşup, bu kez TKP tarafından engellendiğinde en büyük acıyı çeker Nazım. Benerci'nin ağzından, bir devrimcinin ne zaman intiharı düşünebileceğini ve duygularını anlatır: "Onlar, hep beraber grevdedir.../ O yapayalnız/ .../ onu kavgaya çağırmadılar/ günlerdir ki, onu gördükçe arkadaşları/ çeviriyor başlarını." Ve

Benerci kendini öldürür. Davayı satmadığına ikna edememiştir kimseyi. Ve çünkü onun "yolu üstünde durdular/ yürüyen bir insanı/ zincire vurdu.../ .../ bilmiş olun ki benim için/ daha hayret verici/ daha kudretli/ daha esrarlı ve kocamandır/ yolu üstünde durulan/ zincire vurulan/ İNSAN..." Ancak Nazım, kendindeki Benerci'yi "kavgada/ kendi kendini öldüren/ lanetli bir cenazedir/ benim için" diyerek, "sen artık/ bu kitapta/ yaşamıyorsun" dizeleriyle öldürür ve TKP'ye eleştirisini korumakla birlikte Komünistlerin üzerinden itirazı ile yeniden örgütlenir ve yoluna devam eder.

Nazım Hikmet'in kadına bakışı da hep tartışma konusu olmuştur. Zaten Nazım'ın içi özellikle de sevgilileri, ilişkileri popülize edilerek boşaltılmaya çalışılmaktadır. Ayrıca Nazım'ın şiirlerinin çoğunda kadın, erkeğin omuzdaşı değil, sadece bireysel sevgilisidir, düzen kadınıdır: "O mavi gözlü bir devdi/ minnacık bir kadın sevdi/ kadının hayali bahçesinde ebruli menekşeler açan bir evdi/ .../ bir dev gibi seviyordu dev" der Nazım ve "dev'i, minnacık kadın'dan ayırarak mücadeleye kendisini adamaya gönderir. Bu tür kurgular, özellikle feminist çevreleri rahatsız etmektedir. Ancak bize göre Nazım'da kadının da erkeğin de toplumsal gerçekliği konulmuştur. "Küçük ev düşleri"nin minnacıklığıdır anlatılan. Zira bir başka şiirde "dimdik ayakta durmalı bir mahpusun karısı" derken seslenen "kalbimin lozlu saçlı bacısı", minnacık kadından bir adım daha önde, mücadele eden erkeğe "destek" olan ve "direngen"dir. Bir diğer şiirde ise, "sen yaşı ve cinsiyeti olmayan arkadaşsın/ büyük kavgamda beraber dövüştüğüm/ bana nasihatlerin en doğrusunu veren/ ve tehlikelerde kanatlarını üstüme geren" yoldaş ve mert bir kadın vardır.

Faşizmin tüm dünyayı kasıp kavurduğu bir dönemin; anti-komünizmin ve işçi sınıfının ayaklar altına alınışının, düşürülüşünün karşısında, Marks'ı, Engels'i, Lenin'i ve devrimi anlatan, tanıtan ve selamlayan bir kavgâ şairidir Nazım Hikmet. Sınıfa ihanet etmemiş (Kürt ulusuna ilişkin olanı başta olmak üzere, döneminin tüm aydın, ilerici ve devrimcilerinin muzdarip olduğu yanlışlara, eksikliklere, yanlışlara rağmen), halkla bütünleşmeyi ve halkın şairi olmayı başarmış bir şairdir. İspanya'yı, Afrika'yı, Avrupa'yı ve halkların anti-faşist, anti-emperyalist mücadelelerini halkıyla buluşturmuş ve kaçınılmaz olarak ülkemiz devrimci sanatında haklı bir saygınlığı kazanmıştır. Ölümünün 35. yıldönümünde, bu devrimci aydın, sanatçı ve kavgâ insanını saygıyla anıyoruz ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

SAVAŞ'ÇA CÜRET, SAVAŞ'ÇA KARARLILIK VE
SAVAŞ'ÇA SAVAŞIP KAZANMAK"ŞANLI KIZIL GÜZERGAHTA
PRATİĞE VAR GÜCÜNLE YÜKLEN!"

Yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkede yaşıyoruz. Bunun bir anlamının da demokrasiden ve demokrasi kültüründen yoksunluk olduğunu hemen herkes kabul ediyor. Bu gerçeğin derinlemesine irdelenmesi ise farklı bir çalışmayı getirir. Devrimci olmak; herşeyden önce değişim olanaklarını görebilmek ve değiştirebilme cüretine sahip olarak değişim ve değiştirme faaliyetinde sebat etmektir. Bizim ülkemiz bir küçük burjuvalar ülkesidir. Bir avuç proleter ve kırın yarı-proleterini bir kenara bırakırsak, ülkemizde halkın yani devrimin öznesinin kent ve kır küçük burjuvaları olduğunu görürüz. Bu nicel hakimiyet, doğal olarak en ilerici-devrimci politik örgütlere ve Komünist Partisine de yansımaktadır.

Küçük burjuvazi, hele ki az buçuk Marksizmden etkilenmiş küçük burjuvazi devrimci samimi ve ciddi olarak ister. Ne var ki devrimi istemek hiçbir zaman yetmez. Bu istek ve irade doğrultusunda düzenden politik ve örgütsel olarak kopmayı başarsa bile, küçük burjuvanın proleterleşmesi "mülksüzleşmesi" yani komünistleşmesi, özü itibarıyla gerçek ve tutarlı bir devrimci olabilmesi, ideolojik dönüşümüne bağlıdır.

Gerek kent, gerekse kır küçük burjuvazisinin devrimciliği, daha çok dogmatizmle şekillenir. Kitabî bilgi ağırlıklı bir çeşit öznelcilik olan dogmatizm, aslında esas olarak aydın kent küçük burjuvalarının düşünce yöntemidir. Buna karşılık dar pratikçiliğin daha yoğunluklu olarak görüldüğü kır küçük burjuvalarında da, Marksizmden etkilendikçe dogmatizme doğru bir savrulmuş olduğunu görebiliyoruz. Bu, tam olarak özümselemeyen teorinin, küçük burjuvazinin dar ufukluluğuyla birarada, özgüle uyarlanamaması, diyalektik materyalist kavrayışa, sağlam bir düşünce sistematiğine ulaşamamasına endeksel bir durumdur. Tek yanlı düşüncede yaşam sadece ok ve kâğıtlardan oluşur, marksizmden daha fazla etkilenmiş dogmatikler ise, ya-

şamda gri renklerin de olabileceği gerçeğini, yaşamın çok daha renkli olduğunu gösterdiğin de, bu düşünceleriyle pratiğe çıkan dogmatikler iki seçenek düşmektedir, ya dönüşmek ya da dönmek.

Başkan Mao dogmatizmi, küçük burjuva aşırılığıyla lekelenmiş bir proleter düşünce okulu olarak tanımlıyor. Ve şöyle diyor: "Bunların çoğu kararlı ve güvenilir insanlardır ve partiye ve ülkeye bağlıdır, ancak sorunlara yaklaşımlarında 'solcu' bir tek yanlılık görülür. Bu tek yanlılığın üstesinden geldikleri zaman ileriye doğru büyük bir adım atacaktırlar... Dogmatizm zıddına dönüştüğü zaman ya Marksizm olur ya revizyonizm haline gelir."

Gene Mao'dan bir alıntıyla dogmatiklere biraz

daha gözatalım; "Gerçek dogmatikler, sağda olmaksızın 'sol'da olmanın daha iyi olduğunu düşünürler. Bunun da bir nedeni vardır, bu gibileri devrim isterler. Ama devrim davasına verilen zarar açısından 'sol'da olmak hiçbir şekilde sağda olmaktan daha iyi değildir ve kararlı bir biçimde düzeltilmelidir."

Ülkemiz devrimcilerinin pek çoğunun en azından ilk devrimleşmeye başladıkları dönemlerinde, dogmatizmle şekillendiğini söylemek yanlış olmaz. Bu dogmatizmin özgünlüğü, şablonculuk, düşünce kısırlığı ve üretimsizliktir. Komünist Partisini de bu gerçeğin dışında tutamayız. Ancak şu gerçeği de tesbit etmek gerekir ki nerede proleter düşünce okulu düzen için ciddi bir tehlike oluşturmuşsa, orada gerek düzen gerekse de saflarda bulunan sağ oportünistler tarafından "dogmatik", "sol", "provokatör" vb. olarak damgalanmıştır. Gerçek dogmatiklerin aşırılıklarını eleştirmek ne kadar farklı ve gereklisedir, sağcıların ve revizyonistlerin Marksizme ve Maoist politikalara "dogmatizm" diye kara çalması, nin önüne geçebilmek, bu türden ideolojik saldırıları püskürtmek de çok daha fazla önemlidir ve gereklidir. Üstelik emperyalizmin "neoliberal" ideolojik saldırılarını yoğunlaştırdığı bu süreçte, ülkemiz devrimci hareketinde de sağcılığın esas tehlikeyken, bu mesele çok daha ön plana arz etmektedir.

Maoistler; sağcıların her türlü saldırısına ve dogmatiklerin zor dönemlerde yığınlaşmasına, maoist bozukluğuyla sarsılmalarına karşın, sebatkılarını sürdürebilenlerdir.

Düşmanla ve anti-Marksist ideolojik akımlarla aramıza kesin sınırlar çekmek birincilidir. Düşmanla aramızdaki sınırları ne kadar net çizerseniz saflarımızdaki sağ ve sol sapmalara karşı ideolojik mücadelede de o kadar başarılı, onları def edip dönüştürebilmede o kadar etkin olursunuz. Bugünlerde yine dost-düşman kavramlarını muğlaklaştırdığı bir süreç giriyoruz. Kiri-

çevreler "gelenek" adıyla çıkıp partimiz tarihini tahrif ederek, sözde sahiplenerek karalama ve saldırı kampanyasına giriştiler. Kimi çevreler, "Marksizm" adına Marksizmi ve Marksist politikaları "dogmatizm", "oportünizm" veya "provakatörizm" gibi söylemlerle sözde teşhir etmeye ve karalamaya kalkışıyorlar. Her iki kesimin de çıkış noktaları farklı olsa da "yeni" gibi görünen eski bir ortak özellikleri var.

Ülkemizde gerek Komünist Partisine gerekse de çeşitli devrimci politik örgütlere politik duruşuyla katılan pek çok kır-kent küçük burjuvazisi kökenli iyi niyetli devrimciler, başta çoğunlukla dogmatik ve "solcu"dur. Ne de olsa Lenin'in deyişiyle bu bir "çocukluk hastalığı"dır. Bu, bir bakıma, bireylerdeki iç çelişkidir. Yani ideolojik planda küçük burjuvazi-pralefarya çelişkisi ülkemiz devrimcilerine bu şekilde yansımaktadır (Elbette yine ezici bir çoğunluğundaki revizyonist/burjuva sağcı ve hatta faşist Kemalist etkilenmeyi yadsımiyoruz. Ancak çok daha geniş, özgün ele alınması gereken ayrı bir konu olduğundan ve şu anda konumuz olmadığından burada ele almıyoruz.). Süreç ve devrimci savaş pratiği içerisinde bireylerdeki bu çelişki de bir şekilde çözülecektir. Yani ya revizyonist olacaklardır ya da Marksist.

Şimdi Mao'nun şu sözleri üzerinde durmak gerekiyor: **"Belli koşullar altında bir çelişmenin iki karşıt yönünden biri aralarındaki mücadele sonucu kaçınılmaz olarak zıddına dönüşür. Burada esas olan koşullardır. Belirli koşullar olmadan iki karşıt yönden hiçbir zıddına dönüşemez"**. Bir devrimcinin ideolojik dönüşümünde belirli koşullar nelerdir? Veya ülkemiz devrimci hareketinde inkar ve tahrifin neredeyse bir gelenek haline gelmek üzere olmasının önünü nasıl alabiliriz? Bir devrimci için "dış koşullar" veya dönüşümün birincil altyapısı elbette ki örgütüdür. Dolayısıyla bu belirlemeyi yapmak yanlış olmaz, örgütü birey şekillendirir. Ne varki, "iç çelişki esastır". Ve örgütü komünist bir örgüt dahi olsa, bunun bireyin iç ideolojik dönüşümü için tek veri olduğunu söylemek yanlış olacaktır. Komünist bir örgüt komünist bireye ideolojik dönüşümü için bir altyapı ve olanak sunar. Yani örgütsel ve politik olarak partiye katılmış bir bireyin, doğru bir önderlik söz konusu olduğu zaman dahil, ideolojik katılımı, bireysel ve iradi bir meseledir esas olarak.

Yine de bu bağlamda, öncülü maddedir. Marksist bilinç, olanağı gerçekliğe çevirme gücü sağlar. Ve irade dediğimiz de zaten budur. Bunu, bireyin ideolojik dönüşü-

müne nasıl uyarlayacağız? Marksizmden etkilenmiş bir küçük burjuvanın veya komünistleşme çabasında olan bir devrimcinin, örneğin küçük burjuva politik bir örgütte iken komünist olması mümkün müdür? Esasen bu soruya olumlu yanıt vermemizi gerektiren örnekler var. Bırakalım küçük burjuva örgütü, İbrahim yoldaşın TKP(ML)'yi kurmadan önce içinde yer aldığı örgüt olan TİKP revizyonist bir örgüttü. Böylesi bir ideolojik ayrılık, süreç içerisinde kaçınılmaz olarak örgütsel ayrılığa getirecektir. Bu örgüt de, "belirli koşullar", verili koşullarda ki bilinç ve irade oluyor. Sınıf savaşımı, üretim mücadelesi ve deneysel bilgilerin toplamı, başka bir deyişle bireyin yaşam pratiğinden ve kitaplardan vb. birikmiş deneyimlerden öğrendiği bilgilerin süzgeçten geçirilmiş hali. Bu yazıda tartışacağımız şeyler bu kadar uzun boylu değil. Kısaca belirtmek istediğimiz, eleştirel ve sorgulayıcı bireyin, örgütünün mevcut durumunu daha aşabildiğidir. Konumuza indirirsek, içinde bulunduğu koşulların, zorlukların esiri olmayıp, yaşamın gereklerinin ve zorunluluklarının kavranabilmesi, inkar ve çarpıtmaya gitmeden, yanlışların mahkum edilerek, değişme, dönüşme ve değiştirme gücünün bulunabilmesidir.

Dış koşullar kişinin örgütüyle ve çevresiyle sınırlı değildir ve hiç kimse kendi eksiklik, hata ve zaatlarını çevresiyle, koşullarıyla, örgütüyle veya örgütünün mevcut durumuyla açıklama (aklama) aymazlığına düşmemelidir. Bilinçli çaba veya başka bir deyişle emek ve irade, partiye örgütsel-politik olarak dahil olduktan sonra da sürece, hem örgüt üzerinde, hem de birey üzerinde belirleyici rol oynamayacaktır. Bilimsel sosyalizmin pratiğe dönüşük gücü veya bilimsel bir silah olması gerçekliği de zaten bu somutlukta daha net ifade edilebilir.

Buna karşılık bilimsel sosyalizmi kavrayabilmenin koşulları arasında, birincil önemdekini örgütlü (partili) savaş pratiği oluşturacaktır. Partinin kendisi de denilebilir buna. Bu diyalektiktir. Partinin kendisini de bu diyalektikle savaş pratiği şekillendirir. Ki, bu bizim ülkemizde yani, Komünist Partisinin ta baştan savaş içerisinde inşa olduğu yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede pek fazla geçerlidir. Ülkemizde bir partizanın yılmadan değişip, dönüşürken dönüşürebilmesi için bu gerçekliği iyiden iyiye sindirmiş olması şarttır. Aksi takdirde ya kendisini ya da kendisiyle birlikte tarihi, partiyi, ilke ve değerlerini inkar edecektir. Ki bunun örneklerine de rastlamak mümkündür.

Dogmatikler veya Marksizmden etkilenmiş küçük burjuvalar, şeylere her şeyden önce kendi bilinçleriyle ve tek yanlı, oldukça da mükemmeliyetçi bakırlar. Bu "solcular", zamanın çok ilerisinden baktıklarından, gerçek olanla değil, kendi niyet ve duygularıyla haşır-neşir olduklarından, eylemde de, ilkede de, siyasette de acelecilikleri onlara pahalıya mal olmaktadır. Bu özellikleri, koşulların görece daha rahat ve olumlu olduğu, her şeyin genelde yolunda gittiği dönemlerde fazlaca sorun çıkarmaz. Ama aksi durumlarda duvara çarpmış gibi olurlar ve hayal kırıklıkları, moral bozuklukları onları öyle bir savurur ki toparlayabilene aşkolsun. Geçmişin en "hızlı"larının bugün bu kadar "ağırbaşlı", "olgun" ve hatta iyi niyetli, öğütler veren, sözün özü her felden ahkam kesen pozisyonunda ve rollerinde olmalarının sırlarını da burada aramak lazım. Yaşam pratiği bunları öylesine sarsıp "çelikleştirmiştir" ki(!) artık dogmatizmi ve "çocukluk dönemlerini" aşmış(!) üst perdeden ahkam kesmektedirler. Dünün kimi önder komünist kadroları, bugün dogmatizmlerini "aşmış", "birleşin" çağrılan yapmaktadırlar. Neoliberalizmin okyanus ötesi kulvarlarında ahkam kesmeyi, "dogmatiklere" öğüt vermeyi Maoculuk zannetmektedirler. Onlar, "aşalım" dediklerini öyle bir keskin aşmışlardır ki, dönemeçte hızlarını alamamış, kendilerini öyle bir zıddına çevirmişlerdir ki çelişkileri esasında Maoizm lehine değil, revizyonizm lehine çözülmüştür. Şimdi yaşamı, geçmişlerinden farklı olarak "rengarenk" gördüğünü sananlar, bizlerin "ak-karacılığına" maydonuz olduklarının hazin ve de safça neşesini yaşıyadursunlar; politikayı, savaşı ve düşünmeyi, savaş içerisinde savaşılararak gerçekleştiren ve öğretenlerden bizler, "bir demet yeşil maydanoz olabilmeyi" de gerçek anlamını büyük bir hayranlık ve coşkuyla öğrenmekteyiz.

Evet, bütün mesele, "bir demet yeşil maydanoz" olabilmektedir. Bu söz ve tanımlamadan hiçbir mizah amacımız yok. Mizah arayanlar veya garipseyenler, kendilerini ciddi olarak sorgulamaya, hazır değillerse, bu yazının devamını hiç okumasınlar. Çünkü "bir demet yeşil maydanoz olabilmek": TKP(ML)'nin ve bağından çıktığı halkın tüm olumlu, ilerici gelenek, ilke ve değerlerini alabildiğine rengarenk yaşam, umut, coşku dolu yaşatabilmek. İnsana dair olan hiçbir şeye yabancı olmamak ve şaşımamaktır. Yılmak nedir bilmeden bir okyanus enginliğinde olabilmek, buna karşılık okyanusta sadece bir damla olabilmek alçakgönüllülüğünü gösterebilmektir. Bir demet yeşil mayda-

noz olmak: düşünmek, düşünüp üretmek, tepeden tırnağa cüret ve irade olabilmek, değiştirme gücünü ilkelere dek hissedebilmektir. Kısacası, bir demet yeşil maydanoz olabilmek: Savaşça kararlılık, Savaşça cüret etmek, Savaşça savaşılmaktır. Ancak bir demet yeşil maydanoz olabilmeyi başaranlar bu halkın ve partizanların gönüllüdeki gerçek önderlik tahtına oturabilirler, ancak onlar halk okyanusunun tepesindeki ak köpükler olma onuruyla yerleşebilirler tarihin sayfalarına.

Savaş veya kimliğindeki adıyla Cüneyt KAHRAMAN yoldaşın söz ediyoruz. Partideki "yılanı başlara" diz çöktüren komünist iradede söz ediyoruz... Partinin Genel Sekreterliğine seçildiğinde de, sadece bulunduğumuz dağın tepesini gören değil, tüm partinin, kentlin, kırsal, esir kamplarının, her alandaki her bir insanımızın nabzını tutabilen, her alanda politika üretebilen ve perspektif sunabilen, bunları yaparken yaptrabilen gerçek bir önderlik örneği sergiledi. Çağrısı netti: **"Partiyi Marksizm-Leninizmle duran değil, savaştan bir partisi haline getirmek için görev başında"**

"Hesap günü bugündür, devrimci intikam erelenemez" diyen yürekler O. Dersim köylüsüne ve TİKKO gerillalarına **"Sen de Vietnamlılaş ve bilincini isyanın korunda kavr"** diyen Vietnamlı cesarettir O. **"Düzenle isyan eden emekçi kadın devrim doğurur"** diyen çağdır O. Savaşça göre şekillenen ve iç savaşı ilkelere dek duyumsayan, **"savaşmayana yaşam hakkı yok! Şanlı kızıl güzergahta pratiğe var gücünle yüklen"** diyen önder, komutandır O. O, **"and olsun ki size göz yaşlı döktürenler, sizin ayaklarınıza kapanarak kan ağlayacaklardır"** diyerek halkımızla tüm bilinçli ve duygularıyla bütünleşen devrim yeminidir. Saldıran ve haksız savaşı topyekûn yükseltmeye yönelen düşmana karşı **"kabulümüzdür"** şiarıyla cürettir O. **"Kazanmak istiyorsan, öyleyse akıl ve cesaretle birleş"** diyen komünist bir öğretmendir O. Ve Munzurulardan esir kamplarına, varoşlardan anfilere, fabrikalara, yaşamın her alanına köprü kuran yoldaşdır O. Yaşam sanatı duyuruluşuyla sevdalı, halkıyla nefes alıp veren, düşünen, sorgulayan ve üreten, yaşamın tüm renklerini ve zenginliğini çeliktan iradeli bünyesinde de barındıran bir komünisttir O. O'ndan öğreniyoruz/öğreneceğiz. Geleneklerimizi, ilke ve değerlerimizi, şehitlerimizi yaşatacağız.

Şiarımız nettir. **Vargücümüzle pratiğe yükleneceğiz. Savaşça cüret edecek, Savaşça kararlı olacak ve Savaşça savaşıcağız!** ●

■ Sahibi ve Yazışları: Müdürü: Zeynel ENGİN
■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cd.
Onur Apt. No: 41 / B. D: 8 Çemberlitaş/ İstanbul
Tel: (0212) 547 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
■ Dizgi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERİER

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yüenoğlu İşhanı K: 3 No: 8 Kartal/İST. Tel: Fax: (0216) 353 39 12
■ ÜMRANİYE: Eski Ankara Yolu Tosunlar İşhanı No: 43 Kat: 4 Sancağ/İST.
■ ADANA: Cemal Günel Cad. Özalp İşhanı K: 5, No: 26 ADANA. Tel: Fax: (0321) 361 29 37
■ İZMİR: 853. Sok. Bilen İşhanı No: 27 Kat: 6/10 KONAK/İZMİR. Tel: Fax: (0232) 484 44 43
■ KAYSERİ: Sivas Cad. Stağ İşhanı K: 6 No: 605. Tel: Fax: (0352) 221 52 10
■ ATINA: MAVRONIKHALI 78 106 80 ATHENS GREECE. Tel: Fax: (0030) 1 352 36 62
■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 KÖLN/ALBUTSCHLAND

Halk Ordusuna Kimler Katılır?

Her ne kadar bilindiği söylenen bir konu olsada çoğu arkadaşın yeterince bilmediği, daha doğrusu kavramadığı ve konuya bilerek ya da bilmeyerek mükemmelliyetçi yaklaştığı görülmektedir. Bundan dolayıdır ki, konunun şöyle bir irdelenmesinde yarar olacaktır.

Çok defa gerillaya katılan ya da katılmak isteyen birinin arkasından, fazla birşey bilmediğine, siyasal olarak geri ya da henüz yeri ve toyu olduğuna dair sözler söylenmektedir. Oysa tamamen gerici olan bu söylemlerin varlığı ya da varacağı nokta, devrim tasfiyeciliğidir.

Çünkü bugün devrimimizin karşısında duran üç büyük dağ yani emperyalizmi, komprador kapitalizmi ve feodalizmi alt edecek üç heybetli gücün biri **Halk Ordusudur**. Bu ordu ise tek tek bireylerin gerilla savaşına katılmasıyla oluşmaktadır. Ki, bireylerin engellenmesi ordunun gelişimini engellemeye anlamına gelir. Ayrıca ordunun zaıflığı ya da güçlüğü direkt olarak üç büyük dağa karşı duran diğer iki heybetli gücü de etkilemektedir. Çünkü, parti-ordu-cephe bir bütünün üç ayağını oluşturmaktadır. Ordunun gelişimi partiye, partinin inşası ordunun gelişmişliğine bağlı olduğu gibi, cephenin oluşumu da tamamen bunların gelişmişliğine ve güçlüğüne bağlıdır.

Görüldüğü gibi basit olarak algılanan bu konunun üzerinde biraz düşünüldüğünde, ucu çok hassas noktalara varmaktadır. Ne yazık ki düşünülmeden söylenen bu sözlerin etkisinde kalan arkadaşlarımızda az değildir. Birçok arkadaş bu gerici etkinin altına girerek ya gerillaya katılmaktan vazgeçmekte ya da birşeyler öğrenmem ve öyle katılmayı lazım diyerek kendini kazağa çekmektedir.

O halde kimlerin gerillaya katılabileceği üzerinde durulur. Halk Ordusu TIKKO tüzüğü'nün 13. bölümünde "TIKKO'da ÜYELİK" başlığı altında şunlar yazmaktadır.

"Milliyet, dil, din, mezhep ve cinsiyet farklı gözlenmez;

- TIKKO tüzüğünü kabul eden,
- Devlete karşı savaşmak isteyen,
- Yaşı ve sağlığı müsait olan,
- Ordu disiplini tanyıp, örgütün gizlilik kurallarına riayet eden her birey TIKKO'ya üye olabilir."

Esasında burada herşey açık ve net olarak belirtilmesine rağmen, kimler TIKKO'ya alınır ya da alınmaz, kimler kurtuluşun şahdamarı olabilir ya da olamaz, bunun üzerinde duracağız. Eskiden bu konular tartışıldığında anlaşılır olması için başka ülkelerin savaş tecrübelerinden örnekler veriliirdi, mesela Arnavutluk'un Komutan Kapo'su gibi. Oysa şimdi kendi savaş tec-

rübemizde öylesine zenginki, şehit düşen ya da halen gerilla savaş içerisinde olan yoldaşların yaşam öykülerine baktığımızda, herşey tartışmaya meyil vermeyecek şekilde görülecektir.

Nedir gerillaya katılmada aranan özellikler? Savaşmayı istemek, disiplini tanımak, yaşı ve sağlığı müsait olmak. Yani şahdamar olmak için Marksizmi yutmak ya da devrimi her noktasına kadar anlamak gerekmiyor. Marksizm, bugünkü boyutuyla Maoizm ve devrim, savaş içerisinde alınacak eğitimlerle kavranacaktır. Ki, yaşanan süreç şunu göstermektedir, savaş içerisinde olan bir insan çok daha iyi ve çok daha hızlı gelişmektedir. Çünkü savaş alanları çelişkilerin en uç noktada yaşandığı alanlardır. Buralarda bulunan bir insan, uç noktada yaşanan çelişkileri çözerek sorunlara cevap aramaya çalışmaktadır. Bu, insanı geliştirdiği gibi yüklediği sorumluluktan ötürüde olgunlaştırmaktadır. Yani iyi öğrenmenin koşullarını dahi yaşanan savaş sağlamaktadır. Kaldı ki yüzme öğrenmenin ilk şartının suya girmek olduğu Maoizm alfabesidir.

Burada şuna dikkat çekmek gerekir, parti ile ordu bir ve aynı değildir. Partinin bileşimi orduya göre çok daha sade ve çok daha seçmedir. Parti bir öncü, kumay örgüttür. Oysa ordu askeri bir kitle örgütüdür. Bu yüzden orduya çok daha çeşitli sınıflardan ve katmanlardan kişiler katılabilir/katılmaktadır. Bu mantıktan hareketle de TIKKO tüzüğünde, savaşma isteği ve disiplini tanıma yeterli görülmüştür. TIKKO tüzüğünde bahsi edilen disiplin, parti disipliniyle karıştırılmamalıdır, burada bahsedilen disiplin bir gerilla grubunun ihtiyaç duyacağı askeri disiplindir. Daha da anlaşılması için TIKKO tüzüğüne başvuralım.

TIKKO tüzüğü'nün 15. bölümünde "TIKKO'da DİSİPLİN" başlığı altında şunlar yazılmaktadır;

- Orduda gönüllü olarak kabul edilen askeri disiplin geçerlidir.
- Orduda disiplin yukarıdan aşağıya doğru atanır komutanlık ve komutan tarafından uygulanır ve uygulanır.
- Her özgül durumda, disiplin esnekliği ya da katılığı, komutanın inisiyatifi altındadır.
- TIKKO'da disiplinsizlik suçtur. Ve TIKKO yasa ve yönetmeliklerine göre yargılanır."

Görüldüğü gibi bahsedilen disiplin parti disiplini değildir, bir ordunun ihtiyaç duyduğu askeri disiplin kurallarıdır. Bu kuralların uygulanmaması demek, bir kovanın arıların ana arının denetiminden çıkıp, her birinin kendi başına, plansız ve organizasyonlu bal toplaması demektir. Ki, bunun sonunda kovanın boşalacağını ve arıların telef olacağını herkes bilir. Yani

komutasız bal toplanmaz, bal toplamak istiyorsak komuta şarttır.

Tüm bu söylediklerimizden sonra şunu rahatlıkla belirtiriz: TIKKO'ya muhareme orucunu tutanlardan namazını kılanlara kadar, evdeki baskıya ısyar eden gençlerden macerayı sevenlere kadar herkes katılabilir. Yeterki disiplini kabul edip savaşmayı istesiler.

Bunu böyle belirttikten sonra eğitimin nasıl sağlanacağı konusuna gelelim. Her sınıf ve tabakadan gelen bu insanlar nasıl eğitilecek. Eğitilecek mi yoksa kendi sınıf özellikleriyle başbaşa bırakılarak bünyenin yozlaşmasına mı izin verilecek? İşte burada Komünist Partisi'nin önemi açığa çıkmaktadır. Halk Ordusu komünistler ordusu olmadığına göre, bu iş nasıl çözülecek?

Elbetki Halk Ordusu, komünistler ordusu değildir ama Halk Ordusu'na komünistler önderlik etmektedir. Komünist Partisi'nin üyeleri aynı zamanda Halk Ordusu içerisinde siyasal ve örgütsel faaliyet yürütmektedir. Halk Ordusu içerisindeki komünistlerin bir görevide askeri (gerillayı) komünistleştirmektir. Yani tüm askerleri (gerillaları) ideolojik ve siyasal eğitimlerden geçirerek seviyelerini yükseltmek ve onları Komünist Partisi içerisinde örgütlemeye çalışmaktır. Zaten Komünist Partisi bu çalışmayı yapmıyorsa, Halk Ordusu burjuvalaşmaya aday bir Halk Ordusu demektir.

Halk Ordusu içinde yapılacak çalışmaların çok verimli olacağı olduğu ayrıca vurgu yapılması gereken bir meseledir. Çünkü Halk Ordusu ile Komünist Partisi sürekli iç içe olduğu gibi, Halk Ordusu gerillalarında gelişmek, sorumluluk yüklenmek ve halka çok daha fazla yararlı olmak isteyen bireylerdir. Yani gelişmeye aç insanlar ve açlığı giderecek bir örgüt, bu ikisinin birlikteliği ise ürün demektir.

Yaşı ve sağlığı müsait olmak ne demektir?

Bu konuda belirli maddeler sıralanmamışsa genel bir tanım kullanılmıştır. O halde genel tanımlamada belirtilen kistas nedir. Kistas savaş ve dağ koşullarına uyum sağlayabilmektir. Kistas bu olduğu içinde x ve y yaşları arasındakiler katılabilir ya da a, b, c rahatsızlığı olanlar katılamaz gibi bir belirlenme anlamsız olur.

Kişinin koşulları göğüsleyebileceği güçtür. O güçteyse yaşın 14-15, ya da 50-55 olması bir şeyi değiştirmez. Öyle kişiler vardır ki 14 yaşında olmasına rağmen güçlü-kuvvetli olduğu gibi olgundur da. O halde bu insanı henüz şu yaşa gelmem lazım diye bekletmenin bir açıklaması olabilir mi? Ya da kişi 50 yaşında olmasına rağmen çok dinç ve savaş katılmak istiyorsa, bu kişiye 50 yaşındaki kişileri almıyoruz demenin bir açıklaması olabilir mi? Olamaz.

Hele hele bizimki gibi ülkelerde ve savaş ortamında hiç olmaz. Çünkü sefaletin diz-böyü olduğu ülkemizde insanlar yaşama bir an evvel anılmaktadır. Bu ise insanları fiziki olarak, davranış olarak olgunlaştırmaktadır. Savaş koşullarında buna eklediğimizde bu olgunlaşmanın daha hızlı olduğunu görürüz. Bugün, ülkemizdeki Halk Ordusunda 16-17 yaşlarındaki gerillalar epeyce olduğu gibi, 16 yaşında şehit düşen gerillalarda olmuştur. Savaş daha da kızıştığında bu yaş ortalaması daha da düşecektir. Başka ülkelerin savaş tecrübeleride bunu göstermektedir.

Yaşın üst limitine gelince; Halk Ordusunda ellisine merdiven dayamış 45'lik gerillaların olduğunu belirtmek sanırım yerelidir.

Sağlık konusunda da durum aynıdır. Önemli olan kişinin bir bütün sağlıklı ya da sağlıksız olması değildir. Önemli olan mevcut sağlık problemlerinin gerilla yaşamına engel olup-olmayacağıdır. Gerilla yaşamına engel olacak rahatsızlıklar, çok özel rahatsızlıklardır. Mesela Zeki PEKER yoldaşın rahatsızlığı gibi. Yoldaşın diz kapaklarında bulunan ve soğuğa karşı duyarlı olan rahatsızlığı bir kış operasyonunda çok erken zamanda donarak şehit olmasına neden oldu. Bu yoldaşımızın gerilla yaşamına olan bu atılganlığı saygı duyulması gereken bir davranıştır. Ancak bizler her zaman için sağlıklı düşünmek zorundayız. Yoldaş burada bir kez daha anıyor ve önünde saygıyla eğiliyoruz.

Demek ki her rahatsızlık gerillaya katılmaya noktasında engel değildir. Öyle olsaydı Halk Ordusundaki gerillaların çoğunun savaşı bırakması lazımdı. Çünkü hemen hepsinde bel, diş ve mide ağrısı mevcuttur. Bu yüzden her rahatsızlık engel görülerek/gösterilerek gerillaya katılmamak olumsuz bir davranıştır. Kendimizi derinden esirgemektir.

Son sözümüz İbrahim yoldaşa bırakarak konuyu tamamlamak istiyoruz:

"Gerilla gruplarına kimlerin girebileceğine gelince baylar, henüz Marksizmi-Leninizmi kavramamış olsalar bile gericilere karşı savaşmak isteyen, örgüt disiplini kabul eden, yaşı ve sağlığı müsait, militan işçi, köylü, aydın kim olursa katılabilir. Ve bunlar gerilla müfrezelerine, sizin gibi kitaplar hatmetmiş cahil entellektüellerden çok daha layıktırlar. Önemli olan partinin önderliğini sağlamaktır. İkinci olarak, bu gruplara katılanların sürekli ve sistemli bir şekilde, silahlı mücadeleye seyri içinde ve ona hizmet edecek, bir mücadeleye ışık tutacak şekilde Marksist-Leninist ideolojik eğitimlerini sağlamaktır. Dolayısıyla, savaş için işçi ve köylü yığınlarını seferber etmektir." ●

Not: Bu yazı, Partizan Gençlik Dergisi'nin Eylül '95 tarihli sayısından alınmıştır